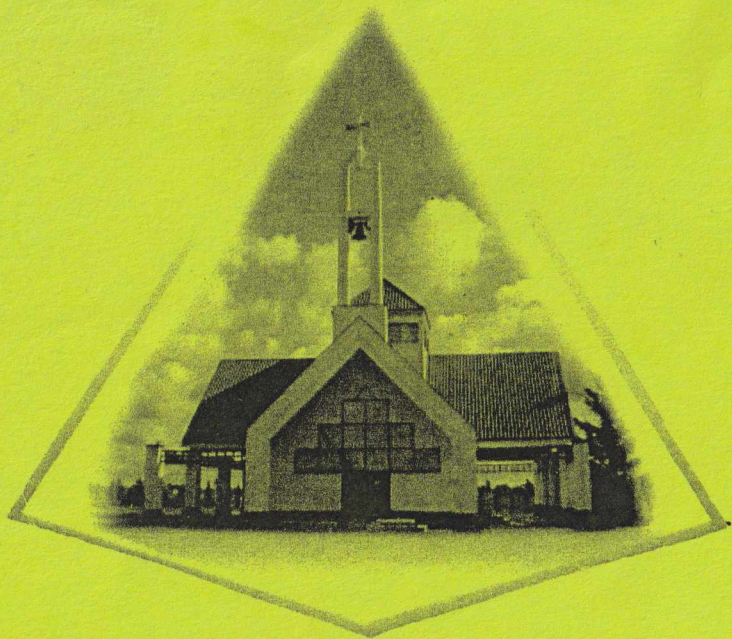

**ŠAKIŲ RAJONE KETURNAUJIEJOJE GYVENANČIOS
ANELĖS MATIJOŠAITIENĖS
REGĖJIMAI IR PRANEŠIMAI**

**ŠAKIŲ RAJONE KETURNAUJIENOJE GYVENANČIOS
ANELĖS MATIJOŠAITIENĖS
REGĖJIMAI IR PRANEŠIMAI**

2011

Perrašyta iš audio įrašų, regėtojos kalba nevisiškai
ištaisyta

Redagavo: Ona Mikolainienė

Rasa Križinauskaitė

Informacija internete:

<http://www.sintautai.eu/kaimynai>

Regėtojos Anelės Matijošaitienės trumpa biografija

Aš, Anelė Matijošaitienė, gimiau 1927 m. spalio mėn. 10d. Šakių apskrityje, Būblelių valsčiuje, Užpjaunių kaime. Tėvas Juozas Staugaitis. Motina Elena Staugaitienė. Turiu seserį Nerutę Kudirkienę. Mūsų giminaitis yra vyskupas Justinas Staugaitis. Mano tėvai buvo valstiečiai, turėjo 30 ha žemės. Drauge gyveno motinos brolis Antanas, vedė, ir ten buvo man sunku gyventi. Teko ganyti gyvulius ir dirbti kitus darbus. Pas dėdę išbuvau iki 14 metų. Išpažinties priėjau ir Pirmąją šv. Komuniją priėmiau Kudirkos Naumiesčio bažnyčioje turėdama dešimt metų.

Mokiausi Užpjaunių pradžios mokykloje. Buvau ketvirtame skyriuje, bet toliau mokytis nebuvo galimybės ir neturėjau noro. Todėl pradžios mokyklos nebaigiau. Kai kada jaučiau Dievo meilę ir norą melstis. Tada slėpdavausi kur nors nuo žmonių, kad nesijuoktų iš manęs. Turėjau didelį norą eiti į bažnyčią ir melstis. Kas mėnesį eidavau išpažinties ir šv. Komunijos. Mėgau dainas, dažnai dainuodavome kaime susirinkę. Buvau drovi, gėdinausi negražių žodžių ir veiksmų.

1941 m. karo audra mus užklupo Užpjaunių kaime. Buvome pasislėpę prie klėties. Kai tik nuėjome į kitą vietą, tuojau toje vietoje, kur slėpėmės sprogo sviedinys ir sugriovė klėtį. Vokiečiai man liepė parodyti savo trobesius. Jie ieškojo pasislėpusių rusų karių. Apžiūrėję nieko nerado. Ir aš pati nemačiau jokių rusų kareivių. Vėliau, 1970 m. rugsėjo 17 d. išgirdau Kristaus balsą: „Ar atsimeni, kai vokiečiai ieškojo rusų kareivių? Kai tu vaikščiojai, žinok, kad

jie ten buvo kluone. Jeigu vokiečiai būtų juos suradę, būtų įvykęs susišaudymas, ir tu būtum žuvusi. Bet paslėpiau, kad vieni kitų nematytų. Jau tada Aš tave saugojau. Dar tu nieko nežinojai. Aš žinojau, kad tu būsi man reikalinga. Bet dabar tu Mane matai, tai gali nieko nebijoti, nes Aš per tave išgelbėsiu daug sielų“.

Nuo 1941 m. aš, keturiolikmetė, apsigyvenau Suodžių kaime pas Petrą ir Oną Staugaičius. Jie vaikų neturėjo, todėl pasiėmė mane auginti. Dar iš karto dėdė samdė žmones, o paskui turėdavau dirbti visus darbus. Daug vargo teko patirti. Mirus dėdei, pas mus apsigyveno močiutė, Onos Staugaitienės sesuo. Ji susirgo vėžiu. Aš ją slaugiau. Vėliau močiutė mirė.

Susipažinau su tolimesniu kaimynu Pranu Matijošaičiu. Vienas kitą pamilome ir 1959 m. gegužės mėn. 23 d. susituokėme. Mūsų jungtuvės buvo Kudirkos Naumiesčio parapijos šventovėje.

Su vyru sugyvenome taikiai, gražiai. Vyras negerdavo, kiekvienam padėjo. Dirbo prie statybų. Man jis buvo paslaugus, geras, todėl savo vyrą labai mylėjau. Bet po jungtivių mano vyras pirmą rytą pasakė, kad jis greit miršias. Taip pat pasakė, kad nenoris palikti manęs su vaikais, nes man būtų labai sunku. Todėl vaikų ir neturėjome. Jis sveikas buvo, viską tvarkė namuose, elektrą įvedė. Sako: „Ane-liuk, atminčiai tau bus, tu manęs neužmirši“.

Įvyko taip, kaip vyras sakė. Išgyvenome tik pusantrų metų. Mus išskyrė nelaimingas atsitikimas. Nuėjome į ataskaitinį kolūkio susirinkimą. Grįžtant namo buvo labai tamsu, lijo. Mus vežė kaimynas. Važiuojant per griovį, vežimas virto. Pranas atsидūrė griovyje, po vežimu. Kol ištraukėme ir parėjome į namus praėjo laiko. Pranas peršalo, susirgo plaučių uždegimu ir po pusantros dienos mirė. Jis neseniai buvo priėjęs išpažinties, kunigo nesuspėjau pakviesti – negalvojau, kad taip greit mirs.

Po to neturėjo kur gyventi Prano mama. Man buvo jos gaila, todėl parsivedžiau ją į namus. Norėdama, kad ji su teta nesipyktų, taikydavausi ir prie tos, ir prie tos.

Po Prano šermenų labai norėdavau melstis, nes man buvo sunku. Meldžiausi ne į Viešpatį ir ne į Švč. Mergele

Mariją. Nedrįsdavau melstis į juos. Meldžiausi į šv. Antaną, kad iš Viešpaties išprašytų nors mažą dalelę Jėzaus meilės. Tada man būtų daug lengviau pernešti visus nemalonumus.

Ligoninėje mirė Prano mama. Teta man buvo sakiusi, kad, jei uošvienė mirtų, neleistų man daryti čia šermenų. Tačiau teta tuo metu sirgo ir gulėjo K. Naumiesčio ligoninėje, ir aš gražiai uošvienę palaidojau.

Man kilo didelis noras melstis ir jaučiau Dievui tokią didelę meilę, kokios prieš tai neturėjau. Labai stengiausi, kad tik nenusidėčiau, o kai pajusdavau, kad nusidėjau, tai verkdavau kaip mažas vaikas. Man patiko vienatvė, o labiausiai malda. Šv. Antano prašiau: „Tu išmelsk iš Dievo tokios meilės, kuria Jis mus myli“. Mano prašymas buvo išklausytas. Nuvykusi į šv. Antano atlaidus Sintautų bažnyčioje, labai dėkojau, kad jis tokias malones išprašė.

Anelės Matijošaitienės regėjimai ir pasakojimai

Regėjimus matau tik tada, kai Dievas leidžia. Kada yra regėjimas, būni ekstazės būklėje. Tada visiškai nejauti kūno, jokios baimės nejauti net tada, kai pasibaigia regėjimas. Prieš regėjimą ima miegas. Regėjimo metu per sienas įeinu, nei durų nereikia atidaryti, nieko. Būna ne taip, kaip mes dabar vaikštome. Žmogus būni kaip nesavas. Žmonėms pasakaju tik tuos regėjimus, kuriuos leidžia, o kai neleidžia – nepasakaju. Tiesiog jaučiu. Aš jokių būdų nepasakaju regėjimų, jei manęs neprašo, nes žmogus turi laisvą valią. Kristus yra pasakęs, kad, jei žmogus klaus – sakyti, o jei neklaus, visiškai nieko nepasakoti. Aš nesisiūlau, yra laisva valia, nes gal žmogus nenori, kad pasakočiau.

Man labai daug padėjo šv. Antanas, nes aš nuo pat kūdikystės jį labai mylėjau. Kai buvau kokių 13 metų, radau šv. Antano knygą ant aukšto užmestą. Perskaičiau ir radau parašyta, kad jis vargšus labai myli, ir aš jį labai pamilau.

Nuo pat kūdikystės jis man buvo pats didžiausias gyvenimo draugas. Kai 1961 m. vasario 16d. mano vyras mirė, daug reikėjo iškentėti, smūgis man buvo baisus. Tada aš labai karštai pradėjau melstis į šv. Antaną. Aš prašiau, kad jis man iš Kristaus išmelstų nors mažą dalelę tos meilės, kuria Kristus mus myli. Man nebus baisi ta vyro mirtis. Taip aš meldžiausi tris mėnesius be jokios pertraukos. Ir novena, ir rožančių vien tik į šv. Antaną. Tada aš pirmą kartą 1962 m. savo gyvenime išgirdau vidinį balsą: „Tavo malda išklaudyta“. Po šitų žodžių praėjo dar kokios trys savaitės ir aš pradėjau jausti stiprią Dievo meilę. Man niekas nebuvo baisu, nes tada mano gyvenimo draugas buvo šv. Antanas.

1963 metais prieš Visų Šventųjų šventę parėjau iš lauko ir parsivedžiau karvutę. Priėjusi prie namų, danguje pamačiau balandį, kuris nusileido prie gyvenamo namo. Tai pirmas mano matymas. Toks blizgėjimas, toks žibėjimas buvo, kad tas medis visas spindėjo. Šitokia šviesa, kad net žiūrėti negalima. Aš taip nustebau, galvoju, kas čia darosi? Net karvę paleidau. Kurį laiką pabuvo šviesa, paskui balandis kilo, kilo, ištiesęs sparnus ir išnyko. Nuo tada aš visai kitokia širdyje pasidariau, didesnė Dievo meilė atsirado. Aš nežinojau, ką iš tos meilės daryti – tiesiog paimdavau kryžių ir bučiuodavau, bučiuodavau... Kai aš tą Šventąją Dvasią pamačiau, tai nieko kito nebijoju, tik nuodėmės, labiausiai bijodavau nusidėti.

1965 metais prieš Gavėnią nakties metu buvau pabudusi ir ne taip toli už kokių 5 m mačiau Kristų, prikalta prie Kryžiaus. Jau buvo miręs. Rankos prikaltos, o vinytai kalvio padarytos. Ant galvos buvo vainikas, trimis eilėmis su ilgais spygliais, tokios rudos į žalumą spalvos. Vieni spygliai į viršų, kiti įsmigę į galvą, nusvirusią ant dešinio peties. Veidas truputį pailgas, melšvas, su barzdele neilga, einančia nuo skruostų. Kojų nemačiau, tik ligi kelių. Taip Jis visas buvo suglebęs, kūno svoris laikėsi tik ant vinių. Visas sudžiūvęs, pilvas ir šonkauliai įkrite, visas mėlynas, sudaužytas – matėsi iš priekio. Tas medis tai tamsiai rudos į juodumą spalvos.

Apie 1966 metus. Naktį aš atsiguliau ir matau šone lovos stovi Švč. Mergelė Marija ir sako: „Jeigu žmonės taisyssis, tai bus gerai“. Ji ištisia vieną, tai yra dešinę, ranką: „Žiūrėk, čia rojus“. Išnykę visos sienos, tik toks gražumas, šilta, žalia, gražu. Sielos tokios linksmos lyg permatomos, lyg rūkas, bet žmogaus pavidalo. Tų sielų ten nedaug buvo. Ir po to sako: „Jeigu žmonės nepásitaisys...“ ir ištiesė kairę ranką – ten pragaras. Nieko nematyti, tik viena ugnis, kamuoliai veržiasi, nei galo, nei krašto nesimato. Tos sielos stovi permatomos, įkaitę, kaip žarija, kitos sudegę, net suanglėjusios. Kitos už galvų susiėmę, kitos rankas iškėlę. Ugnis tokia kaip katilas verdantis, o sielos stovi nejudėdamos. Kurios dar nesuanglėję, tai galima būtų pažinti, jei būtų koks pažįstamas. Tame pragare tai milijonai sielų buvo, o rojuje nedaug. Marija nebuvo linksma, bet labai liūdno veido, susimąsčiusi.

1967 m. žiemą miegojau ir jaučiau, kad lovoje mane kažkas purto: „Pabusk“,– sako. Aš neklausau, tik ant šono apsiverčiau. „Tu pabusk kuo greičiau“,– vėl budino. Aš atsisėdau nieko nesuprasdama ir, nuleidusi galvą, snaudžiu. „Kiekgi gali miegoti?“ – sako man. Tada aš išsibudinau visai ir girdžiu žodžius: „Tu dabar klausyk“. Tris kartus į langą kažkas pabarškino: „Tuk tuk tuk“. Paskui sako: „Dabar tu supranti, kas tave šaukė, ar ne? Žinok, kad ten tave šaukė pats Kristus. Dabar gali gulti ir miegoti“. Tada atsiguliau ir užmigau.

1967 m. vasario mėn. sirgo mano teta Ona Staugaitienė. Aš ją slaugiau, buvo nusilpusi, reikėjo budėti pas ją tris savaites. Vieną vakarą tik spėjau sutvarkyti, ir iš karto nušvito durys. Aš pamačiau įeinantį Kristų baltais rūbais, raudonu apsiaustu, ne taip kaip mes visi žengiamo. Jis ore, žemės nesiekia kojomis. Jis taip priėjo, prislinko prie mano lovos, priekyje atsistojo, truputį nusišypsojo. Jo pirmutiniai žodžiai buvo: „Tu daug vargo turi su šita ligone, bet tu ją su meile ir pagarba prižiūrėk. Žinok, ką tu jai padarysi, tai tu lyg Man padarysi, ir jei tu kantriai viską neši, Aš tau labai daug malonių duosiu. Ji neilgai gyvens, Aš ją tuoj pasiimsiu“. Teisingai, mano teta pagyveno dar apie du mėnesius

ir numirė 1967 m. balandžio 10 d. Dar prieš tai, apie pusę trijų dieną, mano tetai jau kiek pasveikus, mudvi sėdėjome viena prieš kitą už stalo ir valgėme pietus. Už lango buvo apsiniaukę, lynojo. Aš matau neaiškia šviesą kambaryje. Už kokių 3–5 minučių pasidarė daug stipresnė šviesa. Trečią kartą dar šviesiau, ir nuo durų pasipylė kaip auksu. Žiūriu – ties durimis stovi moteriškė, jauna. Ji nieko nesaikė. Pabuvo porą minučių, nusišypsojo ir išnyko. Jos rūbai buvo balti, mėlyna juosta.

Apie 1967 m. apie kovo mėn. mane buvo piktoji dvasia nusitvėrusi. Kiek aš tuosyk pergyvenau, maniau neatlaikysiu. Nejaučiau Dievui jokios meilės, nei žegnotis, nei melstis negalėjau. Vis tik Dievas per dieną nors pora minučių Dievo meilės duodavo, o jei ne, tai būtų neatlaikyta. Viskas negerai, nesiseka, net darbas. Aš maniau iškentėsiu, nenusidėsiu. Visokie gundymai buvo. Taip truko tris dienas. Nei valgyti, nei miegoti negalėjau. Teta irzli pasidarė, bet žinojau, kad nusidėti negalima. Aš nuėjau į virtuvę, atsisėdau ir verkiu. Kuriu krosnį, nes buvo šalta ir šaukiu: „Eik tu šalin nuo manęs, piktoji dvasia. Jėzau, Marija, gelbėk mane!“ Kai tik pasakiau „Jėzau“, tai staiga toks traukimas, kad iš karto visos durys atsidarė. Ir man taip lengva pasidarė, tokia Dievo meilė atsirado, kad iš karto pribėgau prie kryžiaus, pabučiavau jį ir tik po to uždarinėjau duris. Paskui nuėjau į malkinę atsinešti durpių. Ten yra girnos. Išgirstu šnypštimą taip, kaip kokia gyvatė, bet nieko nematau. Aš pasiėmiau durpes ir einu pro girnas. Durpių dulkėse atsirado toks sukūrys ir mane, kaiėjau pro šalį, kažkas tėsė į sieną. Net kaklą prasiskėliau, užsigaudama į lentyną. Kraujas bėga, bet džiaugsmas, kad vėl Dievą galiu mylėti.

Mano tetai vieną dieną kažkas pasidarė – susmuko palei spintelę kaip negyva. Aš ją nunešiau į lovą ir paguldžiau. Tetai po to praėjo ir ji vėl vaikščiojo. Tą naktį regėjime matau – sėdi ant kėdės atsisėdęs toks nei šioks, nei toks stambokas vyras, nutukęs. Nors ir tamsu, bet aš jį matau. Jis sėdi taip ranką į šoną įsirėmęs ir žiūri į tetą. Veidas tamsus, ir atrodo lyg kaukę užsidėjęs. Akys tokios pro plyšius

matyti lyg raudonos žarijos įdėtos. Mane lyg kas iš lovos išmetė, sakau: „Tai ko tu čia į ją žiūri dabar?“ Jis sako: „Sužinojau, kad jinai buvo apalpusi, tai atėjau išsivesti“. Aš sakau: „Aš tau jos neatiduosiu! Jai tuoj pašauksiu kunigą, o tu eik lauk!“ Atidariau duris: „Ar tu neisi?“ Paskui pasidarė kaip 5 ar 6 metų vaikas. Tada jis man sako: „Tu man nieko nedaryk, aš pats išeisiu, tik man leisk už lango yra ieva, tai aš toje ievoje būsiu“. Aš nieko nesakiau. Jis išėjo ir aš uždariau duris, nuėjau ir atsiguliau. Po poros dienų teta atsikėlė, priėjo prie lango ir sako: „Žiūrėk ievoje vaikas sėdi ir ko jis čia į mane taip žiūri?“ Aš nors ievoje nieko nemačiau, bet per mane šiurpas perėjo. Jinai kiek vaikščiojo, tą vaiką matydavo, ir tas vaikas į ją vis žiūrėdavo. Tą tetos kalbą kaimynai girdėdavo ir gali patvirtinti. Teta rodydavo: „Na, ant tos šakos sėdi“. O mes nieko nematydavome. Mes ir ievos šakas pjovėme. Teta labai kunigo neprisileisdavo. Manė, kai tik kunigas ateis, tai tuojau ir mirs. Labai sunkiai sekdavosi jai kunigą pakviesti, o po kunigo apsilankymo sakydavo: „Kaip lengva“. Tetai porą kartų atvedė kunigą ir viskas išnyko. O po kokios pusantros savaitės ji numirė. Po to tą ievą iškirto.

1969 m. pradžioje regėjime mačiau savo teta, kuri pasakė: „Vaikeli, aš nežinojau, kad tau taip daug trukdžiau. Tau dabar labai sunku, bet nenusimink, viskas greit praeis“.

Kartą išgirdau, kad prieškambarėje lyg iš požemio kažkas šaukia vardu. Išėjusi nieko neradau. Supratau, kad kenčianti vėlė šaukiasi pagalbos, nes tai buvo ne pirmas kartas. Pradėjau melstis už sielą. Kitą dieną savo kieme pamčiau baisų vaizdą, matytą 1944 m. karo pabaigoje. Stovi sudegęs tankas ir jame sudegęs žmogus. Likusi tik dalis kūno. Ženklas, kad būta žmogaus. Tokį vaizdą mačiau būdama 17 metų ir buvau jį visai pamiršusi. O dabar staiga pamatau tą patį vaizdą ir išgirstu, kad skausmingu balsu vyro vėlė šaukia mane vardu. Po to regėjimo daug meldžiausi už jį ir kitų prašiau, kad pasimelstų. Po kurio laiko toje pačioje vietoje pamatau to vyro vėlę. Ji atrodė kaip žmogaus pavidalas sutepliotas nešvaria alyva, o vėliau ją mačiau vi-

siškai švaria. Vėlė nusišypojo ir dingo. Supratau, kad kario vėlė jau išlaisvinta.

1969 m. balandžio mėn. 2d. prieš šv. Velykas, Didįjį Trečiadienį buvau fermoje. Einu miltų maišus užsikabinusi ir maždaug už 5 metrų 2 metrų aukštyje pamatau Kristų. Jis buvo rausvais rūbais ir taip man pasakė: „Aš tau duosiu patirti savo kančių, bet jokių žaizdų nebus“. Aiškiai mačiau, kaip Jis pakilo ir virš šitų namų švystelėjo. Parėjau namo, nieko man nėra. Ketvirtadienį ryte atsikėlusi jaučiau tokį skausmą, taip lyg kaulus skauda. Penktadienio ryte maždaug pusę devynių pajutau tokį skausmą, kad vos iš virtuvės parėjau į šitą kambarį. Ypač skaudėjo nugarą, tik ant pilvo galėjau gulėti. Dieną, kai bažnyčioje klebonas sakė pamokslą, skausmas vėl sustiprėjo, tai turėjau atsistoti, nes maniau, kad numirsiu. Šiaip taip parėjau iš bažnytelės ir atsiguliau. Jeigu tik kiek prie odos prisiliečiu, tai būna baisus skausmas. Šeštadienio vakare, varpams atsigavėjus, visas skausmas pranyko.

1969 m. vasarą pas giminaičius pietaujant išgirdau vidinį balsą: „Eik namo“. Grįžtu namo, nuėjau į šoną sodo, pati nesuprantu kodėl, ir ant kiemo ties rūkine vieno metro aukštyje nuo žemės pasirodė Kristus. Jis buvo rausvais gražiais rūbais ir perveriančiomis akimis. Kalbėjo apie šitos vietos ateitį. Bus išnaikinta visa aplinka, atrodo išdeginta. Tik paskui žmonės įtikės. Daugelio dalykų aš dar nepasakoju.

1969 m. lapkričio mėn. Pas mane tuo laiku gyveno mano krikštasūnis R. E. Vidinis balsas pasakė: „Geriau, kad tas vaikas iš čia išeitų. Tu jau aprūpinai viskuo, kuo reikėjo. Jis dėl manęs daug turės nukentėti, bet geriau, kad tu viena būtum“.

1969 m. lapkričio mėn. 11d. aš pietų metu nešiau paršeliams ėstį, susitaisiusi į kibirus. Nuėjau į vidurį kiemo ir pradėjau nejausti savęs, atrodo, kad kūno neturiu, ir išgirstu tokius žodžius: „Pas tave lapkričio 14d. be penkios minučių vakare pusę dešimtos ateis Kristus“. Aš nesitikėjau iš karto, kad taip gali būti. Galvojau – aš nusidėjusi

esu Dievui, kaipgi pas mane gali ateiti Kristus? Bet kažkoks tai ilgesys vis tik buvo, toks nujautimas.

1969 m. lapkričio mėn. 14d. aš tą vakarą kaip visada įjungiau radiją, ten kampe ji buvo, žiūriu, sukinėju, ieškau bangų. Norėjau paklausti laidos iš Vatikano ir išgirstu tokius žodžius – vidinis balsas pasakė: „Aš atėjau, kaip tau buvo pranešta“. Aš atsisukau pažiūrėti, kas manė šnekina ir šitoje vietoje, kur dabar žvakės dega, pamačiau viduryje kambario stovintį Kristų. Jo rūbai buvo ilgi, tamsiai raudonos spalvos, iki pat žemės, pro praskleistus rūbus buvo matyti atvira Širdis. Rodos, kad ta Širdis taip plaka, kaip gyva, ir tuo pulsavimu eina šviesos Jam iš krūtinės. Iš Širdies ėjo spinduliai į šonus. Švytėjo čia viskas taip, kaip tą balandį mačiau. Kairę ranką laikė prie Širdies ir vienu piršteliu – smiliumi rodė į Širdį, o dešinė buvo nuleista. Ant rankų buvo matyti žaizdos. Veidas lyg kad vyrai barzdos neskustų. Neilga barzdelė, nosis smaili, graži. Lūpos plonos, akys perveriančios, spindinčios. Matėsi visa galybė, didybė Jo akyse. Galėjo būti kokių 30 ar 31 metų amžiaus nemažas vyras. Tada Jis man nieko daugiau nesakė ir išnyko iš akių.

Buvau kaip nesava, nesugebėjau suprasti, kad čia reikia žvakių uždegti. Aš kažką norėjau daryti toje vietoje, bet nežinojau, nei ko paklausti, nei ką daryti. Nuėjau į darželį, prisiskyniau rūtų, nupyniau vainiką ir padėjau ant tos vietos, kad tą vietą gerbti, mylėti ir nevaikščioti. Kaimynei Onai. K. aš apie pirmąjį pasirodymą jau buvau sakiusi. Ji 1969 m. lapkričio 16 d. išgirdo vidinį balsą, sakantį: „Tu turi daug grabnyčių žvakių ir gėlių, nunešk pas Aneliukę ir tegul uždega“. Kaimynė iš ryto lapkričio 17 d. atnešė žvakių ir gėlių, mes žvakes padėjome ant stalo ir gėlių pamerkėme. Viduryje dar pastatėme kryžių. Pagalvojome, kad žvakės pašventintos, gal netinka ant grindų dėti. Jau norėjau žvakes uždegti ir išgirdau vidinį balsą: „Padėk tas žvakes ten, kur Aš stovėjau ir tegul dega“. Ir dar priminė: „Kai kunigas atvažiuoja su Švenčiausiuoju, tai irgi žvakes uždega. Jeigu atėję žmonės, klaus, tai sakyk, o jeigu neklaus, tai nieko nepasakok“.

Paskui žmonės pradėjo rinktis, pradėjo melstis. Aš patiems ištikimiausiems žmonėms apie tai pasakiau, bet uždraudžiau, kad niekam nesakytų. Atėjęs pas mane krikštasūnis R. E. klausia: „Podyte, kam tu tą rūtų vainiką padėjai?“ Aš jau neišdrįsau pasakyti, kad nežinau, ir jam tiesą pasakiau. Aš tą vaiką labai mylėjau. Jis paima mane už rankos ir prašo: „Einam, podyte, pasimelst“. Mes sukalbame poterį. Bet aš jam nepasakiau, kad niekam nepasakotų. O tas vaikas mokykloje ėmė pasakoti. Tada atėję žmonės klausia: „Žmonės kalba, kad pas tave Kristus buvo atėjęs?“. Aš susimėčiau, nežinau, ką daryti. Einu į to vaiko namus, sakau: „Vaikeli, ką tu darai, kam tu kalbi. Tu tylėk ir nieko nepasakok, bus blogai“. Tas vaikas verkia mane apsikabinęs. Manau, pašnekės žmonės ir praeis. Po to pareinu į namus, triūsiuosi kieme, bet kažkokia jėga mane traukia ateiti į kambarį. Ir ką aš išgirstu: „Ką tu darai, kam tą vaiką draudi? Aš tam ir atėjau, kad žmonės žinotų, o tu nori nuslėpti viską. Daugiau kad šito nebūtų“. Verkiau tada kaip mažas vaikas. Greitai nuėjau į to vaiko namus. Tas vaikas pamatė, kad aš ateinu, stovi taip prie lovos, aš tada nieko tam vaikui nesakiau, atsiklaupusi jam rankas, kojas išbučiavau ir sakau: „Tu atleisk už viską ir pasakok visiems, ką tik sutiksi“.

Vienas mano pažįstamas žmogus buvo labai liūdnas, nusiminęs, ir man tai buvo svarbu, pergyvenau. Vakare išgirstu vidinį balsą: „Užtai jis toks nusiminęs, kad turi užslėptų nuodėmių“. Net pasakė, kokios nuodėmės. Lapkričio 19 d. aš pasiprašiau, kad jis ateitų, o jį irgi čia traukė. Kai jis atėjo, aš jam po truputį vis šnekėjau, šnekėjau. Kai pasakiau nuodėmes, tai jis labai stebėjosi. Sako: „Iš kur tu žinai?“ Aš sėdėjau ten ant suolo, o šalia manęs tas pažįstamas žmogus. Kai jis sutiko atlikti išpažintį, tada toje pačioje vietoje pasirodė Kristus ir pasakė: „Tu viską padarei, ko tavęs prašiau“. Buvo tais pačiais rūbais, matėsi Širdis, bet nespinduliavo, rankos nuleistos. Dar kažką sakė, bet aš dabar neprisimenu. Truputį pabuvęs išnyko. Tas mano pažįstamas Kristaus nematė.

Lapkričio 21d. penktadienį, vėl toje pačioje vietoje buvo Jėzus apsireiškęs. Vidinis balsas sako: „Tave valdžia puls, būk drąsi, nebijok nieko. Tave prašys išdraskyti ir išmėtyti viską, bet tu nekišk rankų. Kas nori, tegul drasko, bet svarbiausia neišsižadėk Manęs, Aš tau padėsiu. O jeigu išsižadėsi, žinok bus viskas“. Jeigu man Jėzus būtų malonės nedavęs ir žmonės nesimeldę, aš būčiau savo jėgomis tikrai neišlaikiusi.

Lapkričio mėn. 26d. čia buvo atėję apie 14 žmonių. Mes jau buvome pasimeldę. Aš skaičiau stovėdama knygą apie šv. J. Bosko. Pakeliu akis ir toje vietoje stovi Švč. Mergelė Marija. Jaunutė, kokių 16–18 metų mergaitė. Jos buvo balta suknytė, melsvas kaspinėlis perjuostas. Ant galvos baltas nuometas. Rankytės išskleidusi į šonus, taip pusiau į priekį, pakėlus, delnais į viršų. Veidelis smulkus, tamsokas. Ūgis nedidelis. Ji nespindėjo, bet grožis neišpasakytas. Jos pirmutiniai žodžiai: „Mano Sūnus čia dukart stovėjo ir Aš galiu atsistoti“. Ir Ji po kelis kartus kartojo: „Melskitės, melskitės, melskitės už tuos išklydusius žmones, kalbėkite rožančių, kad jie nors kiek pasitaisytų. Greit būsite išgelbėti“. Ir tuo metu vidinis balsas pasakė: „Žinok čia buvo MARIJA“. Ir tokia šviesa, tokie spinduliai pradėjo eiti iš Jos, kad ta bakūžėlė kaip auksu spindėjo. Paskui spindesys mažyn mažyn, ir Ji man išnyko iš akių.

1969 metais. Vos iškilus regėjimams viešumon, atvyko iš Vilniaus pareigūnai apie 15 asmenų, kurie kategoriškai įsakė išardyti altorėlį, paslėpti paveikslus ir skelbti, kad čia nieko nėra. Kai aš atsisakiau, patys griebėsi darbo, nutarę viską išmesti laukan ir sunaikinti. Dar nepradėjus darbo, juos pradėjo krėsti šaltis ir drebulys, kai kuriuos pradėjo pykinti, norėjosi vėmti. Išbėga laukan, pasijunta normaliai, bet vos tik ryžtasi grįžti, pasikartoja tie patys reiškiniai. Pasijutę bejėgiai, nieko daugiau negalėjo sugalvoti, kaip pagąsdinti mane, kad apie tai nieko nekalbėčiau ir neišileisčiau maldininkų.

1969 m. gruodžio 11d. Labai mano mamą gąsdino. Atėjo mama, sesuo ir švogeris. Mama mane gražiuoju

prašė, sakė: „Tu tiki, tikėk, tik ne taip viešai. Tu nekalbėk tiems žmonėms“. Taip tu saugumiečių įkalta į galvą buvo. Ji tiesiog su ašaromis mane apsikabinusi prašė: „Tu netikėk taip, žmonių nepriimk, jiems nepasakok. Tegul praeis, nes tave išveš, matysi, ką tau padarys, atims iš tavęs viską“. „Ne,– sakau, – mama, šito aš nekeisiu, kitaip nebus. Jūs manęs neprišnekinsit, darykit ką norit“. Paskui ji mane puolė, dar ir švogeris. Įsivarėm iki tiek, bet aš vis tiek jiems sakau, kad kitaip nedarysiu. Paskui jau man sunku buvo, bet aš negalėjau, sakau: „Žinai ką, mama, tu mane to mokini, ko aš negaliu padaryti. Šito aš niekada nepadarysiu, ko tu manęs prašai – atsižadėk visko ir sakyk, ką jie sako, daryk, ką jie liepia daryti“. Ir aš kaip šiandien prisimenu – atsistojau ir pasakiau: „Mama, tu man ne motina“. Į sesę: „Tu man ne sesuo“. Į švogerį: „Tu man ne švogeris. Prašau išeikite lauk iš šito namo.“ Ir jie apsiverkę išėjo iš tų namų ir daugiau jie nieko man nesakė, kad aš juos išvariau.

Tada aš tiek išgyvenau. Kaip aš turiu teisę motiną išvaryti iš namų? Man taip baisu buvo, kad aš nežinojau, ką daryti. Aš neturėjau ramybės. Čia valdžia puola, čia motinai taip pasakyta. Tikrai didelis bandymas buvo. Tada tikrai manęs Kristus pasigailėjo. Aš išgirstu tokį malonų balsą: „Kas tau ta motina, ta sesuo ir tas švogeris prieš Mane“. Ir taip slinko slinko Jis ir nuslinko.

1969 m. gruodžio 15d. vakare čia buvo susirinkę maždaug apie 10–15 žmonių. Buvo jau apie 22 val. Mes buvome jau pasimeldę ir įėjo du iš valdžios: kolūkio pirmininkas ir iš rajono atstovas. Pirmininkas sako: „Tai jūs čia meldžiatės. Yra bažnyčia – ten galite melstis“. Aš sakau: „Meldžiamės“. Paskui tas iš rajono sako: „Pasikvieskite kunigą, tegul pašventina“. Aš sakau: „Čia ir taip šventa vieta“. Sako: „Ar tu su klebonu šnekėjai?“ Sakau: „Nieko aš jam nesakiau. Jie ir taip Dievą myli, aš tik tiems pasakoju, kurie nemyli, atsiprašau čia esančių. Dar ateis toks laikas, kai ir jūs ateisite melstis, tai bus smagu visiems“. Tas iš rajono: „Tai mažu ir ateis“. Kalbėjomės apie dvi valandas. „Mes,– sako,– nedraudžiame, tikėjimas yra laisvas, bet čia negalima melstis“. Puolė, kad čia nesivestų vaikų.

Pirmininkas nieko nešnekėjo, galvą nuleidęs sėdėjo. Tas iš rajono klausinėjo, kaip aš viską mačiau, tai tą patį viską papasakojau. Jis elgėsi švelniai, gražiai. Išeidamas pasakė: „Tuoj atvažiuos aršesnių“.

1969 m. gruodžio 16d., kai atvažiavo, aš prieš pietus kūriau krosnį. Buvo šeši žmonės: moteris ir penki vyrai – du iš rajono, daktaras, vairuotojas ir brigadininkas. Jie atėjo į virtuvę. Sako:

– Tai ar laukei draugų?

– Laukiau,– sakau,– tai ir pečių kuriu, kad jums šilčiau būtų.

– Tai ar numanai, ko atvažiavome?

– Numanau, kur čia nenumanysi.

Tai jie vis tiek dar stovi ties durimis.

– Tai mažu vesiesi į vidų?

– Prašau, – atidariau duris.

– Na, eik tu pirma, mes paskui tave eisime.

Aš įėjau, visus susodinau. Daktaras į mane įsikneibęs žiūri. K. ėmė klausinėti. Kai aš tik pradėjau pasakoti, tai vienas iš rajono sako:

– Nepasakok, užtėnka, nes mane jau baimė ima.

Jis nieko žmogus, tik ta K. mane vis klausinėjo. Paskui man šitaip pareiškė :

– Išardyk čia viską, išmėtyk, sakyk, tyčia žmonėms sakiau, tai mes tau nieko nedarysime.

Aš sakau:

– Neardysiu, – grynai atsisakiau.

Ji mane net glostyti ėmė:

– Būk gera, tu čia išdraskyk, tai viskas bus gerai.

Sakau:

– Eik tu ir ardyk, aš rankų nekišiu.

– Mes nepuošėm, mes ir neardysim,– taip jie pasakė.

Po to mane vėl jie užklupo tardyti, tai pasakiau:

– Darykit man ką norite, nors ir peršaukite, aš neardysiu.

Paskui daktaras sako:

– Aš pas ją, vyrai, nieko nerandu, bet gruodžio 18d. pas mane prisistatyk. Jei čia nepadės, išvešime į Vilnių. Kai pašokdins kėdėje, tai atsisakys visko.

K. pridėjo:

– Kad pati ir tikės širdimi, bet nors kitiems nepasakos.

Jie mane šitaip prašė, kai ateis žmonės, sakyk, kad nieko nematei. Bet žmonės vakarais meldavosi, giedodavo. Tuoju saugumui pranešė, ir jie prisistatė. Sakė: „Mes tau namus duosime, aprūpinsime viskuo, geriau ir būti negali, nei į darbą nereikės eiti, pinigų bus kiek nori.“

1969 m. gruodžio mėn. 18d. prisistačiau į ligoninę pas Šakių psichiatrą. Mane palydėjo giminaitė. Liepė nueiti į kitą kambarį, išrašė siuntimą ir išvežė į Žiegždrius. Nuo gruodžio 22 d. pradėjo leisti vaistus (insuliną) nuo 4 vienetų ir taip po truputį ligi 180 vienetų. Porą savaičių leido po 180, po to numušė ligi 100 ir vėl kėlė kaskart po 20 vienetų ir ligi 180 įvarė. O šoko tai taip ir nebuvo – nešokinėjau. O po to mažino, mažino dozę ir išleido. Praėjus trims savaitėms po atvežimo atsivedė į kabinetą, kuriame buvo trys daktarai. Sako: „Jeigu tu šitaip darysi, tai mes tavęs nepaleisime. Jei pasižadi išdraskyti, tai mes tau duosime mašinėlę ir parvešime į namus“. Kai aš atsisakiau, tai sako: „Mes tave penkis metus laikysime“. Sakau: „Nors ir dešimt!“ O jie man: „Tai mes tavęs visai neišleisime“. Aš atsakiau: „O man ir čia gerai“. Ligoninėje naktį pakeldavo ir klausinėdavo, ar nėra regėjimų. Ten, kai patekau į Žiegždrių ligoninę, kol ėmė leisti vaistus (gruodžio 22d.), aš neturėjau nei lovos, nei kur atsigulti. Šiaip gerai buvo. Daktarai geri, prižiūrėjo gerai, negali skųstis, ir tos slaugės geros. Aš daugiausia maistą ligoninėje nešdavau, palatas plaudavau.

Regėjimai būnant Žiegždriuose

Kai išeidama iš namų Suodžiuose atsisveikinau alto-rėlį, tai visai šalia stovėjo Kristus – toks švytėjimas, ir veidas buvo matyti. Šviesa panašiai kaip stulpas. Po to tokio pat

pavidalo ant kiemo prie durų, dar ties Malskiais ir neprivažiavus Kauno mačiau per langą. Paėjo kurį laiką ir išnyko.

Vieną kartą penktadienį taip aiškiai tuosyk mačiau kaip niekada. Aš meldžiausi prie lango atsiklaupusi, žiūrėjau į plentą. Kristus, apsisiautęs raudonu rūbu, pakilęs nuo žemės. Nieko nesakė, tik nusišypsojo. Paskui visą tą naktį prasimeldžiau, tokią Dievo meilę jaučiaau. Ir tikrai, jei Dievas nebūtų malonės davęs, tikrai baisu būtų buvę.

Du pirmus mėnesio penktadienius mačiau Kristų. Pirmą kartą dieną, kai skaičiau atsigulusi lovoje knygą. Tada buvo Jis prie lovos, rausvu apsiaustu, o antrą kartą meldžiausi prie lango atsiklaupusi ant kėdės. Penktadieniais veidas būdavo liūdnas.

Po to dar mačiau kokios dvi savaitės prieš išvažiuojant. Pabūna neilgai ir išnyksta staiga. Kiek ilgai būna negaliu pasakyti. Aš savęs nejaučiu tuo metu ir negaliu pasakyti, kas darosi. Vykstant regėjimui nieko nematau, kas kambaryje yra, galėtų ką nori daryti, nieko nejaučiu.

Kai nuvežė į ligoninę, tai į 2–3-čią naktį vidinis balsas pasakė: „Nieko nesipriešink. Vaistų tegul leidžia kiek nori, tegul klausinėja. Daug nekalbėk: mačiau, tikiu. Kai daug kalbėsi, sunku bus išsinarplioti“. Už kokių trijų savaitių išgirdau vidinį balsą: „Tave paleis tik balandžio 7d. Jie tave paleis, bet paskui gailėsis, kad tave paleido – tu paskui tik suprasi“. Ir tikrai atėjo tas balandžio mėnuo. Su daktare giminaičiai šnekėjosi, tai jiems pasakė, kad balandžio 7 d. atvažiuotų išsivežti, išleidžia. Bet giminės atvažiavo 1970 m. balandžio 6d. ir išsivežė.

Pranešimas buvo iš sekmadienio į pirmadienį kaimynei O. K. dėl gyvojo rožančiaus, kad suorganizuotų žmones daugiau melstis. Trečiadienį atvažiavo Malskių giminaičiai ir pasakojo, kad ji organizuoja gyvąjį rožančių.

Ligoninėje būdama, gaudavau pranešimų apie tai, kas namuos dedasi.

Dažniausiai matydavau Kristų penktadienį. Man labai sunku būdavo, kad negalėdavau į bažnyčią sekmadieniais nueiti. Tai man būdavo didžiausia kančia. Bet pagalvodavau, kad dėl Kristaus ta kančia. Tame skyriuje buvo 170 žmonių. Susidraugavome ir, kai reikėjo skirtis, didžiausi

draugai buvome. Kiekvienam žmogui reikia meilės, kai ji pašnekini, nuramini, ypač prisiriša.

Žiegzdrių ligoninėje, kai paprašiau dokumentų, jie nežinojo, ką rašyti, ką daryti, nes reikalavau ir kitaip nesutikau. Įrašė, kad nepagydoma, nes aš jų neklausau, nepa-neigiu regėjimų. Aš šitaip jiems sakau: „Ką aš mačiau, sakysiu, kitaip nebus“. 'Jie mane gąsdindavo: „Jeigu tu šitaip darysi visą laiką būsi, mes tavęs visai nepaleisime“. Sakiau jiems, kad man vienas ir tas pats, ką jūs norite, tą darykite. Jeigu tokia Dievo valia, aš kitaip nekeisiu, kitaip nebus. Jie labai susijaudinę būdavo, nežinojo, ką su manimi daryti.

Tolimesni regėjimai, pasakojimai ir pranešimai

1970 m. balandžio mėn. 7d. vakare po maldos kilo dvasioje neapsakomās džiaugsmas. Virtuvėje pamačiau Mariją. Ji buvo ilgais rūbais ir baltu nuometu ant galvos. Virš galvos buvo žvaigždžių vainikas. Žvaigždės spindėjo. Ji linksmu veidu žiūrėjo į mane, iš akių sklido šviesa. Nieko nesakė ir išnyko.

1970 m. balandžio, gegužės mėn., kai grįžau iš ligoninės, nuėjau į Šakių bažnyčią dienos metu ir išgirstu žodžius: „Aš turėjau leisti tave išvežti, o jei ne, tai tu būtum pasikėlusį į puikybę. Tik visa laimė, kad tu nesupratai. Tu dabar matai dėl ko tave leidau išvežti. Dabar tu valgei su visais“.

Naktį pabudau neįprastu laiku. Buvo pusė keturių ryto ir išėjau į priemenę pati nežinau kodėl, nes ten niekada neidavau. Žiūriu, ten pro langelį į kiemą. Buvo atidarytos durys į kito galo kambarį. Aš pro tas duris pasižiūrėjau ir pamačiau stovintį tokį labai gražų dvasiškai spindintį kaip siela – angelas jis ten buvo, ar kas – nežinau. Spindėjimas toks šviesus, sidabrinis į melsvumą. Stovėjo prie to galinio lango. Kada aš pasižiūrėjau, jis priėjo prie durų, pasižiūrėjo į mane, nusišypsojo ir vėl sugrįžo prie to lango. Aš

dar pagalvojau, ką jis šitame kambaryje mato, o ne kituose. Grįžau į lovą ir atsiguliau. Tik spėjau atsigulti, dar buvau neužmigusi ir išgirstu žodžius: „Tu tik rytoj ryte žinosi, kodėl aš čia stovėjau“. Aš greitai užmigau. Ryte einu karvių melžti, žiūriu, galinis langas išplėštas ir padėtas ant žemės, bet niekas pro jį neiėjo. Tada supratau, kas mane saugojo.

1970 m. gegužės mėn. 7d. dienos metu aš išėjau triūstis į kiemą ir išgirdau Švč. Mergelės Marijos žodžius: „Tu mane prašei ateiti, bet aš dar dabar negaliu, ateisiu už kokių trijų dienų. Priminė, kad reikės daug iškentėti. PER KRAUJĄ IR AŠARAS MŪSŲ TĖVYNĖ GAUS NEPRIKLAUSOMYBĘ, BET KITOMS ŠALIMS UŽTARIANT.

1970 m. birželio mėn. 24d., Šv. Jono Krikštytojo atleidai. Mes buvome Šakių bažnyčioje netoli durų. Kai kunigas, procesijai einant, ėjo pro šalį su Švenčiausiuoju, išgirdau tokius žodžius: „Tu būk drąsi, nebijok nieko. Melskis už tuos paklydusius žmones, kad jie atsiverstų“.

1970 m. liepos mėn. 5d. Buvo atvykę apie 40 žmonių. Jų tarpe galėjo būti apie 16 vaikų. Mes visi kalbėjome rožančių. Pamačiau virš altorėlio Kristų, truputį buvo pakilęs. Į vaikus su tokia meile pažiūrėjo ir pasakė: „Mano Širdis seniai šito troško. Daug ką reiškia nekaltų vaikų maldą – jie gali viską išprašyti“. Daugiau nieko nesakė. Žmonės jautė, kad mane karštis išpylė. Kaimynė O. K. matė, kad tą vakarą šita bakūžė kaip auksu žibėjo.

1970 m. rugpjūčio mėn. pradžioje atvažiuodavo saugumas ir tiek prigašdino, tiek prigašdino. Jau rengėsi mane išvežti. Iš visų pusių ir ryte, ir vakare, ir per pietus visokie tie saugumiečiai. Naktimis vaikščioja tokiais pridengtais prožektoriais. Žmonės naktimis budėjo, budėjo, o paskui išsigando. Atvažiavo Irutė, sakau: „Irute, tu irgi važiuok, palik mane vieną.“ Tada ji sako: „Aš niekur nevažiuosiu, aš čia pasiliksiu. Jeigu reikės aš irgi galiu mirti dėl šitos vietos“. Ji pasiliko, žmonės išsigandę naktimis nebudėdavo, tik mudvi naktimis budėdavome.

1970 m. buvo toks įvykis. Atsikėlusį rytą skubėjau į darbą. Staiga pamačiau, kad kambario langas išimtas, ir prie lango, lauko pusėje, paliktas geležinis įrankis. Vėliau sužinojau, kaip ten buvo. Sako, vienas iš rajono pareigūnas sugalvojo nueiti ir viską sutvarkyti. Taip ir padarė. Nuėjo, išėmė langą, bet, pažvelgęs į vidų, pamatė didelį juodą karstą. Labai išsigando, net įrankį palikęs, pabėgo. Vėliau išgėręs pasakojo vienam draugui. Po to buvo atvažiuavę iš Vilniaus kažkokie trys pareigūnai, taip pat norėdami padaryti tvarką. Bet jie įėjo į vidų staiga išsigandę išbėgo laukan. Jie man sako: „Ką tu čia prasimanai? Kam čia tuos karstus laikai?“ Nustebau, nes nežinojau jokių karstų. Pasirodo, kad jie ten viduje, prie altorėlio, pamatė tris juodus karstus. Taip jie į vidų negrįžo ir greit išvažiavo.

1970 m. rugpjūčio mėn. 6d. 12.30 val. buvo atvažiavusi Šakių ligoninės greitosios pagalbos mašina ir norėjo mane antrą kartą išvežti į Žiegzdrių psichiatrinę ligoninę. Jie taip nusprendė, atseit, žmonės manęs nekenčia. Bet aš taip gražiai su žmonėmis sugyvenu. Tuomet aš dirbau ant kūgio. Pakrovėjas mus užkeldavo. Namuose manęs jie nerado, todėl atvažiavo čia. Kai atvažiavo, jie manęs nepažino. Paklausė žmonių, kuri aš esu. Vyras parodė mane ir nukėlė nuo kūgio. Aš prieinu prie tos mašinos. Jis man paduoda raštą ir sako seselei: „Vaikeli, tau ją vėl reikia išvežti į ligoninę“. „Žinot ką, – sakau, – aš nevažiuosiu. Turit surišta vežti arba su milicija. Jūs nuvažiuokit į kontorą ir pasakykit jiems. Žmonės žinos, dėl ko jūs mane išvežėte“. Aš vėl nuėjau nuo tos mašinos, paprašiau vyrų, kad mane užkeltų ir vėl dirbau. Ta seselė nevertė manęs prievarta į mašiną. Po to jie nuvažiavo į kontorą ir pasakė, kad nevažiuoju. Tą kartą mane labai smarkiai puolė. Tą vakarą meldėmės kartu su N. ir Irena. Praėjo Kristus tarp N. ir Irenos prie altoriaus, bet nieko nesakė.

Naktį 1970 m. rugpjūčio iš 6 į 7d. Miegojau ir staiگا pašokau, nežinau, kas man pasidarė. Matau Kristų, laidinantį mus su Irute viena rankele, o kitą taip nuleidęs. Žegnoja ir sako: „Tu būk drąsi, tu nebijok. Aš prieš savo kančią irgi buvau nuliūdęs, Aš irgi daug iškentėjau. Tik bū-

kite drąsios, – čia jau abiems sakė, – nebijokite. Kai reikės ir Aš padėsiu. Nebijokite, jeigu reikalas bus, Aš ir kančią su-trumpinsiu.“ Koks tuosyk švytėjimas buvo, tai sunku apsa-kyti. Jokių drabužių aš nemačiau. Koks spindėjimas buvo! Tik aiškiai mačiau kaip žegnoja ranka ir laimina: „Nebijokit, drąsos, drąsos!“

1970 m. rugpjūčio mėn. 27d. vakare aš su Irena meldėmės prie altoriaus. Viena atvykusi, nakčiai pasilikusi moteris sėdėjo ant sofos. Atėjo Kristus iš vakarų pusės ir at-sistojo prie pat altoriaus vidurio tarp manės ir Irutės. Jau-čiau nepaprastai didelį traukimą prie Kristaus. Jei nebūtų svetimos moters, gal būčiau neišlaikiusi ir puolusi prie Jo kojų. Dar niekada Jis taip arti nebuvo atėjęs. Apsirengęs buvo tamsiai žaliu rūbu su juodais blizgučiais. Stovėjo ir liūdnam žiūrėjo į altorėlį. Aš buvau nepaprastai susijaudi-nusi.

1970 m. rugpjūčio mėn. 29d. vakare, žmonėms iš-siskirsčius, Irena pastebėjo, kad mano ypatingai švytintis žvilgsnis. Tai buvo todėl, kad mane buvo užliejusi didelė meilė Kristui, ir taip dažnai būna. Kada man karšta, tai aš tokią didelę Dievo meilę jaučiu, kad sunku išlaikyti.

1970 m. rugpjūčio mėn. 30d. naktį išsiskyrus su Irute visą dieną labai išgyvenau ir jaudinausi. Balsas naktį pasakė: „Nesijaudink dėl jos, jai nieko neatsitiko. Aš ga-liu tau ją parodyti. Jos gera, drąsi siela“. Mačiau jos sielą linksmą, besišypsančią.

1970 m. rugpjūčio mėn. pasirodė su raudona rože rankoje vyriškis. Jo veidas spindėjo. Prieš altorėlį tris kar-tus priklaupė ir padėjo tą rožę. Nieko nesakė ir išnyko. Kas jis, aš nežinau (kitoje vietoje regėtoja mini, kad tai buvo šv. Petras). Dar anksčiau, birželio 29d., šv. Petro šventėje, pasirodė vienas vyriškis su raktais ir šypsodamasis į mane žiūrėjo. Jis man nieko nesakė.

1970 m. spalio mėn. 11d. Kristus sakė: „Tuoju tave pradės gundyti pati piktoji dvasia, kad tu nustotum šitos Mano meilės ir jam tik vienam tarnautum. Jam bus duota

labai daug jėgos, kad tu net girdėsi jo žodžius, ką tau jis sakys. Jeigu jis neįstengs vienas, tada prisidės visas pragaras, nors jau ir dabar yra labai nusivylę, kad tau nieko negali padaryti. Tada tave puls pats pragaro Liuciferis, gal tada galės tave sugundyti. O jeigu jie tave negalės sugundyti, tai ims gundyti žmonės. Tada jau tau reikės daug nukentėti, nes žmonės ims tave pulti. Jie tiek galės tave gundyti, kiek jiems bus leista. Paskui iš jų bus atimtos visos teisės, negalės gundyti ir viskas baigsis. O tu visai nebijok. Kaip dabar gražiai gyveni, taip ir paskui gyvensi. Aš tau padėsiu. Tu visai dėl šito nesijaudink. Tu Man net nenusidėsi ir išsilaikysi visą laiką. Dabar pati žinai, kaip tau ramu todėl, kad tavęs niekas negundo šitą laiką“.

1970 m. spalio mėn. 25d. Kristaus Karaliaus šventėje mačiau skarą, kuria Veronika nušluostė Kristaus veidą, Kryžiaus kelyje. Ant tos skaros buvo gyvas Kristaus veidas. Jis tiek visas sumuštas, tiek iškankintas, tiek mėlynas, akys užgriuvusios, užtinusios, bet per tą sutinimą taip meiliai žiūri. Jis tiek pasakė: „Dabar Aš daug daugiau kenčiu, negu tuomet kentėjau, kai vedė Mane prie Kryžiaus prikalti. Padėk Man kentėti“.

1970 m. spalio mėn. regėjimas. Kasiau kaupą. Tą dieną labai smarkiai lijo. Tą kaupą pasidariau prie bičių. Tiesiog niekaip negalėjau iškasti tos žemės. Bekasant man tiesiog užėjo toks gundymas, na, tiesiog sunku pasakyti. Vos laikausi, kad tik nenusidėčiau. Ketinau trenkti tą kastuvą ir eiti palikusi viską šitaip. Na, nieko. Ir tada išgirštu tokius žodžius sakant: „Tu nusikeik, matysi, kaip tau lengvai tas kaupas užsikas“. Po šitų žodžių kažkaip dirsteliu ir pamatau ant kranto stovi toks žmogaus pavidalas. Toks susitraukęs, sudžiūvęs, juodas, iš akių ir iš burnos žarijos eina – toks baisus. Paskui vėl jis man sako: „Tu nebijok, tau nieko nepasidarys, kad tu keiksi“. Sakau: „Aš tau nekeiksiu, gali būt ramus“. Tada jis sako: „Tu kitiems tarnauji ir man gi gali nors kiek patarnauti“. Nieko, mudu sustoję taip žiūrime kokias 5 minutes vienas į kitą: jis į mane, aš į jį taip žiūriu. Aš ketinau jam rėžti su tuo kastuvu, bet kažkokia jėga mane sulaukė, už tai, kad negalima. Aš pagalvojau:

„Dvasia, na, tai kad aš jam nesuduosiu“. Tai jis vėl mane prašo: „Tu nusikeik, matysi, kaip tau gerai seksis“. Sakau: „Aš tau nekeiksiu, tu būk ramus, aš tik Jėzui ir Marijai tarnausiu. Aš tau netarnausiu“. Tai paskui, kai aš ištariau tik Jėzaus vardą, tai jis pasipurtė ir pranyko. Aš pasirėmusi taip ant to kastuvo ir galvoju: „Čia dabar tai mačiau“. Ir po kokių dviejų minučių išgirstu tokį malonų balsą: „Dabar aš tau leidau matyti, kas tave gundo. Susiprask visada, ko jis bijosi“.

Man buvo pranešta, kad reikia labai saugotis, ypač naktimis. Niekur nevaikščioti vienai. Ir dieną būti atsargiai. Į jokią mašinėlę nesėsti, jeigu sustos. Niekur vienai neiti, būti su kokia moterimi, kad nors dvi moterys būtų. Toliau sako: „Jeigu tavę prievarta sodintų į mašiną, tegul kelia skandalą. Jie tave nori paimti, tiesiog pavogti nežinant niekam, o po to sakys, kad tu va... Jie ras ką pasakyti. Be proto buvusi, todėl išvažiavo“. Šito labai liepė saugotis, net namuose, kad būtų koks nors žmogus.

1970 m. gruodžio mėn. Tada Kristus buvo pasitraukęs. Jis sakė: „Aš pasitrauksiu nuošaliai, bet Aš seksiu iš tolo. O jeigu jau bus labai blogai – šaukis Mane vardu“.

Po to piktoji dvasia pristojė. Tokios mintys lindo, kad tiesiog baisu: „Niekas čia, nesąmonė, neteisybė, čia tik tu išsigalvoji. Geriau šokiai, baliai, išgėrimai“. Šitokios mintys ėjo. Paskui galų gale sako: „Vis tiek jau nieko iš tavęs gero, tik imk virvę ir pasikark“. Matytumėte, niekaip neina tų minčių atsikratyti. Jau aš nežinau nei kur dingti. Šičia, prie altorėlio, ateinu melstis. Dar ačiū Dievui, galėjau nors „Sveika Marija“ sukalbėti. Na, tik ne taip baisu buvo. Kai tuosyk nutvėrė, tai nei persižegnoti negalėjau. Taip baisu buvo. Mane taip gal kokias tris dienas pakankino. Dabar aš jau suprantu, o pirma nežinodavau. Prieš kokias dvi ar tris dienas tokią Dievui meilę jauti, tiesiog nežinai, galėtum daug iškentėti. Niekas nebaisu. O už kokių dviejų, trijų dienų, žinok, ateis piktoji dvasia.

1970 m. per šv. Kalėdas. Buvo pranešta: „Labai daug žmonių bažnyčioje per Kalėdas buvo ir labai karštai mel-

dėsi. Šiek tiek Kristų permaldavo ir bus sumažintos bausmės“.

1971 m. vasario mėn. 12d. buvo atėjęs kunigas ir jis manęs paklausė: „Na, jeigu tu tikrai esi įsitikinusi, iš kur šitie šmeižtai prieš tave eina, ar tu atsakysi už šitas žmonių nuodėmes? Aš tylėjau. Kunigas toliau klausia: „Ar tu nori, kad mes tave paskelbtume, tai skambės tavo pavardė visoje Lietuvoje, visame pasaulyje? Ar tu šito nori, ar ne?“, Sakau: „Aš visai šito nenoriu!“ Tada vėl: „Tai ko tu nori?“ – jis mane klausia ir žiūri. Sakau: „Aš noriu, kad visai būčiau užmiršta, niekas apie mane nešnekėtų, aš šito noriu“. „Kas tau davė šitą mintį?“ – klausia. „Dievulis davė man šitą mintį“, – sakau aš, ir tuo pasibaigė mūsų kalba. Aš nežinojau, su kuo šneku. Jis atsiklaupė melstis, o aš stoviu. Sako: „Klaupkis ir tu“. Atsiklaupiau ir mudu sukalbėjome „Sveika Marija.“ Nepažinau, kas jis yra. Supratau, kad tai geras žmogus. Visas nušvito. Jis atsistojo ir žiūri į mane, kodėl aš nesistoju. Aš neturėjau drąsos atsistoti. Supratau, kad su juo viską atvirai galiu šnekėti, bet aš neišdrįsau jam ką sakyti. Jis atsisveikino ir išėjo. Tai buvo kunigas Juozas Zdebskis. Jis dvasiškai nušvito, kaip dvasia pasidarė, toks švytėjimas. Prieš tai prisimenu, jis man vis sakė: „Tu žiūrėk man į akis“. Aš gi galvoju: „Ko jis dabar nori?“ Aš tikrai net bijoti ėmiau. Paskui tą vakarą kaip tik aš gavau bartis: „Kodėl tu tylėjai, kai klausė dėl žmonių nuodėmių – ar tu atsakai, ar ne už juos? Kodėl tu nenorėjai sutikti aukotis už šitas nuodėmes? Ar dar tu neįsitikinai, kad Aš čia ateinu, dar tu neturi įrodymų? Reikėjo sutikti. O jie tegul truputį pagalvoja, tegul galvas pasuka, kaip čia yra. Jiems ateityje apšvies protą Marija. Džiaukis ir linksminkis. Juo tave daugiau šmeižia, juo tu daugiau malonių danguje gauni. Viskas turi eiti į viešumą. Kuo greičiau viskas išeis į aikštę, tuo greičiau viskas bus“.

1971 m. kovo mėn. pradžioje mirė kaimynė. Nuėjau į šermenis ir giedojimo metu išgirstu vidinį balsą: „Aš tau parodysiu šitos moters sielą“. Po šitų žodžių kaip tik pasisuku – gale kojų stovi siela. Ta siela atrodo taip, kaip kokį rūką matytum, bet visas žmogaus atvaizdas tas pats.

Ryškiausiai matyti veidas, nematyti nei kojų, nei rankų. Pečiai yra ir didumas tas pats. Žiūri į savo kūną. Tame rūke matyti žaizdos. Vienos didesnės, kitos mažesnės ir gilumas nevienodas ir taip visa nuo galvos iki kojų, tik veidas nežaizdotas. Parėjusi namo, aš vis galvojau, kodėl ta siela tokia žaizdota. Kitą vakarą išgirdau vidinį balsą: „Žinok, kad tos žaizdos, tai yra žmogaus nuodėmės“.

1971 m. prieš šv. Velykas, apie kovo mėn. pabaigą.

Išgirdau balsą: „Man neseniai pranešė, kad tu per mano šermenis matei mano sielą ir leido pas tave ateiti“. Matau tą pačią sielą ir ji labai išsikankinusi. Ji toliau pasakoja: „Aš prieš mirtį šaukiausi kunigą, bet negerai išpažintį atlikau. Aš neįvertinau, kad šitaip yra. Matei tu mane žaizdotą. Ir dabar aš turiu kentėti, kad tave neteisingai šmeižia mano dukterys. Ir kaip aš norėčiau joms pasakyti, bet man negalima. Padėk tu man, gelbėk mane! Kristus yra be galo geras, gailestingas. Reikia pakentėti, bet kada ta kančia baigsis, tai nežinau“. Ji mane kelis kartus prašė pasimelsti, ypač šv. Mišias užprašyti, nes per jas viską galima išprašyti.

1971 m. per Gavėnią sapnas. Mudvi einame su giminaitėmis. Aš einu prie miško, girdžiu tokių žvėrių staugimą. Atbėgo prie manęs du vilkai. Jie mane taip puolė, kad negaliu atsiginti. Aš iš miško pareinu ir jaučiu, kad einant į namus, tie žvėrys paskui mane bėga. Atsisėdau prie stalo, o ant jo duonos tokie gabalai padėti. Šalia manęs nepaprasto grožio vyras sėdi. Mes sėdime labai arti. Tuodu žvėrys prie manęs lenda, o aš vis su koja juos spiriu. Kambaryje buvo dar ir daugiau žvėrių. Kuo daugiau žvėrys mane puola, tuo labiau tas vyras, paėmęs nuo stalo duoną, laidu. Žvėrys tą duoną ryja. Jie pradėjo mane ne taip smarkiai pulti. Vyras žiūri į mane ir juokiasi. O tie žvėrys atbėgo ir sugulė, kad aš galėjau juos glostyti. Tada vyriškis sako: „Jei tau leis su akmeniu, o tu jiems su duona. Tu dabar gerai darai. Tu savo meile daug žmonių patrauksi prie Manęs ir būk visada tokia“. Aš jo prašau: „Tu šauk į tuos žvėris“. Šautuvas ant sienos kabo. Jis pasiėmė tą šautuvą ir, nuleidęs vamzdį, sako: „Kad tu žinotum, kas per žvėrys, tai tu neprašytum šauti. Aš žinau, tu labai myli žmones. Na, bet jeigu tu taip

labai prašai...“ . Jis paėmė šautuvą ir taikosi į juos. Kai jis ėmė taikyti, iš tų žvėrių pasidarė žmonės. Iš tų dviejų žvėrių pasidarė keturi. Du iš šonų spindintys, o viduryje ne tokie, bet irgi turi Dievo malonės. Tada pabudau.

1971 m. balandžio mėn. 7d., Didysis Trečiadienis prieš šv. Velykas. Mane iškvietė į Sintautų apylinkę. Ten buvo kolūkio pirmininkas, vienas iš saugumo, apylinkės pirmininkas, K. ir dar viena moteris. Jiems labai nepatiko, kad mes atėjome dviese, nes nusivedžiau giminaitę. Jie man sako: „Ko tu viena neatėjai?“ Tai aš jiems šitaip atsakiau: „Jūs mane beprote laikote, jūs man negalite uždrausti, kad aš ir žmogų atsivesčiau, nes viena gal būčiau net neradusi“. Tai jiems šitas labai nepatiko. Pirmininkas atsisuko į kitus ir sako: „Ji dabar niekur viena nevaikščioja. Visada eina su drauge“. Ir dar tiek pasakė: „Dabar po viskam“. Paskui jie pradėjo mane klausinėti, ar žmonių dar ateina. Jie mane labai prašė, kai ateis čia žmonės, sakyti, kad čia neitų, o eitų į bažnyčią. Aš tada jiems sakau: „Šito aš nesakysiu, eikite jūs ir pasakokite“. Tai sako: „Jei mes sakysime, tai mūsų neklausys, bet tu pati turi pasakyti, matysi, kaip žmonės klausys ir neis pas tave“. „O man tie žmonės nieko blogo nedaro. Nė jie mušasi, nė jie pešasi, nė jie geria čia susirinkę. Labai gražiai pasimeldžia ir išeina. Ko jūs taip bijotės?“ „Mes, – sako, – nesibijom, bet mums labai didelė negarbė“. Tai paskui aš jiems šitaip sakau: „Kurie žmonės geria arba mušasi, tai jums garbė, o čia, kad meldžiasi žmonės, tai jums didelė negarbė“. Jis patylėjo, kumščius sugniaužė, maniau, kad rėš man. Paskui vėl sako: „Tik tu būk gera, tu žmonių neįsileisk“.

Dabar mano mamą puola, kad ateitų čia išdraskytų, išmėtytų viską. Jau du kartus buvo atvažiavę iš rajono. Mano mama yra netikinti. Klausia: „Kodėl tavo mama netiki, kodėl ji neateina čia?“ Sakau: „Ji bijo ateit, o mano sesuo gyvena be Santuokos sakramento. Ji tiesiog bijo į tą kambarį ateiti. Sykių buvo atėjusi ir jai tiesiog baisu pasidaryti. Jeigu susitvarkys, tai tada galės ir ateiti. Ji jaučia, kad kažkas už ją meldžiasi. Tik švogeris seniau dantimis griežė, kad reikia žmones išvaikyti, išdraskyti, išmėtyti ir pasibaigs

viskas. O dabar jau gailisi. Aš ir už juos meldžiuosi. Dievas liepė melstis, Jis perprašomas“.

1971 m. gegužės mėn. 9–16d. laikotarpyje mačiau Kristų prie šulinio rausvais rūbais. Veidas toks, kaip buvau mačiusi anksčiau, pažiūrėjo, priėjo prie durų, nušvito durys ir išnyko.

1971 m. gegužės mėn. 16 – 23d. laikotarpyje buvo pasakyta: „Ateina žmonės, meldžiasi, atrodo, kad jau jis tikrai geras. Taip žmonių daugelis galvoja, kad jei ateis į tą vietą ir jau bus laimingas. Paskui išėjęs gyvena kaip gyvena. Tokių apsireiškimų nebus, kad grįžęs vėl galėsi daryti ką nori. Turi pataisyti gyvenimą“.

Ryte buvo pranešta. Girdėjau žodžius ir matau – Kristus baltas kaip sniego žibėjimas, akys perveriančios. „Dar tardys tave, bet nebijok. Anašyk buvai nusiminusi – dabar nenusimink. Aš leidžiu, Aš žinau, ką darau. Kai jie gauna tave patardyti – jie geresni pasidaro, nes man jų labai gaila“.

1971 m. gegužės mėn. 27d. moteris atvežė rožančių iš Romos. Vidinis balsas pasakė: „Marija tai moteriai leido atnešti tau rožančių. Reikia melstis į Mariją, prašant gailestingumo. Gali išgelbėti tik Marija. Daugiau čia reikia tau melstis, tik tiek, kiek meldiesi“. Aš daugiau į Jėzų meldžiausi. Paskui pasakė: „Marija labai arti, tik reikia mūsų maldu“. Turi atsirasti pamaldumas į Mariją, kad išsipildytų pranašystės.

1971 m. gegužės mėn. 29d. vakare, kai mes meldėmės rožančių, ant sienos Marijos paveiksle Širdis pasirodė šviesi, drabužiai mėlyni, o veidas nušvitęs. Taip pabuvo kokias dvi minutes. Iš pradžių taip sušvito akys, toks jausmas buvo, kad mūsų maldu išklausė.

1971 m. gegužės mėn. 31d. naktį girdėjau balsą: „Tu atsimeni, kaip Aš tau sakiau, kad teks sėti gražias sėklas į dirvą. Tu nesupratai. Dabar Aš tau paaiškinsiu: „Ne į dirvą, o į žmonių širdis reikės sėti gražias sėklas“.

1971 m. birželio mėn. 1d. labai pradėjo skaudėti nugarą. Naktį girdėjau balsą: „Tu susirūpinusi, kad negali eiti į bažnyčią pirmą mėnesio penktadienį. Tu visai nesirūpink ir būk rami. Tau čia bus didesnė auka, kaip bažnyčioje, tik kantriai turi nešti“. Tuomet pasirodė vaizdas: kunigas aukoja šv. Mišias, o aš stoviu šalia. Balsas toliau paaiškino: „Tu kartu aukoji tokią kančios auką ir iš Dievo gausi daugiau nuopelnų, jeigu kantriai neši“.

1971 m. birželio mėn. 2d. Vidinis balsas sakė: „Gerai praleidai dieną. Laikykis visada šitaip. Su meile priimk tą kančią ir aukok už savo ir kitų žmonių nuodėmes“.

1971 m. birželio mėn. 4d. Meldžiausi lovoje, kalbėjau rožančių. Žegnojau ir bučiavau kryželį. Pamatau Kristų ateinantį. Jis tokiom mielom akim žiūri. Po to Jis taip greit apsisuko ir netoli Jo pamačiau Mariją. Tokiu maloniu žvilgsniu pažiūrėjo į Ją. Marija toliau stovėjo, ir aš supratau, kad per mažai meldžiausi į Mariją. Tikrai taip yra. Nežinau, kodėl aš neprisiverčiu, bet tiesiog į Jėzų. Aš myliu Mariją, bet pamaldumo į Ją nėra.

1971 m. birželio mėn. Jau bus apie pusę metų, kai buvo atėjusi siela ir prašė melstis, kasdien kalbėti antrą dalį rožančiaus. Pasakė, kad jos yra apsistojusios netoliese, pas vieną kaimyną, bet uždraudė, kad niekam apie tai nesakyčiau. Taip pasakė: „Labai daug čia mūsų yra. Matytų tie žmonės, tai bėgtų iš namų. Kai eini per kiemą, melskis už mus. Juk tu žinai, kur mes, tik mūsų nematai. Kodėl Dievas čia mums gyviems esant neleido atvykti, gal mes patys būtume išsimeldę. Mes buvome tikintys ir netikintys. Tikro tikėjimo širdyje neturėjome. Paskui mes tau labai daug padėsime“. Po dviejų mėnesių vėl atėjo ta pati siela, labai graži, baltais rūbais, veidas linksmas, aiškiai matosi. Sako: „Jei tu nori žinoti, tai mes visos esame iš Vorkutos. Mes tau padėsime“.

1971 m. rugpjūčio mėn. pradžioje išgirdau Kristaus žodžius: „Žmonės labai meldžiasi. Būtų buvęs karas 1971 m. liepos mėnesį. Bet, kadangi žmonės labai meldžiasi, tai čia karo nebus, susitars gražiuoju, nes labai daug

žmonių žūtų. Kitur bus, bet čia nesieks. Reikia prašyti ir melsti Dievą“.

1971 m. rugpjūčio mėn. pabaigoje regėjime mačiau Mariją. Ji šitaip sakė: „Bus stichinės nelaimės. Daug žmonių žus. Sūnus labai užsirūstinęs“. Marija buvo labai nusiminusi.

1971 m. rugsėjo mėn. 7d. vakare, prieš atlaidus Šiluvoje. Regėjime mačiau Mariją mėlynais rūbais. Ant drabužių matėsi žvaigždės. Buvo linksma. Rankas išskleidusi laikė. Sakė: „Dabar dalis kunigų tiki, dalis netiki. Tik mažos kibirkštėlės reikia ir visi įtikės“.

1971 m. spalio mėn. viduryje buvau perspėta, kad kunigui A.S. gresia toks pavojus, kaip atsitiko su kun. J. Zdebskiu. Jis turi saugotis. Kristus nori, kad jis liktų laisvas, nes greitai turės labai plačią dirvą veikti. Matau kunigą A. S. ateinantį atsisveikinti prieš suėmimą, o po to vėl ateina pasisveikinti, bet jau ne gyvas, o toks kaip dvasia. Tačiau kun. A.S., nors jam perspėjimas buvo perduotas, nelabai klausė. Tada buvo pranešta, kad už jį reikia daug melstis. Reikia sukalbėti tiek „Sveika Marija“, kiek aruode bulvikių. Aš ir daug kitų žmonių už jį meldėmės ir tebesimeldžiame. Po 2 ar 3 savaitių buvo prisistatęs velnias, nepatenkintas kalbėjo: „Nereikia už jį melstis. Jis niekam tikęs kunigas. Kaip jis Mišias laiko! Ir žvakių tiek daug čia nedegink. Per tuos dūmus čia nė įeiti negalima“. O Kristus prieš du mėnesius paragino kuo daugiau žvakių čia deginti.

1971 m. lapkričio mėn. 29d. Buvo pasakyta: „Reikės tau išeiti, tada, kai jau Lietuva bus laisva, ir niekas netrukdydys tau čia būti. Tada tai tau tikrai bus sunku išeiti, bet reikės“. (Red. – Sugriovus sodyba, 1985 – 1992 m. Aneliukė gyvena Kaune).

1971 m. gruodžio mėn. iš 2 į 3d. naktį penktadienį prieš rytą buvo regėjimas. Pakelta buvau lovoje. Ten, už spintos prie lovos, atėjo Kristus ir sako: „Kai kalbėjote, nežinojote, ką daryti – ar kai ką skelbti žmonėms, ar tylėti. Geriau dabar patylėti, nereikia jų pykinti, nes dabar bus la-

bai didelis suspaudimas. Tie, kurie silpnesni tikėjime, bijos prisipažinti, kad yra tikintys. Jau atėjo laikas duoti piktajai dvasiai valią. Pirmiau leisdavau ir sulaikydavau, o dabar visą valią duosiu. Tai bus antras Lietuvos atgimimas. Visai nenustebkite, kad šitaip bus, bet turi būti. Bus tokių žmonių, kurie šauks, kad Dievo nėra. Pranešk geriems draugams, kad jie tyliai kentėtų ir melstųsi, kaip Aš kentėjau. Aš pasitrauksiu ir seksiu kiekvieną judesį ir tol lauksiu, kol mano kantrybė pasibaigs. Po to atimsiu visą galybę. Tu būk labai atsargi. Niekur nevaikščiok, ypač naktimis. Pas tave ateis žmonių, kurie atrodoys labai geri, bet jie norės tave su-sekti ir išduoti. Mažai šnekėk. Eik į darbą kiekvieną dieną, išskyrus sekmadienį ir kitas Bažnyčios pripažintas šventes. Pati saugokis ir mes visi tave saugosime. Kai tau bus blogai, tai būk daugiausia šitame kambaryje, Saugokis, kad nesuabejotum. Jei suabejosi – viskas žūva“. Kristus šnekėdamas vaikščiojo prie spintos, lyg plaukiodamas. Jo rūbai buvo balti, o apsiaustas raudonas. Matėsi barzdelė, veidas labai spindėjo, net viską apšvietė. Kai Kristus pasitraukė, tai aš iš karto kritau į lovą, net pajutau tą kritimą.

1971 m. gruodžio mėn. 5–12d. laikotarpyje buvo nu-tvėrusi piktoji dvasia – ypač antradienį ir trečiadienį. Tokios mintys eina, kokių dar nebuvo: „Tik eik ir nusižudyk. Čia nieko nėra. Kam tu gyveni?“ Ragino mane tuoktis: „Kam tu viena gyveni?“ Kristus anksčiau buvo sakęs, kad „paskuti-niu momentu šaukis Mano vardo, o taip tai tylėk ir kentėk“.

1971 m. gruodžio mėn. 14d. Kristus iš ryto, kai tik spėjau atsikelti, pasakė: „Tau yra pranešta, kas čia vyks, bet kada tai vyks tik vienas Mano Tėvas Danguje žino. Gal tuoj už kelių dienų, o gal už kokių dviejų ar trijų metų“.

1971 m. gruodžio mėn. 22 į 23d. naktį aš atsiguliau pusę dvyliktos, ėmiau snausti. Miegodama išgirdau žodžius: „Nemiegok“. Praplėšiau akis, apsidairiau. Nieko nematau: „Tu nemiegok,“– išgirdau antrą kartą. Kai visai pabudau, malonus švelnus balsas sako: „Aš budėsiu ir tu budėk, kad neipultum į pagundą“. Ką daryti nežinau, o miegas ima, kad negaliu išlaikyti. Girdžiu: „Gali gulėti, bet nemiegoti“.

Tada aš atsikeliu, atsigulu ir vėl atsikeliu, ir vėl atsigulu. Antrą valandą visai atsikėliau, apsirengiau, užsidegiau žvakės ir ėmiau melstis. Girdžiu: „Tu atsimeni, ką pirmiau buvau sakęs. Tai pati blogybė atėjo dabar į žemę su tuo vėju“.

Besimeldžiant prie altorėlio mačiau Kristų. Plaukiojo taip pakilęs nuo žemės maždaug 15–20 cm. Ateina ligi vidurio altorėlio, pasižiūri į jį ir vėl vaikšto. Kristus atėjo baltais rūbais kaip po Prisikėlimo. Matėsi žaizdos ant rankų ir kojų. Veidas buvo spindintis, linksmas. Taip pasakė: „Kai pradės veikti šėtonas, visa valia jam bus duota. Vaikščios jis po Žemę ir padarys taip, kad į pabaigą galės nusinešti su savimi daug sielų. Jis jau žinos šitą vietą, bet ją labai puls paskutiniu momentu. Į pabaigą bus baisi gamta ir norės, kad daug žmonių žūtų ir patektų jam. O po viso šito nei vienas nebus netikintis. Kuris liks, tas bus tikintis. Veiks gamtą ir žmones. Labai mažai tikinčiųjų liks. Tik tie, kurie bus labai stipraus tikėjimo. Paskutiniu momentu ateis net ant kiemo. Čia bus paskutinis šėtono darbas. Už tas kančias Lietuva ir bus labai išgarsėjusi“.

1971 m. gruodžio mėn. 28 į 29d. sapnuoju sapną. Vartau dėžutes su žeme ir akmenukais iš Žemaičių Kalvarijos ir vandenių iš Imbrado ežero parvežtus. Atidarau dėžutę, ant dangtelio – Kristaus ir Marijos atvaizdas. Balsas sako: „Tu juos saugok, jie tau bus reikalingi. Blogis jau pradėjo veikti. Pirmiausia jis puola Bažnyčią. Pas tave tuoj ateis moteris ir papasakos“. Kitą dieną atvažiuoja moteris iš Panevėžio ir atveža tas dėžutes ir vandenį.

1972 m. sausio mėn. 15d. šeštadienio vakare čia iš labai toli buvo atėję žmonij. Mes visi pavalgėme. Pavakary aš išgirstu žodžius: „Tu ši vakarą pasielgei gerai. Taip visą laiką daryk. Mylėk visus žmones, nors jis tau didžiausias priešas, man kiekvieno žmogaus siela yra labai brangi, nes ji man labai brangiai kainavo“. Dar sakė: „Visokiais keliais einama į šventumą – malda ir darbu“. Sekmadienį nuėjau į bažnytelę, tai tokią žmonėms meilę pajutau, rodos, kiekvieną žmogų norėjusi apkabinti. Man šitaip dar nebuvo.

1972 m. vasario mėn. 4d. pirmasis mėnesio penktadienis. Aš išėjau iš bažnyčios. Paėjusi kokius 3–4 metrus šventoriumi, nežinau kodėl sustojau. Tada išgirdau žodžius ir pamačiau Kristų: „Tu šiandien per mažai Manęs prašei. Tu šiandien daug galėjai Manęs išprašyti. Aš tau norėjau sakyti bažnyčioje, bet Aš nenorėjau tavęs trukdyti. Tu Manęs vėl to paties prašei, ką Aš tau seniai esu pažadėjęs“. Aš prašiau, kad Jis man duotų ištvermės, stiprybės, kad duotų malonės vykdyti Jo valią. Prie altoriaus nuėjusi meldžiausi. Kaip tik prieš tai buvau užprašiusi Šv. Mišias: vienas už sielas skaistykloje, kitas už gyvuosius. Kristus anksčiau buvo sakęs: „Tu duok šitiems žmonėms, toms sieloms pavalgyti“. Po to balsas paaiškino, kad tai yra šv. Mišios. Tą patį vakarą atėjo pas mane siela ir sako: „Aš esu siela. Mums reikėjo dar vienu šv. Mišių. Nors šv. Mišios dar neatlaikytos, bet svarbu pati auka, ir mes jau esame visos laisvos“.

1972 m. vasario mėn., gal 10d. naktį pabudusi girdėjau balsą: „Aš pats tave pamokysiu, kaip reikia melstis“. Kas man sakė, nežinau. „Vieną dalį rožančiaus kalbi už išklydusius žmones, antrą – už sielas ir trečią – už kunigus. Dabar turi kalbėti visą rožančių už išklydusius žmones. Ir kai melsiesi tie, kurie tavęs nekentė, ims domėtis šita vieta. Galėsi prie jų prieiti, su jais pasikalbėti. Ypač dabar melskis, kad nebūtų progos prieiti piktajai dvasiai. Jeigu nepajėgsi tiek daug melstis, tai dažnai žegnokis, nes dabar bus didelis piktosios dvasios puolimas“.

1972 m. vasario mėn. 15d. buvo pranešta: „Čia prasidės didelė kova, nes visokių sielų ims rinktis: ir gerų, ir blogų. Bus didelis suspaudimas. Jokių pranešimų iš Kristaus nebus.“

1972 m. vasario mėn. 18d. buvo atėjusi mergaitė labai nusivylusi. Aš jai viską iš širdies papasakojau. „Aš tik čia paguodos gavau“,– sakė ji.

1972 m. vasario mėn. 21d. naktį išgirdau gergždžiantį balsą: „Duodu aš tau įsakymą ir žiūrėk, kad manęs klausytum. Pirmas dalykas – neik išpažinties. Geriausiai būtų, kad tu neitum ir į bažnyčią. Tu per dažnai eini išpa-

žinties. Mes tau duosim tokių minčių, kad tu nenorėsi nei išpažinties, nei į bažnyčią eiti, nei melstis. Jei neklausysi, tai mes tau atkeršysime“. Po to prasidėjo toks dundėjimas.

1972 m. kovo mėn. 5d. sekmadienis. Kai kunigas davė Komuniją, Ostija visa švytėjo – tokie spinduliai ėjo į šonus, kad net Komunijos nebuvo matyti. Aš norėjau bėgti nuo Dievo stalo. Kunigui nei „Amen“ neatsakiau. Tada kaip suglumusi buvau. Po to jaučiau didelę Dievo meilę. Vyko adoracija. Pasibaigus, pamačiau, kad jau visos atsistojusios, tik aš klūpau.

1972 m. kovo mėn. 8d. Mane velnias buvo nutvėręs vieną parą. Mintys tokios eina, kokių žinai, kad negali būti. Puolė iš skaistybės pusės. Šaukiausi visų Šventųjų, ypač šv. Antano. Dar daržininkas prisistatė: „Ženykis, gera žmona būtum“. „Aš tik vieną Meilę žinau, kitų man nereikia“, – atsakiau jam.

1972 m. kovo mėn. 18d., šeštadienį per rekolekcijas. Per pakylėjimą K. Naumiesčio bažnyčioje Šv. Mišių metu kilo mintis, ar tas mažiukas vaikas, kur patarnauja, sugebės paskambinti, ar ne. Tik girdžiu: „Ką tu darai? Tavo žvilgsnis turi būti nukreiptas į Mane“.

1972 m. kovo mėn. 2d. Tai buvo per agronomo mamos laidotuves. Jos artimieji buvo bažnyčioje, bet per Pakylėjimą nesiklaupė. Man buvo labai skaudu, ir aš net apsiverkiau, kad taip yra. Tada išgirdau balsą: „Šiandien mudu abu liūdime. Kai nors viena siela atsivers, tai mes abu drauge džiaugsimės“. Tada aš savo kūno tiesiog nejaučiau.

1972 m. kovo mėn. 30d. Prieš du mėnesius buvo pranešta: „Bus labai dideli skausmai, tokie, kaip sergant vėžiu“. Tai dabar jau mane visą skauda kokios dvi savaitės. Dabar tiesiog kokios keturios dienos toks kentėjimų potraukis. Norisi dėl Dievo kentėti. Dabar jaučiu, kad labai myliu Mariją. Man anksčiau buvo sakyta, kad daugiau reikia melstis į Mariją, bet aš sakiau, kaipgi melsiuosi, kad mažai myliu. Eidama į darbą pasiprašau Marijos: „Marija, padėk, kad tavo Sūnaus šiandien neižaisčiau“. Ir tada taip

lengva būna tą dieną išsilaikyti. Nereikia nervų įtampos laikyti. Prieš Gavėnią pasiprašiau, kad Marija leistų kiekvieną penktadienį nueiti į bažnyčią. Ir aš iš tikrųjų tokią progą buvo – nors ir darbai, bet mes penktadieniais galėdavome nueiti.

1972 m. kovo mėn. 30–31d. Didysis Ketvirtadienis ir Penktadienis. Naktį nelabai malonus balsas sako: „Kas iš to, kad tu eini ten, į tą bažnyčią. Šitaip šlapia, geriau namie pabūtum“. Aš pagalvojau: „Kad tu draudi, tai tyčia eisiu“.

1972 m. balandžio mėn. 2–3d. Šv. Velykos. Naktį sakė: „Dar tu rengiesi eiti? Kokią tu ten naudą gauni? Geriau, kad neitum“.

1972 m. balandžio mėn. 3d. Prieš tris mėnesius buvo atėjusios moteriškos ir ėmė labai ant kunigų šnekėti. Ir aš koki žodį pritariu. Pavakaryje išgirstu žodžius: „Nesikišk į kalbas apie kunigus, tu nešnekėk. Tegul šneka, kas nori“.

1972 m. balandžio mėn. 3 ir 4d. Buvo pasakyta: „Nors tau draudė, bet tu nepaklausei, dėl to daug malonių gausi“ (*Red.* – kalbama apie gundymą neiti į bažnyčią).

1972 m. balandžio mėn. 5d. Buvo P., E. ir aš. Mes įsiklegėjome virtuvėje, o po to kitą rytą gavau perspėjimą: „Jūs dar irgi neišsitikinote, per mažai gerbiate šitą vietą“.

1972 m. balandžio mėn. 14d. Mes trys – Irena, Elena ir aš – labai meldėmės tą vakarą už švogerį Joną Kudirką, nes jis tuo metu labai sirgo. Buvo pranešta: „Daug malonių jam yra išprašyta“. Paskui matau seserį Nerutę juoda skarele, suvargusi, išsikankinusi ir girdžiu: „Toks likimas laukia kaip tavo. Irgi neturės kur galvos priglausti. Kaip tau yra skirta aukotis už savo ir Tėvynės nuodėmes, ji dabar taip už savo, už vyro, ir už visos giminės nuodėmes turi aukotis. Nesirūpink, jo siela nebus pražuvusi“.

1972 m. balandžio mėn. 16d., sekmadienis. Išleidusi Irutę, ėmiau melstis. Pirmiausiai prieš maldą prašiau: „Viešpatie, juk tikrai viskas yra Tavo rankose. Tu viską gali padaryti. Jeigu galima, leisk pasveikti mūsų Jonukui. Po

šito prašymo pradėjau melstis. Sukalbėjau du poterius ir išgirstu žodžius: „Tu manęs šito neprašyk, aš nekeisiu kitaip. Jis turi mirti“. Mirė 21 d. penktą valandą ryto.

1972 m. balandžio mėn. 20d. naktį regėjimas. Matau palei tvartą šliaužia lankais toks žaltys, labai ilgas ir margas. Kieme matyti pažįstamų žmonių iš kaimo, mėgėjų išgerti. Aš ant kupetos užsistojusi buvau. Žaltys atšliaužia lankais link manęs. Pirmą sykį apie tą šieno kupetą ėjo ir beveik jokio dėmesio į mane nekreipė. Paskui antrą kartą jau jis užsilipo ant tos kupetos, pasistojo, išsižiojo, o aš jį paspyriau, ir jis atsitraukė. Jis truputį atsitraukė ir vėl iš karto puolė ant tos kupetos pas mane, išsižiojo ir, liežuvį iškišęs kiek gali, žiūri į mane išvertęs akis. Aš jam spėjau nutverti už sprando, su peiliu nupjoviau galvą ir nusviedžiau. Tie žmonės rėkė: „Ką tu darai, žaltelio mūsų nepjauk“. O man pasidarė gera.

1972 m. balandžio mėn. iš 26 į 27d. naktį girdžiu: „Tas regėjimas reiškia, tris bandymus. Vienas jau praėjo, tau skaudus, bet tai dar lengvas. Netrukus bus antras ir trečias – pats sunkiausias“.

1972 m. gegužės mėn. iš 1 į 2d. naktį vidinis balsas pranešė: „Gausi pranešimą, atsiųs tau tuojau moteriškę“. Matau tokį vaizdą – moteriškę, juodai apsirengusi, suknelė iki pat žemės ir apsigaubusi juoda skara taip, kaip paveikslė Slavikų bažnyčioje. Veidas toks pats, nejauna, apie 60 metų. Paveikslas yra Onos Marijos Pranciškos Daubaraitės. Girdžiu: „Jinai tave paruoš susitikimui. Tu jos nenusigąsk ir nebijok. Tu turėsi jos klausyti, ką tau sakys, nes daug ko dar reikės išsižadėti. Gali prireikti net pasitraukti iš šitos vietos, tai ji nurodys, kur reiks eiti ir ką daryti“.

1972 m. gegužės mėn. 3d. Prieš du mėnesius K. Nau miesčio bažnyčioje išgirdau: „Labai saugokis puikybės, kad nereiktų vėl tave leisti išvežti. Stenkis būti kuo labiau nusizėminusi. Prisimink, ką Aš tau buvau sakęs 1970 m. dėl išvežimo. Tuokart nesupratai ir nežinojai, o dabar žinai“.

1972 m. gegužės mėn. 3d. Besimelsdama prie altorėjo netoli spintos labai trumpai mačiau tą pačią moterį kaip regėjime.

1972 m. gegužės mėn. 11d., Šeštinės. Buvau sugrįžusi iš bažnyčios ir atsiguliau pailsėti. Tik spėjau atsigulti ir išgirdau žodžius: „Ateina pas tave tokie žmonės. Jie tave labai aukštins. Būk atsargi, kad neįpultum į puikybę“. Greit po šitų žodžių beldžiasi į duris, išsileidžiu. Žmonės pasimeldė, pradėjome kalbėti. Pradėjo jie mane virš debesų kelti. Tuo metu taip lyg į širdį kas pradėjo sakyti – perspėta, būk atsargi. Taip buvo, kad reikėjo man net iš kambario išeiti. Po to sugrįžusi nuraminau juos, pasakiau, kad čia mes visi paprasti žmonės.

1972 m. birželio mėn. 2d., pirmasis penktadienis. Ryte atsikėlusį, galvoju, ar važiuoti į Slavikų bažnytelę, ar į K. Naumiesčio, ar visai namuos pasilikti. Po šito girdžiu žodžius: „Tu šitaip negalvok, važiuok. Man visai tas pats, ar tu čia, ar čia važiuosi. Tik turi šv. Mišiose dalyvauti ir Mane priimti. Aš ir čia būnu, bet tik toks skirtumas, kad tu čia Manęs Komunijoje priimti negali“.

1972 m. birželio mėn. 13d. Naktį mačiau švogerį Joną. Buvau ekstazės būklėje. Girdžiu: „Pranešiu, dėl ko jis kenčia. Didžiausios kančios yra dėl to, kad nebuvo jiems kada paimti Santuokos sakramento. Tu supranti, ką tai reiškia nepasitikėjimas Bažnyčia. Dabar tu gali melstis už jį. Jam daug lengviau bus. O paskui bus tau labai daug darbo. Tu neturėsi kada melstis už mirusiųosius, bet turėsi rūpintis gyvaisiais“. Po to aš mačiau švogerį, paskendusį tokiuose rūkuose iki kaklo, o veidas raudonas. Sudėjęs rankas ir žiūri į dangų.

1972 m. liepos mėn. 19–20d. Buvo susirinkę žmonių, pasimeldėme. Šnekėjome ir girdime, kad kažkas meldžiasi, bet nieko nematyti. Išeinu į lauką ir žiūriu nuo kelio pusės dvi moterys suklupę meldžiasi. „Einam, – sakau, – į kambarį, kodėl jūs čia meldžiatės?“ Jos sako: „Priėjome prie durų, mes nevertos esame įeiti“. Vakare išsinekėjome. Jos yra iš Palangos, pranciškonės tretininkės. Pasakoja: „Mes

nebuvo me išitikinusių ir labai meldėmės, kad Dievas kaip nors padėtų suprasti, ar čia tiesa, ar čia netiesa. Dievas davė apsireiškimą, kurio metu buvo pasakyta: „Žinokit, Aš ten tikrai esu buvęs“. Apie tai dabar daug kam imame sakyti. Mes abi dirbame bažnyčioje“. Viena moteris už mane vyresnė, vienoje kojoje matėsi žaizda.

1972 m. liepos mėn. 21d. penktadienį smarkiai su grandine susižalojau koją. Dumblinas kuolelis įsmigo į koją apie 4 centimetrus. Žaizda stipriai kraujavo. Aš to skausmo nejaučiau, tik džiaugiausi, kad ir aš penktadienį žaizdą gavau. Tik galvojau, kaip reikės sekmadienį nueiti į bažnyčią. Naktį pabudau ekstazės būklėje, nejausdama savęs, ir išgirdau žodžius: „Su ta žaizda tu labai gerai laikeisi“. Po to mačiau plačius laukus. Daug toliau gražų mišką, kai kur matėsi pievelės. Laukai nupjauti, tušti, vos atžėlus, žolė, trobesių nėra, tik daug žmonių. Staiga iš tų žmonių prieš mane pasidarė žuvys. Aš ėjau ir rinkau jas į prijuostę, bet ne visas. Jos tokios ramios toje prijuostėje, nei jos šokinėjo, nei ką“.

1972 m. liepos mėn. 23 ir 24d. naktį pabudau. Nejausdama kūno girdėjau žodžius: „Dabar gerai pradėjai laikytis su žmonėmis, būni nusizėminusi kiek tik jėgos leidžia. Dėl to tau bus gerai. Piktoji dvasia negalės prie tavęs prisitaikyti. Per nusizėminimą tu daug ką pelnysi, daug malonių gausi“. Po to, kai viskas baigėsi, jaučiau tokią meilę, lyg širdyje kažkas atviro liko, lyg sąžinės drelės atsivertų kurį laiką.

1972 m. liepos mėn. 28 ir 29d. naktį iš penktadienio į šeštadienį išgirdau: „Tau bus išbandymas – tave labai šmeiš, išjuoks visaip ir taip daug visokių nemalonumų bus. Viskas bus daroma, kad tik daugiau sielų būtų atitraukta nuo šitos vietos. Matai, kas pasidarė su vienu žmogumi, kuris buvo brangus. Jau neatvažiuoja, tai ir daugiau taip bus daroma“.

1972 m. rugpjūčio mėn. 1d. naktį, prieš rytą buvau ekstazėje. Prabudau ir taip kaip kūno nejaučiu, tik po to atsipeikėjau. Pirmiausia buvo vaizdas. Nueinu į tokias di-

deles fermas. Baisus vaizdas – visur purvas. Kiaulės labai nešvarios. Paskui žiūriu – šalia tvarte stovi žmonės. Tie žmonės iš kaimo, kurie šitą vietą ir mane šmeižia. Jie žiūri į mane su pašaipu, o aš pradėjau ten darbuotis, valyti viską. Kai aš pradėjau daryti tvarką, tie žmonės traukiasi, traukiasi ir išėjo iš tvarto. Tada aš išgirstu žodžius: „Dabar tau reikės iš visų kampų viską išvalyti. Labai daug yra šmeižtų paleista. Nebijok tu jų, nors jie labai skaudūs tau bus. Iš tų šmeižtų pasidarys tokia audra“. Matau linksta medžiai ore, negalima į lauką išeiti. Pamatau savo tvartą – visas stogas nuplėštas, šienas tik lekia. „Viešpatie, – sakau, – kas čia darosi, kuo aš šersiu gyvulius? Nei stogo, nei sparų nėra“. Man sako: „Tu nebijok, aš tau tik vaizdą tokį leidau matyti, kas darysis, bet tu būsi apsaugota“. Ir tada pabudau.

1972 m. rugpjūčio mėn. 4d. naktį buvau ekstazėje. Matau tokį vaizdą. Piktoji dvasia, bet ji ne kambaryje, o už lango. Velnias – stambus vyras, nutukęs visas juodas, nesimatė jokių drabužių, blizga tik visas. Akių vokai raudoni, nagai taip pat raudoni. Rankose laikė du kartonus, tokias dideles lentas. Ant jų užlipdytas popierius, rodos, kad sąsiuvinio lapai suliniuoti ir grafos skersai išbraižytos. Ant tų eilučių surašyta pavardės. Po to kažkokie metai, net „m“ raidė po skaičiaus matėsi, matyt, data. Po to dar 4 ar 5 skyriai kažkokių duomenų, gale parašas tokiu gražiu raudonu raštu surašyta. Tie parašai ne iš eilės. Sako: „Šitas sielas su parašais aš jau turiu – tie mirę, o šitie be parašų dar gyvi“. Jis man šitų pavardžių neskaitė, tik mano mamos pavardę pasakė: „Yra įrašyta čia Gužienė Elena. Ji tuoj mirs!“ Pasakęs šituos žodžius, jis kad nusikvatojo. Ir viskas išnyko.

1972 m. Vieną kartą buvo šitaip. Atėjo vyras ir moteris prašytis nakvynės. Jau pavakarys, ir kažkaip kad yra vyras, aš nenorėjau jų priimti. Apsivilkau striukę ir einu pas kaimyną prašyti, kad nakvoti priimtų. Rengiuosi eiti ir, žengiant per slenkstį, išgirstu žodžius: „Tu juodu įsileisk, Aš tau atsiunčiau, nes šią naktį tau jie bus labai reikalingi“. Grįžtu atgal ir, jiems nieko nesakydama, ruošiu nakvynę. Sakau: „Pas mane galėsite čia nakvoti“. Aš tą vyrą kitame kambaryje paguldžiau. Aš ant sofos atsiguliau. Moteris at-

sigulė mano lovoje. Apie pirmą valandą nakties išgirstu, kad kažkas į duris barškina. Greit atsikėliau, nuėjau prie durų ir girdžiu: „Isileisk, mes irgi atėjome pasimelsti“. Jau iš balso supratau, kad jie girti. Sakau: „Aš jūsų neleisiu. Jei norite pasimelsti, ateikite dieną. Naktį aš jums durų neatidarysiu“. Jie taip sako: „Jeigu tu gražiuoju neleisi, mes plėšime duris“. Kai jie plėšė duris, jiems nesisekė, nes buvo labai gerai užrakintos ir neišvertė. Tada jie priėjo prie lango ir pradėjo lupti langą. Jau stiklai braška, baigia išversti. Tuomet aš nuėjau greit prie to vyro ir sakau: „Kelkis, kažkas čia atėję“. Tas vyras nuėjo, patraukė užuolaidą ir, veidą prie stiklo priglaudęs, sako: „Vyrai, ko jūs norite, ko jūs čia tuos langus plėšiate?“ Tas pirmutinis, kuris čia stovėjo sako: „Vyrai, bėkim, kažkas čia daugiau yra“. Šitaip laimingai Dievas apsaugojo.

1972 m. rugpjūčio mėn. antroje pusėje. Pradėjo tuosyk labai daug žmonių eiti į šią vietą. Anksti ryte buvau prabudusi ir po to nežinau kaip ten buvo, kai išgirdau žodžius: „Dabar eina patys geriausieji, tikintieji, kad jų tikėjimas dar labiau sutvirtėtų, o paskui pradės eiti netikintys žmonės“.

1972 m. rudenį. Dar kitas atvejis. Atvažiavo dvi mašinelės. Nežinau, iš rajono ar iš Vilniaus. Matėsi, kad išlipo vyrai pirma iš mašinelės, o paskui moteris. Jie atėjo iki namelio slenksčio ir, kai tik žengė per slenkstį, moterį paralyžiavo, nes ji buvo nusiteikusi priešišškai prieš šią vietą. Tada šiaip taip ją vyrai nuvedė, pasodino ant suolo. Ji sako: „Greit vyrai važiuokim, nes man labai blogai“. Jie ją nešė įnešė į mašinėlę ir išvažiavo. Štai kaip Dievas saugojo šią vietą.

Atvažiavo iš Šakių ir labai mane puolė trys vyrai. Jie atėjo į kambarį, o aš virtuvėje buvau ir kas man pasidarė, aš atsisėdau ant suolo ir taip, kaip miegoti pradėjau pasirėmusi ant stalo. Tie vyrai pamatė, kad aš per langą žiūriu į juos iš lauko pusės. Jie šneka: „Kaip čia yra, kad ji dabar virtuvėje, o mes ją per langą matome“. Aš greit atsibudau, atsipeikėjau ir girdžiu, kaip jie duris daro. Aš einu per du-

ris į koridorių. Jie išsigando: „Kas čia yra, kad tu per langą žiūri, o tu iš virtuvės išeini“.

1972 m. lapkričio mėn. 9d. Kristus padėkojo, kad labai gražiai yra ruošiamasi Jo Apsireiškimo trijų metų sukaktį pažymėti ir sakė, kad daug žmonių ketina atvažiuoti.

1972 m. lapkričio – gruodžio mėn. Kai 1971 m pabaigoje buvo suimtas ir teistas kunigas Juozas Zdebskis, gruodžio mėn. 8d. keliose vietose buvo laikomos šv. Mišios į Nekaltai Pradėtąją Mergele Mariją, prašant Lietuvai tikėjimo laisvės. 1972 m. ši mintis vėl kilo ir buvo bandyta organizuoti kuo daugiau šv. Mišių tą dieną. Tiesa, susigriebta buvo vėlai.

Žmonės buvo atvežę keletą pundelių, susuktų į popierių žvakių. Jos ilgokai išgulėjo spintelėje. Kai vakare tuos tris pundelius išvyniojau, radau kiekviename įdėta po 10 rublių. Balsas sakė: „Važiuok, užprašyk šv. Mišias į Sintautus“. Sintautuose klebonas pinigų neėmė, sakė ir taip atlaikys. Kitose vietose vienur ėmė, kitur neėmė. Važinėjau drauge su Irute. Grįžusi girdžiu balsą: „Tu dabar nesakyk, kad už savo pinigų užprašei šv. Mišias. Judvi abidvi iš savęs tik po vieną rublį pridėjote, o kitus pinigus Aš atsiunčiau“. Dar sakė: „Labai gerą darbą padarėte, kad užprašinėjote tas šv. Mišias, nes jos labai yra reikalingos“.

1973 m. vasario mėn. pabaiga. Aš ir Irena remonto metu persikėlėme miegoti į naujai suremontuotą kitą kambarį. Naktį gavau pranešimą: „Kol nebuvo sąlygų, jūs galėjote miegoti aname kambaryje, už altorėlio, bet dabar visą laiką turėsite nakvoti čia, nes tą kambarį, kur altorėlis, turėsite laikyti didelėje pagarboje. Ten negalima miegoti, garsiai kalbėti, ypač nereikalingų kalbų.“

1973 m. birželio mėn. Irena išėjo iš darbo dėl ligos ir apsigyveno pas mane. Aš jaučiau didelį norą kentėti ir didelę meilę Dievui.

1973 metai. Viena sykį man šitaip buvo K. Naumiesčio bažnyčioje. Man regėjime buvo parodyta, kokia yra siela. Ašėjau išpažinties. Mano siela atrodė kaip pergnybta,

lyg kas nagus būtų į ją įleidęs. Ji net pajuodusi. Ir paskui leido matyti tą momentą, kai kunigas davė išrišimą. Ta siela pasidarė skaisti graži.

1974 metai. Man leido matyti, kas yra šv. Mišios. Buvo šitaip. Aš buvau nuvažiavusi į K. Naumiesčio bažnyčią ir kunigas J. J. aukojo šv. Mišias už mirusius. Prieš patį pakylėjimą mačiau, kaip kunigas susijungė su Dangumi ir buvo sudvasintas. Kada kunigas priėmė šv. Komuniją, pamčiau, kaip trys sielos ėjo į Dangų ir Angelas Sargas vedė kiekvieną sielą. Koks gražumas! Tokia tyra, graži, skaisti ta siela, sudėjusi rankas ir pakėlusį akis į Dangų. O Angelas trupučiuką pirma eina ir džiaugsmu netveria, abudu šypsosi. Aukštai buvo matyti trys būreliai ir man atrodė lyg būtų savieji. Koks džiaugsmas! Štai kas yra šv. Mišios.

1974 metai. Moters iš Palangos stebuklingo pasveikimo liudijimas (yra palikti ramentai). Blauzdoje gedo raumenys ir vis plėtėsi. Gydytojai sakė, kad reikės koją nupjauti. Taip ji vaikščiojo apie devynis metus su ramentais. Kai ta moteris su drauge atėjo čia, jos pasiprašė, kad leisčiau pernaktvoti. Ji sako: „Aš jau pavargau, negaliu paeiti, kelias tolimas, nepareisime“. Tada aš sakau: „Gera, galite pernaktvoti, jei norite, rytoj parvažiuosite“. Aš nuėjusi pamelžiau karvutę, atsinešiau pieno ir sakau: „Ateikit, moterys, mes vakarienę kartu pavalgysime“. Kai mes pavalgėme, ligonė draugė sako: „Tu persirišk koją. Kai tau prilips bintai, tai tu paskui nenuplėši“. Ligonė sako: „Kas čia man yra, kad kojos neskauda?“ Kelis kartus pakartojo ir nusprendė: „Dievo valiai atsidaviau, nerišiu“. Kitą kartą ta moteris atvažiavusi papasakojo, kad koja pasveiko. Iš karto net pati nepatikėjo, galvojo, kad pasirodė. Tada pasišaukė savo kaimynes pasižiūrėti ir pamatė, kad sugedę raumenys atsistatę, matyti užsidėjusi oda. Aš pati tą koją mačiau ir čiupinėėjau. Didumo kaip delnas plote balta oda užsidėjusi. Ta koja taip gražiai sugijusi. Tada ji į šią vietą atnešė ramentus ir Švč. Mergelės Marijos su Kūdikieliu Jėzumi paveikslą. Tai ir yra dovana už kojos pasveikimą.

1974 m. vasaros pabaigoje aš kartu su Irena buvome Palangoje pas moterį, kurios koja stebuklingu būdu išgijo. Ten mes sutikome kunigą N., kuris manęs prašė papasakoti regėjimus. Po to mes pasižadėjome vieni už kitus melstis. Naktį turėjau viziją: „Mačiau kunigo N. sielą, prieinančią prie mano lovos. Kunigo N. siela buvo labai graži, nušvitusi, besišypsanti“. Balsas pasakė: „Aš jį labai myliu, jis yra tikras Mano vaikas. Nors jis yra daug iškentėjęs ir dabar kenčia, bet visiškai yra atsidaavęs Mano valiai“.

1974 m. gruodžio mėn. 8d. Aš kalbėjau Švč. Mergelės Marijos litaniją ir, kai ištariau žodžius „Mergele maloningoji“, toje vietoje, kur stovi Marijos statulėlė altorėlyje pasirodė žmogaus ūgio Marijos atvaizdas. Marija buvo balta suknele, persijuosusi melsvu kaspinu, su baltu nuometu ant galvos. Jos rankos buvo ištiestos į šalis. Iš delnųėjo spinduliai, kurie krito ant altorėlio ir dviejų priekinių grindų.

1974 metai. pranešimas naktį: „Geriausią yra ne lūpų, ne minties, bet širdies malda. Reikia klūpoti ne ant vieno, bet ant abiejų kelių“.

Dar Kristus yra sakęs: „Žmonės meldžiasi, meldžiasi ir jiems atrodo, kad jų prašymų neišklauso, bet jei tikrai nuoširdžiai meldėsi, tai ta malda neina veltui. Ji yra užskaityta. Maldos kaupiasi, kaupiasi, kol bus malonė išprašyta“.

1975 m. pavasarį iš žmonių pasakojimų sužinojau apie tris lietuvius pravoslavų Bažnyčios kankinius, kurių palaikai yra Vilniuje, Šventosios Dvasios vienuolyne, šalia šv. Teresės bažnyčios. Aš su Irena nuvažiavau į Vilnių jų aplankyti. Lipdama pravoslavų bažnyčioje laiptais, išgirdau, kaip visi trys kankiniai iš eilės šaukė: „Ateik tu pas mus! Ateik tu pas mus! Ateik...“. Paskutinysis balsas buvo ploniausias, švelnus. Nuėjusi prie jų karsto, pajutau meilę jiems ir užuodžiau nepaprastą, malonų, stiprų kvapą. Tą kvapą jaučiau ir važiuodama namo, vėliau kartais ir namuose. Mano draugė Irena irgi jautė kvapą.

1975 m. balandžio mėn. pradžioje mane brigadininkas paprašė šerti kolūkio veršelius. Tame darbe aš ir šiuo metu dirbu, tik nežinojau, kaip pasielgti, nes reikėjo dirbti ir sekmadieniais. Dienos metu išgirdau balsą: „Tu visai nebijok apsiimti šerti tuos veršelius, nes bus daugiau laisvo laiko. Bus geriau Irenai ir žmonėms. Tau bus sunkiau, bet bus didesnė auka, nes ryte reikės anksti keltis. Dėl bažnyčios tu nesirūpink, nes suspėsi nueiti kiekvieną sekmadienį. Taip pat galėsi nueiti ir privalomų švenčių dienomis. Galėsi lankyti pirmus mėnesio penktadienius, nes lauko brigadoje būnant negalėjai padaryti“. Dirbau nuo 6 iki 9 val. ryte ir nuo 16 iki 19 val. Turėjau išeigines dienas ir gavau metinių atostogų.

1975 m gegužės mėn. Man taisė dantis. Reikėjo ištraukti 12 dantų. Naktį pranešimas: „Reikės tau nemažai pakentėti, bet ta kančia ir baigsis tavo atsisteisimas už nuodėmes“.

Vieną kartą buvo taip. Vasarą, labai karštą dieną, atėjo dvi moterys senutės suvargusios, vos gyvos. Pradėjo loti šuo ir aš išėjau pasižiūrėti, kas atėjo. Pradarau duris ir jos prašos: „Būk tu gera, duok atsigerti nors lašą vandens. Mūsų net liežuviai sausi, negalima net pašnekėti“. Aš greit paėmiau puoduką, nuėjau prie šulinio, pasėmiau ir daviau joms atsigerti. Šalia pamatau stovintį Kristų. Jis man tiek pasakė: „Vienas ir tas pats, ar tu juodviem paduosi tą puoduką, ar Man būtum padavusi“.

Dar buvo taip. Viena moteris atvežė žvakes, o kita nieko neatvežė. Gal ji nieko neturėjo, bet ji širdį atvežė – tai didžiausias turtas. Norėdama ką nors paaukoti, ji 5 rublius pakišo po kilimėliu. Aš atėjau ir tiesiog jaučiu, kad kas čia gali būti. Tą kilimą pakėliau ir aš pamačiau tuos pinigus. Tada sakau: „Čia pinigų nedėkit, aš pinigų neimu“. Ir aš jai padaviau tuos pinigus. Po to išėjau į lauką, o ta moteris liko. Jie jau rengėsi važiuoti, ir vėl man, rodos, kas sakyte sako: „Eik tu pažiūrėti“. Aš nueinu į kambarį, pamatau tuos pinigus, padėtus po laikrodžiu. Vėl paimu tuos pinigus, o jie jau mašinoje sėdi ir rengiasi važiuoti. Pamojavau, kad sustotų ir sakau: „Ką jūs darote, kam jūs po tuo laikrodžiu

pakišote? Ji tik susimėtė ir sako: „Kaip sužinojote, kad aš po tuo laikrodžiu padėjau?“ Tada atidaviau pinigų.

1975 m. vasarą pranešimas naktį: „Tu jau beveik nesimeldi. Daugiau melskis už tas sielas, kurios čia yra, nes jos tau labai padeda. Jei ne jos, tu seniai būtum buvusi užmiršta. Šituose namuose nieko nesibijok, būsi apsaugota, tik vakarais niekur nevaikščiok“.

1975 m. rugpjūčio mėn. 21d. Regėtoja vienuolė Sergija – Raisa iš Vilniaus atsiuntė dvi moteris pasakyti man, kad vakare į šituos namus ateis Kristus. Buvo atvažiavę ir daugiau žmonių. Perspėjau, ir jie pasiliko, niekur nevažiavo. Tą vakarą buvo 11 žmonių. Jie pasiliko visi laukti ir budėti. Atėjo tas laikas, buvo jau po pusės vienuolikos penkios minutės vakaro. Pasakojau žmonėms regėjimus, ir žmonės pastebėjo, kad aš nustojau kalbėti. Sakė, kad veidas truputį pabalo ir įtemptai pradėjau žiūrėti pro atviras kambario duris į koridorių. Staiga pakilusi išėjau į virtuvę. Irena atėjo ir paklausė, kas yra, gal turėjau regėjimą. Aš jai, o paskui ir visiems žmonėms papasakojau šį regėjimą. Buvo taip. Pirmiausia koridoriuje metro atstumu nuo durų ore pamačiau Širdį, bet ne taip, kaip mūsų širdis. Tai spindinti, žerinti, tiesiog spinduliuojanti Širdis ir matyti, kaip Ji plaka, juda, alsuoja. Po to iš karto pasirodė visas Kristaus atvaizdas. Jis priėjo prie durų ir kiekvieną maloniai peržvelgė, paskui pasižiūrėjo į Savo altorėlį, nusišypsojo ir išnyko iš akių. Po šio pasakojimo visi žmonės nuėjo pagarbiai pabučiuoti tą vietą. Buvo uždegtos dvi žvakės, padėta gėlių. Aš ir regėtojos atsiųstos iš Vilniaus moterys jautėme koridoriuje nepaprastai malonų kvapą – lyg rožių, lyg lelijų. Tą kvapą jos jautė visą naktį. Keli žmonės kvapo nejautė, bet visi jautė nepaprastą malonę.

1975 m. gruodžio mėn. antroje pusėje Irena, nuodėmklausiuui patarus, norėjo kalbėtis su mano giminaitė, kad jos lankymasis turi ne visai gryną intenciją. Apie tai Irena iš vakaro kalbėjosi su manimi. Naktį gavau pranešimą: „Nieko jai nesakykit, nes nesupras, pradės vengti šitų namų, gaus mažiau malonių. Tuomet ją užvaldys aistros,

ji neiškentės, pradės pasakoti, skūstis kitiems žmonėms, gali sužinoti valdžia – tada bus blogai. Aš noriu, kad visi žmonės čia eitų. Anie giminaičiai patys neina, todėl patys ir kalti, o šita nori eiti, ją traukia šita vieta, todėl negalima jai trukdyti“.

Kai aš buvau į Kauną nuvažiavusi aplankyti sergančios Irutės namuose, buvau priėjusi prie Kryžiaus, kuris šiuo metu yra čia, Apsireiškimų vietoje. Tada dar tas Kryžius buvo be įdėklo. Meldžiausi prie to Kryžiaus Irutės namuose ir pajaučiau tokią Dievo malonę. Aš tiesiog mačiau, dar man niekada gyvenime taip nebuvo, kad Kristaus ranka atsijungė nuo Kryžiaus. Jaučiau kaip Jėzus apsikabino per petį ir prisiglaudė prie savęs. Taip kaip gyvas pasidarė. Jaučiau, kad ant šito peties buvo ranką uždėjęs, taip ligi menčių mane apsikabinęs. Ruošiausi eiti išpažinties, ir aš išgirdau tokius žodžius: „Vaikeli, tu Mano, Aš tau atleidau nuodėmes“. Ir tiek Jis man pasakė: „Gal kai kada ir negerai tą išpažintį atlikai arba užmiršai, ar ne taip ką pasakei, Aš tau atleidžiu, ir dabar gali neiti išpažinties. O dabar kitą kartą eik, kai vėl nusidėsi“. Išpažintis turi būti atvira, nuoširdi, viską pasakyti reikia. Turi kunigas suprasti viską, kuo žmogus Kristų įžeidęs. Taip, lyg sakytum pačiam Kristui. Kai jauti nuodėmę, žinok, kad reikia eiti išpažinties, nors ir laikas neatėjo. Padarius kokią nuodėmę, negalima priimti Švč. Sakramento. Ir šiaip jautresnis žmogus pasidaryrai, net nedrąsu pažvelgti į Kryžių. Kristus anksčiau man yra pasakęs: „Kas anksčiau tau buvo kaip netobulumas, dabar tau bus kaip nuodėmė“.

1976 m. vasario mėn. viduryje po susitikimo su kunigu V. buvo regėjimas. Matau naktį aš ir kunigas V. lauke apsirengę paltais susitinkame čia, prie namo. Iš po kojų pradeda eiti ugniniai šviesos liežuviai. Tokios pat šviesos pradeda sklisti iš rūbų. Aplink – labai didelė tamsa, o žemė nurudusi, išdžiūvusi. Mes pasisveikindami padavėme vienas kitam rankas. Tuo metu iš Dangaus krito šviesos spindulys ant mūsų rankų ir pasigirdo žodžiai: „Aš sujungiu jus ir jūsų darbus“. Tuo pačiu metu aplink mus ratu pradėjo suktis, truputį pakilusi nuo žemės Irenos siela. Balsas pa-

sakė: „Jūs abu turėsite daug darbo namuose, o jai reikės bėgioti į visas puses. Nors šituose namuose yra daug kryžių, bet ano Kryžiaus aš seniai norėjau. Man labai patinka šita „Kryžiaus Draugija“, nes ir Aš pats labai Kryžių mylėjau“. (Irena vakar buvo pažadėjusi paaukoti gražų, didelį Kryžių šitai vietai). Tuo metu Danguje virš galvų pasimatė didelis ugninis kamuolys, bet aplink mane, kun. V. ir Irenos sielą buvo didelė baisi tamsa, juodi debesys. Balsas toliau kalba: „Ir visu šituo savo darbu, savo pasiaukojimu jūs turite pramušti tą tamsą, tuos juodus debesis“. Tuo momentu ugninis kamuolys, kaip ugnies stulpas, krito žemyn, atsimušė į mus, kibirkštys pasklido į visas puses. Pakėliau galvą ir pro tą ugninį stulpą danguje pamačiau ant debesies stovintį stalą. Ugnies stulpas per 3 – 4 metrus nesiekė stalo. Už stalo sėdėjo visa Dieviška Galybė. Viduryje sėdėjo Dievas Tėvas, virš Jo galvos – Šventoji Dvasia balandžio pavidalu, dešinėje pusėje sėdėjo Jėzus Kristus, o kairėje – Švenčiausioji Mergelė Marija. Stalas buvo neaukštas, tik truputį aukščiau kelių. Ant stalo buvo trys lėkštelės, ties visais Asmenimis. Lėkštelėse matėsi kažkokios bandelės. Tarp Dievo Tėvo ir Jėzaus Kristaus buvo taurė, arčiau prie Dievo Tėvo. Kristus ir Marija buvo pasisukę į Dievą Tėvą, visi buvo linksmi. Iš Marijos lėkštelės pradėjo sklisti baltas, žerintis spindulių srautas ir tų spindulių srautas ėjo per ugninio stulpo vidurį. Srautas atsimušė į mane ir kunigą V. Tuo metu Dievas Tėvas ir Dievas Sūnus pasisuko į Mariją ir labai maloniai į ją žiūrėjo. Pažvelgusi žemyn pamačiau, kad 3 – 4 metrų ratu aplink mus nušvitę nuo to ugninio stulpo jauna graži žolė ir žydėjo raudonos tulpės – vienos išsiskleidusios, kitos dar ne, o šonuose dar matėsi juoda tamsa.

Kryžius, kurį Irena 1976 m. vasario mėn. viduryje paaukojo šiai vietai, stovi centre Kristaus Apsireiškimo vietos. „Kryžiaus Draugija“ – vieno Lietuvos vyskupo sutikimu, įsteigta draugija, suburianti žmones, norinčius aukotis kartu su Kristumi sielų labui.

1976 m. balandžio mėn. 15–16d. Didysis Ketvirtadienis. Regėjimas naktį. Guliu lovoje ir matau baltą spindintį angelą, kuris laiko knygą abiem rankom už knygos

kampu. Angelas pradeda versti jos lapus. Pirmi lapai buvo tušti. Po to ant vieno lapo buvo užrašyti mano gimimo metai, mėnuo ir diena. Po to vėl tuščias tarpas. Supratau, kad tai kūdikystė. Tik toliau pradėtos gražiu šriftu rašyti nuodėmės. Kiekviena nuodėmė iš dviejų žodžių ir pažymėta, kokiais metais, mėnesį, dieną, valandą ir minutę ta nuodėmė padaryta. Angelas vertė lapus ir aiškino: „Čia yra iš laisvos valios, čia iš nesupratimo, čia iš nežinojimo“. Taip pat yra pažymėta, kurioje vietoje ta nuodėmė padaryta. Nuodėmės rašytos iki 1975 m. gegužės mėn. 23d. Angelas paaiškino: „Iki to laiko tu atsiteisusi už visas nuodėmes, – matai, kiek daug tau reikėjo iškentėti už jas. Daugiau jos į šitą knygą jau nebus rašomos. Jei pasitaikytų suklysti, reikės tuoj atsiteisti tokiu būdu, kaip esi tą nuodėmę padariusi. Jei apkalbėsi, tai greitai išgirsi apie save neteisingas apkalbas ir panašiai“. Angelas ir paskui kitas angelas, kuris šalia stovėjo dar tiek priminė: „O dabar tau reikės už kitus aukotis, už kitus kentėti. Bus dar labai sunku“.

Kitas regėjimas. Mačiau du angelus. Jie sakė: „Už tuos visus abortus, už tą kraują, nekaltą vaikų kraują irgi reikės atsiteisti“. Vienas angelas buvo raudonais rūbais, kitas mėlynais. Jie turėjo kardus, man atrodė griežti, juose matėsi visa didybė, visa galybė. Ir dar tiek pasakė: „Tau parodė Marija, kiek yra nekaltų vaikų išžudyta“. Baisu! Kalnai nužudytų kūnų, visur kraujas. Man tai dar seniau Marija regėjime buvo parodžiusi. Už tą nekaltą vaikų kraują reikės atsiteisti.

Noriu pasakyti apie Kryžių, kuri Irutė padovanojo šiai vietai. Kristus tik tiek man pasakė: „Šitas Kryžius tiek turi malonių lyg Aš gyvas būčiau prikaltas prie šito Kryžiaus“. Ir po šitų žodžių aš pamačiau Kristų kenčiantį, paskui mirusį. Kristaus galva nusvirusi, veidas melsvas, matėsi, kad jis labai iškankintas, sumuštas, pamėlynavęs, lūpos sutinusios, akys taip pat užtinusios. Matėsi viny vos neišlinčiusios per Kryžių. Kryžiaus medis storokas, apvalus, kaip išskaptuotas – toks nelygus, netašytas. Tokios spalvos kaip medis pagulėjęs vandenyje. Kryžius, kuri Irena padovanojo, daug turi malonių. Žmonės vis prie šito Kryžiaus meldžiasi, ir daug būna atsivertimų. Kristus sakė: „Kas atsiprašys

prie šito Kryžiaus, Aš jiems atleisiu“. Bet išpažinties vis tiek reikia eiti. Taip pat Kristus pasakė: „Kunigui aš tokią galią daviau taip, kad Aš pats sėdėčiau klausykloje. Tu negalvok, kad tu kunigui sakai, bet kad Man pačiam“. Dar prie šio Kryžiaus vairuotojas bučiavo Kristaus kojas ir pajuto, kad jos šiltos. Jis atšoko nuo to Kryžiaus ir tiek verkė, nedrįso net prieiti. †

Mano vyras Pranas mirė 1961 m. vasario mėn. 16 d. Jis buvo atėjęs į šią vietą ir buvo labai nepatenkintas ant manęs, kad aš jam kunigo nepašaukiau. „Jei būtum kunigą pašaukusi, man daug mažiau būtų reikėję kentėti, nes šventi sakramentai yra didelis dalykas“. Turime labai melstis, kad mirties valandą pas mus ateitų kunigas.

1976 m. gegužės mėn. pradžioje, mirus vienai pažįstamai moteriai, papasakojau Irenai apie jos slaptas nuodėmes. Naktį buvo toks pranešimas: „Ką tu darai?! Negalima pasakoti kito žmogaus nuodėmių, o ypač mirusio – reikia melstis už tokius žmones. Jeigu šią valandą būtum mirusi, kas su tavim atsitikę, kur mes būtume tave dėję? Mes galėtume leisti ant tavęs tokias apkalbas, kaip atsiteisimą, bet tai gali labai pakenkti tau ir šitai vietai. Todėl tu greitai, nieko nelaukdama, užprašyk šv. Mišias už ją ir jos sūnų, kaip atsiteisimą“.

1976 m. gegužės mėn. pabaigoje Po neįvykusios 1976 m. liepos mėn. 8d. baismės, norėdami sužinoti Dievo valią apie tuos įvykius, nors man nieko apie tai nebuvo pranešta, kalbėjome noveną. 1976 m. liepos mėn. 28 į 29 d. naktį Kaune, Irenos tėvų namuose, turėjau tokią regėjimą. Pamačiau ant debesies Dievą Tėvą su žaibais abiejose rankose, o virš Jo buvo vien ugnis. Matėsi visa Jo galybė. Pasigirdo žodžiai: „Ta bausmė tikrai turėjo įvykti, bet žmonės perprašė. Nesvarbu, kad tau nebuvo pranešta. Ne viską tu turi žinoti. Jeigu žmonės būtų taip išsilaikę, kaip prieš tą bausmės nustatytą laiką, būtų galėję visai perprašyti. Bet labai blogai, kad jie krito į paniką, į naujas nuodėmes, todėl tas perprašymas tik laikinas. Gali ir vėl būti bausmė, bet dabar apie tai jau nebus pranešta, nes jeigu ir būtų pranešta, niekas nenorėtų tikėti“.

1976 m. vasarą buvo gal keturios keleivinės atvažiavusios. Mašinėlių pilnas kiemas ir ganykla. Buvo atvažiavusi moteris ir labai verkė, net balsu. Jai buvo apie 40 metų. Žmonės prašo, kad ji išeitų į lauką, nes tiek verkia, kad trukdo jiems melstis. Moteris atsistojo ir sako: „Žmonės, klausykit, ką aš jums pasakysiu. Esu netikinti. Aš atvažiavau iš smalsumo. Išgirdau, kad čia žmonės važiuoja, todėl ir atvykau. Kada pamačiau žmonių minią, maniau, ko tie žmonės čia susirinko. Įėjau į šitą bakūželę. Matau, viskas išpuošta. Kažkokia jėga mane kaip vandeniui perliejo. O kai užėjau į šitą kambarį, kažkokia jėga mane parklupdė“. Moteris tiek verkia ir sako: „Žmonės padėkite, melskitės, aš jaučiu čia pat yra Kristus. Bet ką man daryti, kaip man atsiprašyti, kaip man gyvenimą pataisyti?“ Paskui visus žmones prašė, kad pasimelstų bendrai. Mes visi ir verkėme, ir meldėmės, ir ta moteris verkė.

1976 m. birželio mėn. 29d., per šv. Petro šventę. Buvo K. Naumiestyje laidotuvės, grįžau apie 16.30 val. Labai skubėjau, nes turėjau eiti į darbą. Namuose radau moteriškę su dukra. Ta motina jau čia kelis kartus buvo atėjusi. Dukrai galėjo būti 18 metų. Motina labai prašė, kad papasakočiau regėjimus jos netikinčiai dukrai – gal ją paveiks. Bet aš labai neturėjau laiko, skubėjau į darbą. Paėmusi raktus norėjau užrakinti duris. Tada išgirdau Kristaus balsą: „Tu per tas dvi minutes nieko fermoje nenudirbsi, bet gali laimėti šios mergaitės sielą. Duosiu ženklą – kai tik pradėsi pasakoti, ji visa ims drebėti“. Aš irgi susijaudinau ir neinu į darbą. Moteris sako: „Aš net nesakiau, kad čia tokia vieta. Jeigu aš jai būčiau pasakiusi, ji būtų nėjusi čia“. Na, aš sakau: „Eikit, atsiveskit“. Motina atsivedė tą mergaitę. Ji, įėjusi į kambarį, pirmiausia sako: „Tai ką čia, kur tu, mama, mane atsivedei. Juk aš visai netikinti, ko tu mane vedi?“ Ta motina taip prie durų prašo mane papasakoti. Aš pradėjau pasakoti ir įpusėjus pamačiau, kad ta mergaitė susijaudino, pradėjo visa virpėti, o vėliau pradėjo verkti. Kada aš nustojau pasakoti, ji atsisuko į mane. Motina verkia, prisispaudusi prie durų. Mergaitės pirmutiniai žodžiai buvo: „Mama, aš jau tikiu! Dievas yra! Kažkokia jėga

jaučiu“. Ji pirmiausia nubėgo prie to Kryžiaus, apsikabinusios verkėme ir po to taip išsiskirstėme. Dievas didelę malonę yra siuntęs.

Dar **1976 m. vasarą** buvo atėjęs vaikinai. Jis buvo netikintis. Atvažiavo iš smalsumo. Čia buvo labai daug žmonių. Galėjo būti šešmadienis, nes aš buvau užrakinęsi duris ir išvažiavusi į bažnytelę. Aš parėjau į namus. Pilnas kiemas žmonių, daug jaunimo meldžiasi, gieda. Atrakinau duris, žmonės įėjo, meldėsi. Tada jie mane paprašė papasakoti. Aš stoviu prie durų, pasakoju ir matau, kaip tas vaikinai už galvos stveriasi, tiesiog dreba, verkia. Žmonės sako: „Kas tam jaunuoliui darosi?“ Aš nustojau pasakoti. Jis taip koridorių už durų verkia, jaudinasi ir sako: „Dieve atleisk, Dieve, dovanok“. Tada aš priėjau prie jo ir sakau: „Kas tau yra, kas atsitiko?“ Sako: „Man buvo šitaip. Kai aš dirstelėjau į tą Kristaus statulą, kur yra kambaryje, ji pranyko ir aš pamačiau gyvas Kristaus akis, kurios su tokia meile žiūrėjo į mane. Tarsi ekrane pamačiau viso savo gyvenimo nuodėmes. Aš tikrai prisipažįstu, kad aš tas nuodėmes esu padaręs, kur mačiau. O Kristus su tokia meile, su tokiu atlaidumu žiūri man tiesiog į širdį. Aš tada supratau, kad viską Kristus mato, žino ir supranta, ką kiekvienas esame padarę“. Ir vaikinai vis kartoja: „Dieve, atleisk! Dieve, dovanok, aš taisysiu gyvenimą, aš toks nebūsiu“. Pamatė, kas laukia jo, jeigu dabar mirtų. Už kokių poros savičių jis vėl atėjo ir mane prašė: „Būk gera, duok man katekizmą, rožančių, aš irgi noriu būti kaip visi žmonės“. Jis pats prisipažino: „Juk aš netikintis buvau ir, kai aš atėjau, aš juoku neišsilaikiau, ko tie žmonės čia atėjo ir ką daro. Bet, kai pamačiau, kad žmonės čia susikaupę meldžiasi, tai mane labai paveikė. Aš nesu kaltas, nes mano tėvai yra netikintys, neina į bažnyčią. Aš net Pirmosios Komunijos nepriėjęs. Bet aš labai močiutę mylėjau ir ji mane mylėjo. Aš pareidavau girtas vidurnaktį. Močiutė man visą laiką atidarydavo duris. Visą laiką pastebėdavau, kai ji atidarydavo duris, aš matydavau jos rankose rožančių. Ji tikrai meldėsi ir man išmeldė malonę“. Paskui jis vėl atvažiavo gal už poros mėnesių ir sako: „Jau aš išpažintį atlikau ir Pirmąją Komuniją

priėmiau. Koks aš laimingas“. Jis įėjo į kambarį, priėjo prie to Kryžiaus, apsikabino ir sako: „Koks aš laimingas, aš galiu gyventi kaip visi žmonės“.

Mergaitės išgijimas. Atėjo pas mergaitės motiną kaimynė ir pasakė, kad yra tokia vieta, kur net žmonių išgijimų yra. Motina su kaimyne atvažiavusios meldėsi, kad dukrai Dievas duotų sveikatą. Mergaitei jau 17 metų ir jau penkeri metai, kai ji yra prikaustyta dėl sunkios ligos prie lovos ir guli. Jai yra darytos 8 operacijos. Jos liga sąnarių atsijungimas. Jeigu kiek pasijudina ir viskas. Širdis antibiotikų nualinta. Mergaitė vos gyva. Motina pasakoja: „Kai čia atėjau, nieko Kristaus neprašiau, tik kad dukra galėtų iš lovos išlipti. Grįžau namo, einu į dukros kambarį ir nustembu, kai ji tokiu maloniu žvilgsniu pasitinka ir jos pirmutiniai žodžiai: „Mama, aš jau visiškai nejaučiu jokio skausmo“. Rytojaus dieną jau atsisėdo lovoje, vakare išlipo iš lovos. Vėliau ji nuėjo į miestelį ir nupirko tokį kuklų, labai gražų paveikslą Kristus Alyvų darželyje meldžiasi ir angelas atneša Jam taurę. Tai padėka už pasveikimą. Kadangi jos organizmas yra labai nusilpęs, kiekvieną dieną matyti, kaip jos sveikata gerėja. Pradeda valgyti, vaikščioti ir sako, kad, kai pasveiks, vasarą pati atvažiuos padėkoti.

Berniuko išgijimas. Jam būdavo priepuoliai, krisdavo kaip negyvas. Peršvietę galvą gydytojai Kaune rado auglį. Jie liepė skubiai daryti operaciją, nes gali būti blogai. Berniuko tėvai sužinojo apie šią Kristaus ir Marijos Apsireiškimų vietą. Jie atvykę ir sako: „Mes atėjome Kristaus paprašyti, kad operacija pasisektų arba visai jos nereikėtų. Po dviejų dienų važiuojame į Kauną operuotis. Gydytojai davė čia atsivežti rentgeno nuotraukas, tik liepė nepamesti, nes ateityje gali būti kaip liudijimas. Prieš operaciją gydytojas sako, kad reikia dar kartą peršviesti galvą. Kai peršvietė, padarė nuotraukas, nerado jokio auglio nerado ir iki šandien priepuolių nėra. Tas vaikas kokių 13 metų. Jis visiškai sveikas. Kai šeima vėl buvo atvykusi padėkoti, vaikas atsiklaupęs, apsikabinęs Kryžių sakė Kristui eilėraščius. O žmonės net negalėjo tuo metu melstis pro ašaras.

Vieną kartą buvo šitaip. Atvažiavo jauna šeima ir atsivežė vaiką. Tas vaikas kaip kamuolys buvo sutrauktas.

Prisimenu, padėjo tą vaiką prie pat šito Kryžiaus. Tada jis labai karštai meldėsi, o po to išsivežė vaiką. Vėliau už kokios poros savaitių jie vėl atvažiavo. Jis vėl labai karštai meldėsi, labai dėkojo Jėzui. Pasišaukė mane ir sako: „At-eikit pasižiūrėti. Tu prisimeni, kaip mes tą sutrauktą vaiką buvome čia atsivežę. Čia yra tas pats vaikas. Mes tada tik spėjome parsivežti, parvažiuoti, paguldėme tą vaiką ir už valandos žiūrime – tas vaikas visiškai išsitiesęs“. Koks džiaugsmas. Tikrai čia buvo didelė Dievo malonė.

Tikrai čia yra daug išgijimų. Dievas daug malonių duoda. Reikėtų juos visus registruoti. Vienus žinome, kitų nežinome. Ne tiek išgijimų, bet kiek atsivertimų. Žmonėms kas gero atsitiko, išsiprašė malonę, kaip padėkas atnešė šitas statulėles, paveikslus.

Čia dar yra paveikslas – Kristus neša Kryžių. Jį kaip padėką už dukros pasveikimą jauna pora atnešė. Jai buvo astma ir širdies yda. Ji sunkiai kvėpavo. Mes, sako, net į Maskvą, Rygą, visur buvome nuvežę tą mergaitę ir niekas nepadėjo. Aš neprisimenu, ar jie čia tą mergaitę buvo atvežę, bet vieną dieną ateina visi ir kažką atsineša. Moteris prieina prie manęs, paduoda kažką į popierių suvyniotą ir sako: „Būk gera, pakabink šį paveikslą ir visiems žmonėms pasakyk, kad tik per šitą vietą mūsų mergaitė atgavo sveikatą“. Jie buvo atvežę tą mergaitę ir ji visiškai sveika. Jai buvo pustrečių metų. Tėvas ir motina labai verkė prie šito Kryžiaus suklupę. Šie žmonės buvo iš Kauno.

1976 m. rudenį apie rugsėjo mėn. rišome linus. Aš parėjau iš laukų labai pavargusi. Dviese rišome. Per vieną dieną surišome visą normą. Labai anksti išėjome, be pietų dirbome kiek pajėgėme ir baigusios vos kojas pavilkome. Bet man dar reikėjo eiti į ferma. Aš apsitriūšiau fermoje. Buvo ir draugė. Krepšį užsikišusi einu, tokia pavargusi, vos kojas pakeliu. Daugiausia aš meldžiuosi vaikščiodama, nes kitaip nespėju. Išsitraukiau rožančių ir, paėjusi nuo fermos kokia 10 metrų, pradėjau melstis. Pirma mano malda buvo „Tėve mūsų“. Vyko kažkoks susijungimas su Dangumi, ir pasijutau tarsi kojomis žemės nesiekčiau. Aš dar paėjau apie 15 metrų ir priešais save kaip auksu spindintį pama-

čiau Kristų. Jo rūbas buvo ilgas, žvilgantis ir be jokios siūlės. Jis taip įdėmiai žiūrį į tą rožančių, kurį rankoje laikau nuleistą. Po to Kristus pasižiūrėjo man į širdį, mūsų akys susitiko ir Jis pasakė: „Aš irgi pirmiau kai kada pareidavau labai pavargęs į namus“. Jo rūbas toks ilgas, žvilgantis ir jokios siūlės nėra. Ir tada Jis išnyko man iš akių. Nuo tada man tiek drąsos davė. Kai seniau reikėdavo eiti baisu būdavo, nes gali ką nors sutikti, o dabar aš nieko nebijau. Visiškai nebijau ir nejaučiu jokio nuovargio.

1976 m. gruodžio mėn. 8d. vakare. Aš, Irena ir kaimynė O. K. ruošėmės melstis. Visos suklaupėme prieš altorėlį. Aš labai pradėjau jausti meilę Marijai, atrodo, Ji čia pat, tik nesimato. Pamačiau, kad virš žvakių pradėjo įvairiomis spalvomis keistis ir suktis Dievo malonių sukurs. Pasikeitė žvakių šviesa – pasidarė balta. Po to virš altorėlio viduryje, kur tos žvakės pamačiau Mariją. Ji buvo ypatingai graži, suknelė balta, mėlynas kaspinas perjuostas, labai gražiu mėlynu išpuoštu žvaigždutėmis apsiaustu. Jo priekis atrodo kaip auksu žibėjo. Ant galvos karūna, stati, vidus uždengtas, plaukai šviesūs, auksinės spalvos. Kai palenkė galvą, atrodė, kad nuo karūnos auksas laša. Ji buvo ištiesusi rankas kaip Maloningoji. Jos akys iš pradžių nuleistos žemyn, paskui trumpai pažvelgė į mane, po to į Ireną, o paskui į O. K. ir vėl žvilgsnis sugrįžo į mane. Ryškiai mačiau Jos švytinčias tamsiai rudas akis ir apgamą ant dešinio skruosto. Ji taip išskleidusi laikė rankas ir malonėsėjo iš Jos, net grindys buvo nušvitusios. Paskui Ji išnyko.

Data nėra aiški, bet buvo tada, kai tik prasidėjo regėjimai. Man leido matyti tokį regėjimą. Mačiau kaip pabaigoje velnias išėjo veikimui. Pradžioje jis ramus gulėjo ant asfalto, o paskui išėjo į viešumą. Su trimis galvomis, ugnys tik lėkė, toks drakonas, kad baisu žiūrėti buvo. Jis prieš pačią pabaigą tiek darys visko, tiek pridirbs, kad jūs matysite, bet Marija nugalės. Mes turime melstis ir aukotis už žmones. Šitoks jis yra baisus. Žmonės apie jį nežino, bet, jeigu Dievas leis, papasakosiu, o jei neleis, tai nieko nepasakosiu.

1977 m. sausio mėn. pabaiga, sekmadienis. Girdžiu: „Jau tu mane visai užmiršai. Kai aš tau buvau reikalingas, kai tave vargas buvo prispaudęs, šaukeisi pagalbos, kad aš tau padėčiau. Ir kiek aš turėjau pasiaukoti, kol aš tą malonę tau išprašiau. O dabar, kai tau viskas gerai sekasi, didelę malonę esi gavusi, tai aš tau nereikalingas“. Po to aš matau šv. Arntaną K. Naumiestyje prie stotelės, labai panašios išvaizdos kaip Kretingos šv. Antano paveikslas, tik be monstrancijos. Jis kalba: „Visi žmonės mane beveik užmiršę, mažai meldžiasi į mane. Jeigu jie melstųsi į mane ir prašytų, tiek neįvyktų avarijų kaip dabar. Aš vėl norėčiau pas tave sugrįžti, tau padėti, aš irgi noriu būti drauge su visais. Pasitikėk manimi, aš tau ir dabar galėčiau būti labai naudingas“.

1977 m. sausio mėn. 27d. regėjimas. Pirmą kartą arkivyskupas Jurgis Matulaitis atėjo į šią vietą. Kai jis įėjo man tiek pasakė: „Aš atėjau į šią vietą paruošti dideliems dalykams“. Buvo apsirengęs vyskupo rūbais, labai malonus. Toks tikrai tėviškas, gali daug pamokyti.

1977 m. vasario mėn. 25d. besimeldžiant ryte pradėjau labai stipriai jausti Dievo meilę ir būtinybę visiškai atsiduoti Dievo valiai. Pasigirdo žodžiai: „Aš esu tavyje, o tu Manyje ir tu turi būti visiškai Man paklusni. Į kurią pusę Aš tave lenksiu į tą turi linki. Aš galiu tave mėtyti į visas puses taip, kaip tą sviedinį, nes turi būti visiškai atsidavusi Mano valiai“.

1977 m. kovo mėn. 1 į 2d. naktį regėjimas. Matau namuose, kad viskas lyg sugriauta, bet išlietas penkių laiptų altorių paaukštinimas. Toje vietoje, kur buvo altorėlis, daromas altorius. Jėzaus ir Marijos statulėlės nukeltos į šoną, viduryje jų pastatyta nepaprastai graži auksinė monstrancija. Ostija su raudonu kryželiu. Nuo tos monstrancijos lašėte laša Dievo malonės, nes virš monstrancijos prasivėrę Dangaus skliautai ir eina malonės tiesiog į ją. Altorėlio šonuose adoravo dvi moterys, o kiti žmonės taip sau meldėsi. Žmonės vieni išeidavo, kiti ateidavo. Buvo matyti daug ligonių, apsirengusių ligonių rūbais, sukniubusių ant

laiptų. Ligoniai buvo labai sunkiai atsinešę didelius lagaminus. Supratau, kad jie atsinešę čia visus vargus ir kančias. Laiptų kampuose buvo įmūryti, apdengti stiklu grindų, ant kurių stovėjo Kristus, gabaliukai.

Vieną kartą kalėdiniu laikotarpiu su žmonėmis melžiausi ir patekau į ekstazę. Mačiau Kūdikelį Jėzų, kuris atskrido ant debesėlio. Buvo kokių 2 ar 3 metų vaikutis auksiniais plaukais ir šypsojosi.

1978 m. vasario mėn. Kristus labai prašė melstis už Rusijos atsivertimą. Dar sakė, kad žmonės melstųsi, aukotųsi net už priešus. Kristus sakė, kad jeigu nesimelsime už priešų atsivertimą bus blogai visam pasauliui. Pasakė malda, kurią ruolat reikėtų kalbėti: „Švenčiausioji Jėzaus Širdie, būk gailėstinga visiems, atleisk mūsų kaltes, apsaugok mus nuo pragaro ugnies, nuvesk sielas į dangų“.

Viena šeima atvežė motiną, kuri sunkiai sirgo nepagydoma liga ir čia pasveiko. Atsidėkodama Jėzui ir Marijai atvažiavo kitą kartą ir atvežė didelį gražų kilimą, kuris yra padėtas prieš Kryžių prie altorėlio.

Kunigas klebonas N. anksčiau netikėjo, kad čia vyksta rimti įvykiai. Jis manė, kad žmonės tik išsigalvoja ir prikuria visokių istorijų. Pats netikėjo ir kitiems draudė važiuoti. Įtikėjo po tokio įvykio. 1978 m. kovo mėn. šis klebonas, važiuodamas automobiliu taip įklimpo į sniegą, kad reikėjo kasti sniegą ir mašiną stumti. Labai pavargo ir vos nenumirė. Pajuto, kad pradeda stoti širdis. Tada ėmė šauktis Marijos pagalbos ir staiga pasidarė geriau. Parvažiavęs namo, niekam savo vargo ir pergyvenimo nepasakojo. Prieš šv. Velykas pas kleboną atvažiavo viena moteris iš Šakių ir pasakė: „Anelė sakė, kad jūs neseniai vos nenumirėte. Jus išgelbėjo Švč. Mergelė Marija. Kristus jai pasakė, kad išgelbėjo todėl, kad mylite Mariją ir jūsų aukojamos Šv. Mišios, maldos patinka Dievui. Liepė vežti jums aukos Šv. Mišioms“. Po šio įvykio klebonas įtikėjo ir jo sveikata dabar gera.

1978 m. birželio mėn. 29d. regėjime mačiau šv. Petrą ir Povilą, prie altorėlio stovėjo. šv. Povilas laikė išmeigtą kardą, o šv. Petras laikė labai didelius raktus, todėl ir supratau, kad jis čia buvo. Šv. Petras – augalotas vyras, nosis

kumpoka, kaip žydo, didelis, kaulėtas. Šv. Povilas stambesnis. Tuo metu meldžiausi prie altorėlio, ir jie nieko nesakė.

1979 m. kovo mėn. 4d. šią vietą aplankė šv. Kazimieras. Aš meldžiausi ir pamačiau šv. Kazimierą. Jo apsiaustas buvo kaip sidabro ir tokie pusmėnuliai buvo ant jo. Priekyje susegta kaip kokiu auksu. Labai gražus jaunuolis. Aš būčiau jo nepažinusi, bet labai graži karūna ant galvos jam buvo uždėta. Priklaupė ant vieno kelio prieš altorėlį ir taip susiėmęs rankas buvo. Nieko man nesakė. (Šv. Kazimiero paveikslą dail. Norkienė nutapė 1979.12.07).

1979 m. rugsėjo mėn. 8d. mačiau virš namelio Švč. Mergele Mariją baltais rūbais. Iš pradžių buvo debesėlis, prasiskyrė ir tuo metu pamačiau Mariją. Taip atrodė, kad Ji apkabinti norėjo tą namelį. Pirštų galai buvo palenkti. Gavau pranešimą: „Jei Marija nebūtų globojusi šitos vietos, viskas būtų išmėtyta ir išspardyta“.

1979 m. vasarą altorėlyje buvo Švč. Trejybės paveikslas, kuriame pavaizduotas Švč. Mergelės Marijos vainikavimas (dail. Norkienė, 1979.08.31).

1979 m. lapkričio 30d. naktį mane prikėlė. Mano kūnas lovoje gulėjo kitame kambaryje. Mane iššaukė į kambarį, kur altorėlyje matyti Švč. Trejybės ir Marijos vainikavimo paveikslas. Girdžiu balsą: „Gražus tas paveikslas, bet jį reikia išimti, jis dar negali čia būti, nes per daug visur tamsu yra, kad šitas paveikslas būtų, dar negalima“. Ir man išnyksta tas paveikslas. Ir man parodo, kokio paveikslas reikia – Kristus su dviem avelėmis. Matyti tos bakūžėlės šiaudiniu stogu kampas. Taip pat matyti bažnyčia ir du ilgi dviejų aukštų namai. Ar čia kokie vienuolynai, ar kas, nežinau. Kristus vieną avelę neša ant pečių, kita jam prisiglaudusi prie krūtinės (dail. Norkienė, 1979.12.07). Sako: „Dabar noriu, kad šitas paveikslas būtų, nes Aš iš meilės atėjau į šią vietą dėl žmonių“. Kaip Kristus mus myli. Nė vieno žmogaus Jis neatstumia ir su kokia meile glosto. Žmonės pradėjo labai eiti į šią vietą, nes daug malonių patyrė. Ypač per Apsireiškimo metines labai daug žmonių susirenka. Juo daugiau draudžia, juo labiau eina.

1979 m. lapkričio mėn. 14d. per Apsireiškimo metinės paskelbta galvijų snukio ir nagų liga.

1980 m. gegužės mėn. 9d. regėjimas. Buvau sode, grėbiau lapus ir galvoju, iš kur tas debesis kieme, visai prie pat namo, žemai. Atsistojusi žiūriu, kas čia darosi. Debesėlis baltas, į pilkumą. Kai prasiskyrė, pamačiau Švč. Mergele Mariją su šešiais angeliukais, nešančiais melsvą suknelę ir nuomėtą. Taip gražiai rankytes susiėmusi ir žiūri į šitą namelį. Visą laiką, kada Mariją matau, būna su nuometu. Grožis neišpasakytas!

1981 m. lapkričio mėn. 14d. buvo švenčiamos 12-osios Apsireiškimo metinės. Susirinko labai daug žmonių, pilnas namelis, o kiti buvo kieme. Žmonės sušalo, nes negalima buvo visiems sutilpti. Daugelis žmonių atėjo nuo kelio Šakiai – Kudirkos Naumiestis pėsti, nes gerų kelių tuomet dar nebuvo. Tik vietiniai keliukai.

Žmonės meldėsi pasiskirstę keliomis grupėmis – vieni kalbėjo rožančių, kiti giedojo giesmes. Dangus buvo apsiniaukęs, pilnas švininių debesų. Apie 11.35 val. prasiskyrė debesis ir pasirodė saulė. Saulė pasidarė matinė, į ją galima žiūrėti laisvai. Apie saulę pasidarė spalvotas ratas maždaug 2 m pločio ir ėmė suktis. Momentais imdavo drebėti, šokinėti. Rato spalva keitėsi ir kai pasidarė raudonas ratas, kai kurie žmonės pamatė Marijos su Kūdikieliu statulą. Taip tęsėsi kokias 5 min. Žmonės puolė ant kelių į purvyną ir garsiai meldėsi. Saulė buvo matyti aukštai, nors lapkričio mėn. jau žemai būna. Vienu metu žmonės pamatė saulę, artyn krintančią ir sušuko: „Jėzau, krinta saulė!“ Žmonės pradėjo klykti, išsigando. Aš sakau: „Nebijokite, nes niekur nenubėgsite nuo tos saulės“. Daugelis žmonių matė saulės stebuklą, nes tą dieną jie buvo matyti net penkis kartus. Kai kurie žmonės matė danguje prie saulės Kristų, nešančią Kryžių, kiti pal. Jurgį Matulaitį, dar kiti skersai saulės juodą erškėčių vainiką. Kai kurie matė per namelį nusitiesusią šviesos juostą, kurioje spindėjo INRI raidės. Buvo žmonių atsivertimų. Keista, kad žmonės klaupėsi ant žemės, bet rūbai buvo švarūs.

1981 m. lapkričio mėn. 22d. į Apsireiškimų vietą buvo atvežta Švč. Mergelės Marijos Širdies meilės liepsnos statula.

1982 m. vasario mėn. 12d. įkainavo mano sodybą, man nesutinkant. Pastatų vertė 1882 rub., o sodas 889 rub. Iš viso 2771 rub. Galvojo, kad aš pasirašysiu, bet man tas įkainavimas nereikalingas. Aerodromui įrengti vieta parinkta 1982. 02. 23.

1982 m. rugpjūčio mėn. buvo šitaip. Aš pareinu iš fermos ir matau, kad ten, kur tiltukas prie griovio stovi mašina. Kita, raudona, mašina stovi už Miliaus sodybos. Vedžiau iš ganyklos karvę, ir už tos mašinos rato užsikabino lenciūgo kuolelis. Tempiu tą lenciūgą ir negaliu pavesti. Kai aš pasilenkiau išimti kuolelio, vyras, panašus į kalinį, baltais trumpai kirptais plaukais, prasidaręs duris iššoko iš mašinos, ir aš pamačiau, kad jis rankoje turi peilį. Mudviejų akys susitiko, ir taip vienas į kitą pasižiūrėjome. Staiga jis dirstelėjo, pamatė atvažiuojantį traktorių, išoko į mašiną ir užsidarė duris. Traktoristas užstojo ir jau negalima buvo su mašina pravažiuoti. Aš prie jo nueinu ir sakau: „Vaikeli, man įtartina ta mašina“. Matome, kad atvažiuoja raudona mašina prie šitos, sėdintys jose kažką pasišneka, ir abi nuvažiuoja. Vakare, mudvi su Irute pavalgėme vakarienę, ir aš jai sakau: „Eik tu atsigulti, o aš dar pasimelsiu“. Meldžiuosi ir išgirstu žodžius: „Tu pažiūrėk per langą, kas vėl atvažiuoja“. Aš pamatau, vėl ta mašina važiuoja, kelias duobėtas, šviesos šokinėja. Buvo mėnesiena. Aš greit nubėgau pas Irutę, sakau: „Kelk, vaikeli, jie vėl čia“. Mudvi greitai užstūmėme duris, per langelį išlindome ir einame pas kaimyną S. Jis atsikėlė. Paskui aš nubėgau pas kaimyną K., pašaukiau jį. Jis užsikūrė traktorių ir pradėjo važiuoti, vytis. Jie neprisileido arti, kad numerių nematytų. Ir taip viskas laimingai praėjo.

Paskui už kokios savaitės, gal dviejų, pareinu iš darbo. Regėjime matau to vyro, kuris norėjo mane nužudyti, sielą. Jis sustojo, ir aš žiūriu į jį. Matau, kad septynis gedulo rūbus apsivilkęs, na, taip kaip šydus yra užsidėjęs. Dabar aš jo klausiu: „Kodėl tu nešioji tuos septynis gedulo šydus?“

Jis man aiškina: „Aš jau esu nužudęs septynis žmones, ir už tai man reikia nešioti. Kada tave prašė nužudyti, aš sutikau, ir mane buvo atvežę. Bet, kada mudviejų akys susitiko, mane taip paveikė tas tavo žvilgsnis, ir aš nežinau, kas man pasidarė. Aš nesutikau nužudyti, atsisakiau, tada jie mane nužudė. Mano auka tokia, kad aš sutikau geriau mirti, negu tave nužudyti. Už tai Dievas manęs nepasmerkė. Iki paskutinio Dievo teismo aš turėsiu nešioti tuos šydus ir juodus rūbus. Tada būsiu atlikęs bausmę. Kokia man gėda, kaip man sunku nešioti šituos apdarus. Visos sielos supranta, kad aš dėl šito kenčiu ir turiu dar kentėti. Iki pasaulio pabaigos esu pasmerktas. Paskui mane Dievas išteisins. Koks Dievas geras“. Jis dar sakė, kad manęs ieškojo, nerado namuose, o aš tuo metu parėjau. Jis pamatė, kad aš pareinu, nes jis mane pažino. Gal atsiprašė Jėzaus, jeigu gavo šitokią malonę. Tos šv. Mišios čia viską padarė. Šitiek šv. Mišių buvo užprašyta. Irutė važinėjo, visur užprašinėjo. Žmonės sužinojo, meldėsi, adoravo, net naktimis. Bet didžiausia auka yra šv. Mišios. Tai neįkainojamas turtas.

1982 m. per lapkričio mėn. 14d. per Apsireiškimo metines vėl buvo paskelbta galvijų snukio ir nagų liga.

1983 m. aš turėjau tokį regėjimą: „Matau, viskas nugriauta, medžių nėra, duobės iškastos. Didžiausia duobė iškasta. Tuos medžius į ją suvilko ir užkāsė. Matau, padarytas asfaltas, lėktuvas skrenda, trąšos supiltos. Didžiausi kalnai žemių sustumdyti, ir aš galvoju: „Viešpatie, kas čia dabar darysis?“

1983 m regėjime mačiau tunelį. Kristus sako: „Daug yra kalbama, rašoma knygoje apie tą tunelį. Aš tau jį parodysiu“. Buvo taip. Naktį miegojau ir regėjime matau ateina toks jaunuolis, visas spindintis, gražus, kas jis per vienas – nežinau. Aš jo nepažįstu. Jis man sako: „Einam“. Aš atsisikiu nuo kūno ir jis mano sielą vedasi. Aš jaučiu, kad jis yra šalia manęs ir taip, rodos, oru skrendame. Matyti didelės durys. Jis prieina, ir tos durys iškart atsidaro. Mes įeiname į tą tunelį. Tunelis siauras. Jame nišos lyg būtų langas įdėtas. Labai daug tų nišų. Kiekvienoje nišoje sėdi

piktoji dvasia. Susirietęs, susitraukęs, visas pajuodavęs velnias. Pasidėjęs knyga, užsidedęs žvakę, bet ji juoda ir liepsna juoda. Jis rašo kažin ką į tą knygą. Ir tiek tų nišų, kiek yra nuodėmių. Jų labai daug. Pačiame tunelio gale tokia skylė kad galėtum du kumščius įkišti. Matyti Dangus – visa grožybė, nušvitę viskas. Atrodo Kristus ten pat yra, bet kaip pasiekti, kad klišūtytys šonuose. Dabar tas mano draugas sako: „Einam“. Mes pasukame prie kitos pusės. Atsirado kitos durys. Pilna sielų, nematyti nei galo, nei krašto. Erdvė didžiausia. Sielos visos viename aukštyje. Aš jų paklausiau: „Ar yra Dievas?“ Jos vienu kartu: „Tikrai yra Dievas!“ Taip jos išsireiškia. Tada aš vėl jų paklausiau: „Kaip jūs čia gyvenate?“ Sako: „Mes dabar neblogai gyvename, bet svarbiausia mums buvo pereiti per tą tunelį, nes mums ten labai prikaišiojo“. Sako: „Per šitą tunelį kiekvienai sielai reikės praeiti, nes nėra nei vieno Žemėje žmogaus, kuris gyventų be nuodėmės. Tik vienai Marijai nereikėjo eiti per šitą tunelį, nes Ji Žemėje gyveno be nuodėmės“. Paskui vėl tos sielos sako: „Jūs, žmonės gyvi dar Žemėje, net neįsivaizduojate, kaip mes laukiame Vėlinių, nes tą dieną Bažnyčia ir žmonės labai meldžiasi už mus. Per Vėlines mums nereikia kentėti. Kokia laimė, kad mums leidžia ateiti į šitą vietą, Keturnaujieną, nes čia yra begalinis Dievo Gailestingumas, ir per šitą vietą daug galime malonių išsiprašyti“.

Man per Vėlines leidžia matyti sielas. Aš turėjau regėjimą. Kiek čia sielų yra – nematyti nei galo, nei krašto. Šėmas, pilkas rūkelis kaip migla, šitokia žmogaus siela. Bet visas atvaizdas, visas panašumas į tą patį žmogų yra. Jeigu mes susitiktume pažįstamo žmogaus sielą, tai atskirtume, kurio žmogaus siela. Viskas tas pats, tas pats žmogus yra, tik rūkas, miglėlė tokia. Akys ir lūpos matyti, ir mirksi. Sielai nereikia nei durų, nei langų, kiaurai eina per sieną. Man dar leido matyti, kaip kenčia siela žmogaus, padariusio abortą. Žinokit, baisu pažiūrėti. Jos viduriuose lyg kokia geležis būtų įkaitinta. Ji blaškosi, tiesiog nežino, ką daryti. Tiek ji kenčia, net sielos traukiasi nuo jos, neperneša jos kančios.

Prieš sodybos nugriovimą aš pati nesupratau, kas čia bus. Daug kartų Kristus man buvo sakęs: „Tu nesirūpink,

kas rytoj su tavimi bus. Tu atsiduok Mano valiai, nes tau taip bus lengviau“.

Kada žmonės eidavo taip masiškai, Kristus man pasakė: „Jau kviečių grūdą pasėtas, jau mažos šaknelės yra išeistos į Žemę, bet grūdą turi apmirti. Tik paskui, kada jis atgis, jis duos gerų vaisių“.

Buvo skelbiama galvijų snukio ir nagų liga, nors iš tikrųjų viskas buvo kitaip. Visur uždėti ženklai, kad negalima net pravažiuoti, budėdavo milicija. Reikėdavo valytis kojas. Neleisdavo žmones eiti į Apsireiškimų vietą, net per metines. Bet žmonės nežiūrėdavo tų kliudymų, per visas puses eidavo. Niekaip jų negalėjo sulaikyti, kaip ėjo, taip ėjo būriais. Įkainuota sodyba buvo kelis kartus vis didesne kaina, galvojo, kad aš dėl pinigų susigundysiu. Pasiimsiu pinigus ir baigta. Nugriovimas bus su mano sutikimu.

Man parodė regėjime, koks bus mano kelias. Tai ėjimas į kalną. Sunkus tas kelias, bet labai gražus. Kelias tiesus, ir turi būti vis tiek, ką reikės iškęsti. Einu ir vis pasisuku, šonuose pro tokį mišką einant, švilpia ir kaukia visaip. Toliau matau eina daugybė žmonių. Lipa tuo kalnu, krinta ir vėl lipa, krinta ir vėl lipa. Jie neišlaiko. Aš einu, kažkas visokiais balsais pradėjo kaukti, kaip kokios šmėklos. Aš pradėjau į šonus dairytis. Sako: „Nesidairyk, eik tiesiai tuo keliu. Tegul daro ką nori, kas nori ir kaip nori. Tau visai turi būti vis tiek, eik tuo keliu“. Aš ėjau, ėjau, liko kokie trys žingsniai, visai arti pabaigos, ir užėjau ant to kalno. Žmonės eina pulkais. Kiti eina visai tolyn, kelias ne ten, kalno ten nėra, bet tokie susimąstę, susikaupę. Ne žmonės, o sielos eina. Aš nepavargau. Taip susikaupusi ėjau, visą kelią tokią meilę Kristui jaučiau. Ir taip sau lėtai lipau, lipau ir užlipau ant to kalno. Takas gražus, bet labai siauras – tik viena koja išsitenka. Žmonės labai susikaupę, susimąstę ėjo, o toliau kaip kokia migla buvo. Kas ir kaip ten ėjo, aš nežinau, o čia tai ne į kalną, bet pro šalį ėjo, tokiais ilgais rūbais, virvėmis susijuosę, kaip vienuoliai. Taip susikaupę, bet matėsi, kad jie praėjo. Kodėl man į tą kalną reikėjo lipti, aš nesuprantu. Jiems nebuvo to kalno, tik man. Dėl to man buvo labai sunku.

1984 m. pavasarį buvo šitaip. Irutė buvo išvažiavusi, ir tą vakarą likau viena. Tada buvo baisiausias puolimas. Pavasaris, sniegas tirpo, visur užtvinę. Mes miegodavome iš šiaurės vakarų namo pusės tame kambaryje. Aš jau gulėjau, girdžiu kažkas į duris beldžia ir matau. Atėjo vaikinasis kokių 22 metų. Jis pabeldė į duris, bet aš jo neišsileidžiau. Matau jis priėjo prie šulinio. Jo batai šlapi. Jis atsistojęs, nusiavęs kojines, gręžiasi. Visas sušalęs, dreba, iki kelių šlapias. Pamačiusi tokį sušlapusį, nuėjau be baimės ir atidariau duris. Vyras jaunas, aukštas, matau visas sušalęs, sušlapęs, tiesiog baisu žiūrėti. Aš greit užkūriau ugnį, pasišildžiau vandenį, padėjau dubenį, nuaviau jam kojines. Aš pati jam kojas nuploviau. Šitas jį labai sujaudino. Aš jam tokią meilę jaučiau, kad nežinojau ką daryti. Neturėjau kojinių, tai aš nusiaviau savo kojines, nes mano buvo vilnonės, ir jį apaviau. Paskui aš jam valgyti daviau. Dar kaip šiandien atsimenu, kiaušinių prikepiu ir padaviau. Paskui jis taip į mane žiūri ir sako: „Na, tu ir drąsi, ką tu žinai, ką tu išsileidai“. Aš sakau, kad jau šito nežiūrėjau: „Pamačiau kaip tu tame ištizusiame sniege basas kojines aveisi, aš negalėjau šito nepadaryti, aš turėjau išsileisti. Iš artimo meilės šitaip padariau“. Paskui nieko jis man nesakė, tik paprašė: „Būk gera, duok tu man patalynę užsikloti, ir aš einu ant tvarto gulti“. Manau, gerai. Jis sako: „Ryte, kai pareisi iš darbo, tu mane prikelt“. Parėjusi iš darbo, aš jį prikėliau, padariau pusryčius. Paskui jis pradėjo prie manęs priekabių ieškoti. Atėjo žmonių tuojau, tai jis sako, kad juos vyčiau lauk. Aš sakau: „Aš šeimininkė, tu nesikišk, kur tau nereikia. Ne į tavo namus, bet į mano namus ateina“. Tai tada ėmė išsidirbinėti. Šv. Raštą pradėjo aiškinti nuo kito galo, kad ten niekas neišėjo. Paskui jau išeidamas pasakė, kad saugumietis. Jis turėjo aparatą daryti įrašus. Man duoda saldainių du pakelius ir sako: „Iš šito saldainių dabar turi suvalgyti“. Aš jam sakau: „Aš šiandien visai saldainių nevalgau, nes penktadienis. Aš jų nevalgysiu.“ Prievarta jis man vos į burną neduoda. Aš nueinu į kitą kambarį ir išgirstu tokius žodžius: „Šitų saldainių nevalgyk, nes jie yra užnuodyti“. Dar taip pasakė: „Užkask labai giliai, kad nei gyvuliai, nei paukščiai jų nepaliestų“. Išėjo jis labai nepa-

tenkintas. Jam pikta buvo, kad tų žmonių čia atėjo. O Dievas leido, kad tų žmonių čia tuomet būtų.

1984 m. nakties metu regėjimas. Matau Mariją balta suknele, mėlynų apsiaustu. Ji pasakė tokius žodžius: „Aš tau leisiu matyti, kas dabar Žemėje darosi“. Ištiesė ranką, ir pamačiau Žemę, kiek akys užmato visą prišiukšliną įvairiomis šiukšlėmis. Kai šis vaizdas išnyko, tuomet pasirodė vienos butelių šukės, viena girtuoklystė, tiesiog baisu žiūrėti. Kitą ranką ištiesė, matėsi vieni abortai. Išdraskyti negimę kūdikiai, tiesiog krūvomis suversti. Visur paleistuvystė, girtuoklystė, nekaltų kūdikių žudymas – abortai.

Matėsi balandėliai – tai po du, tai po tris, tai būreliai; vieni pilkesni, kiti šviesesni renka tą blogį, lesa tas baisybės. Ir jau kur sulesą, ten jau yra švaresnė žemė. Tai mes, žmonės, kurie meldžiamės, kurie aukojamės. Tai mūsų visų maldos tie balandėliai. Visi melskimės ir aukokimės už tuos žmones. Tikrai yra baisu kaip mes gyvename ant žemės, kas darosi.

1984 m. balandžio mėn. 20d. buvo 12.15 val., regėjime pamatau Kristų. Per Gavėnią prieš savo Kančią buvo atėjęs dienos metu. Aš buvau virtuvėje, ir Jėzus taip pasakė: „Kokia čia vieta yra, kokia brangi! Aš laisva valiaėjau mirti, niekieno neverčiamas. Ir jums duodu laisvą valią – nori tikėk, nori netikėk, kad tu ant nieko nepyktum. Aš viską palikau. Didįjį Ketvirtadienį įsteigiau Švenčiausiąjį Sakramentą irėjau laisva valia iš meilės mirti už jus“. Kristus buvo toks spindintis, nušvito kambarys. Žmogus, turėdamas laisvą valią pats nusprendžia, kaip gyventi. Jokios prievartos – tikėk ar netikėk. Kristus buvo rimtas, nes žinojo, kam ruošiasi, bet sako: „Man skaudžiausias smūgis buvo su savo Motina atsisveikinti“. Man leido matyti, kaip Kristus meldėsi Alyvų darželyje. Uola ten tokia. Jis meldėsi pasirėmęs, taip susikaupęs, visiškai atsidavęs Dievo valiai, net kraujo lašai krito Jam nuo kaktos. Paskui kažkas nušvito, ir pamačiau angelą, kuris atnešė taurę. Kristus taip pasižiūrėjo, ir Jo veidas ramus pasidarė, nes tikrai suprato, kad visiškai vykdo Tėvo Valią. Dar turėjau regėjimą, ir mačiau, kaip budelis Kristui kirto per veidą su geležine piršti-

ne. Tas budelis tokiom trumpom kelnėm, raudona striuke, diržą susijuosęs. Tokią kaip geležinę kepurę užsidėjęs. Kada jis kirtu Kristui per veidą su ta pirštine, Jėzus susiūbavo ir susmuko, bet vėl greitai atsistojo ir jam tiek tepasakė: „Už ką tu mane muši?“ Leido tą pirštinę matyti, nes buvo nukritusi. Ta pirštinė geležinė, ir galima užsimauti. Kristui visu smūgiu tiesiai į veidą kirtu. Leido taip pat matyti, su kuo Kristų plakė. Toks kotas kokių keturių sprindžių, ant galo guma, kad galima įkišti ranką. O prie to galo, kur plaka, odos vytelės pritaisytos, jų ten labai daug. Pačiame vytelių gale perverta lyg švinas, net matėsi mazgiukas užmegztas.

Penktadienį man leido matyti, kaip Kristus jau buvo nuėjęs ant Kalvarijos kalno, nunešęs Kryžių. Kryžius buvo jau paguldytas, tokios spalvos kaip medis vandenyje būtų gulėjęs, toks bespalvis. Kada rengė rūbus, negalėjo jų nuvilkti ir, kai numetė erškėčių vainiką, tik tuomet nuvilko. Visos žaizdos, kraujas buvo prilipę prie rūbų. Jie ne iš meilės, o prievarta plėšė drabužius. Kristus, pakėlęs akis, taip į dangų žiūrėjo. Jis nedejavo. Kruvinas, barzdelė suvelta, kraujuota, akys krauju pasruvusios. Jis tyliai kentėjo. Kada Jam nuvilko rūbus, Jis visas buvo sutinęs, net mėlynas. Ypač Jo nugara, kai plakė, taip sukapota, kad tiesiog nebuvo nesužeistos vietos. Palei mentę kaip delnas dydžio atplėšti raumenys ir net kaulai matėsi. Veidas sutinęs, akys užgriuvusios, vien kraujas, tiesiog baisu žiūrėti. Kai nuvilko tą rūbą, tada Jis kokie trys žingsniai buvo nuo Kryžiaus. Jis priėjo prie to Kryžiaus, taip atidžiai pasižiūrėjo ir atsisėdo ant to Kryžiaus. Baisu! Vieną koją ištiesė ant to Kryžiaus, o kitą taip sulenkęs laikė. Bet, žmonės, kada Jis ištiesė rankas ant Kryžiaus, su kokia meile, rodos, visą pasaulį apkabintų. Su šitokia meile Jėzausėjo aukotis, mirė už mus. Gale to Kryžiaus buvo iškasta duobė, ir ant tos žemės kauburėlio buvo kaukolė ir tokios trys lazdos, vienas galas pasmailintas, o kitas bukas, Kryžiui užkalti. Ir aš vėl išgirdau žodžius: „Aš tau neleisiu matyti, kai Mane kals prie Kryžiaus, nes tu neištversi, tau bus per daug baisu“.

Šeštadienio rytą, dar Kristus nebuvo prisikėlęs, Jo siela buvo čia atėjusi, ir tiek pasakė: „Aš sugrižau iš priešpragario“. Nušvito visas kambarys, ir pasakė man: „Mane

ne per čia, per delnus, kalė, bet per riešus“. Vinis, kur kalė irgi leido matyti. Lyg kalvio padarytos, tokios nelygios, o buožė kaip penkių kapeikų didumo.

1984 m. liepos mėn. 22d. regėjime mačiau šv. Mariją Magdalena. Buvo čia, kur tas langas iš vakarų pusės. Aš ją pamačiau iš tolo. Labai graži moteris ateina. Kai ji įėjo į kambarį, jai nereikėjo eiti per duris, bet kaip siela per langus įėjo. Ji labai nusigandusi dairėsi į šonus, kažko ieškojo, gal Kristaus. Plaukai tamsūs, juodi, beveik žemę siekia. Aš tada supratau, kad čia Magdalena. Ji priėjo prie to altorėlio, ir taip žiūrėjo. Paskui į mane pasižiūrėjo, nes tada aš meldžiausi atsiklaupusi prie to altorėlio. Aš jos nebijoju, visai šalia manęs buvo. (Ta diena kaip tik buvo šv. Marijos Magdalenos šventė).

Kai šv. Tėvas Pijus buvo atėjęs, tada aš miegojau ir pabudau. Matau žaizdas rankose, su barzda. Galvoju, ar čia Kristus, bet čia ne Kristus, ne toks. Jaučiu, kaip jis mane taip švelniai ranka perbraukė, ir man pasakė: „Vaikeli, tu mano“.

Šv. Pranciškus buvo atėjęs ir sako: „Šitas namelis su linkęs, dar jis per geras, šitas namas. Jį reikia moliu apkrėsti. Šitoks jis turi būti. Jokios puikybės, nieko neturi būti“. Kristus neturėjo jokios puikybės.

Kada aš pal. Jurgi Matulaitį mačiau buvo šitaip. Turiu prisipažinti, kaip čia buvo. Aš buvau nuvažiavusi į lentpjūvę parsivežti drožlių. Nieko čia nebuvo, aš pasiėmiau tris lentes ir išinešiau į vežimą. Reikėjo man grindis įdėti. Dar Irutė man padėjo. Mudvi tas grindis sudėjome, ir aš rami. Vakare meldžiausi ir jaučiu, kad kažkas man už nugaros stovi. Kai atsisuku (juk aš nemačiau jo gyvo), pamatau kaip vyskupas apsirengęs, bet ne taip kaip žmogus, bet toks sudvasintas visas. Veidas gražus, bet rimtas, nesišypso, į mane žiūri ir man pirštu rodo. Sako: „O ką tu čia padarei? Tos vogtos lentos įdėtos. Daugiau kad šito nebūtų. Jeigu tau reikia, tu prašyk, bet neimk“. Na, gerai jau, čia pasibaigė, galvoju, ką daryti toliau? Išgirstu žodžius: „Jau kad įdėjai, tai įdėjai, tegul būna, nelupk lauk“.

Paskui antras kartas buvo. Aš kada melžiau karves, joms miltus davėme. Ir mano karvė buvo netoli pririšta. Na, kiek aš ten gal keletą saujų, bet vis tiek nešiau ir savo karvei. Juk galėjau kolūkio karvėms atiduoti. Nunešiau tuos miltus savo karvei ir padaviau. Vakare gaunu bartis nuo pal. Jurgio Matulaičio. Dar šitaip su pirštu jis man pagrūmojo, bet taip tėviškai! Jis nebuvo piktas, linksmas toks ir sako: „Tu šitiek turi grūdų ir šitiek miltų turi. Kam tu imi tuos miltus? Jei badas būtų, aš nieko tau nesakyčiau“.

Vienu metu buvau dviejose vietose – namuose ir kontoroje susirinkime. Tada atvažiuoja išsigandęs brigadininkas ir sako: „Kaip tu taip greit parėjai? Tu buvai kontoroje pas mus susirinkime, o dabar tu esi čia?“ Aš jam sakau: „Aš niekur nebuvau ir niekur nėjau. Aš namuose dabar triūsiuosi ir turiu eiti į darbą“. Jie labai išsigando ir greit išvažiavo tuo motociklu.

1984 m. per lapkričio mėn. 14d. per Apsireiškimų metines buvo labai daug žmonių. Liko nakčiai ir niekur netilpo. Į kambarį niekas daugiau neįėjo, todėl buvo pilnas kiemas žmonių. Visi buvo užsidegę žvakės, kaip gražu. Aš parėjau iš fermos. Čia buvo apie 1000 žmonių likę ir meldėsi per naktį. Kristus buvo labai patenkintas. Žmonės matė stebuklą, meldėsi, giedojo. Būreliuose žmonėms pasakojau regėjimus. Šlapias metas tuomet buvo, kiemas šlapias. Žmonės meldėsi, giedojo per visą naktį, ir tik ryte išėjo, išsiskirstė. Lyg nujausdami, kad bus kitais metais sodybos sunaikinimas. Dvi moterys iš Skuodo raj. Lenkimų kaimo B. G. ir G. K. matė iš dangaus nusileidžiančią Ostiją ant Apsireiškimų namelio.

1985 m. metai, sodybos sunaikinimas. Daug visko reikėjo iškęsti, buvo daug tokių atvejų. Jau taip sunku buvo, ir dar žmonės pradėjo šnekėti visokias nesąmones.

1985 m. sausio mėn. 31d. vėl įkainavo sodybą. Ši kartą pastatų vertė 3698 rub., sodas 916 rub. Iš viso 4614 rub. Man tuosyk labai skaudu ir sunku buvo. Tada išgirdau žodžius iš Kristaus: „Tu tyliai ir kantriai kentėk viską, nes tu čia tikrai esi nekalta, daugiau galėsiu duoti malonių.“

Juo tave daugiau šmeižia ir persekioja, tuo labiau džiaukis ir linksminkis. Tik reikia viską kantriai nešti“. O žinot, kaip sunku kantriai iškęsti, kai pamazgas pila ant galvos, o tu žinai, kad niekuo nekalta. Kristus sako: „Tu turi viską priimti iš Mano rankų. Ar Aš tau ligą duosiu, ar kokį nusiminimą, ar džiaugsmą. Tau dabar turi būti visai vis tiek. Tu nesirūpink, kas rytoj su tavimi bus. Tu atsiduok visiškai Mano valiai, nes bus daug lengviau gyventi“. Dieve, kaip tu nori taip daryk, tik nepalik manęs vienos. Kada Kristus stovi už nugaros, daug lengviau gyventi, žinai, ką daryti. Kada stiprią Dievo meilę jauti prieš 3 dienas, paskui toks būna puolimas – ar valdžia puls, ar taip kas nors. Bet Dievas duoda jėgų, ištvermės, stiprybės ištverti tą išbandymą. O jei Dievas nepadėtų – viskas senai būtų pradingę. Kokie 7 saugumiečiai vyrai užpuola ir tada būna taip – darykit, ką norit. Tiek drąsos duoda, ir jokios baimės nėra.

Dar šitaip sakė: „Labai kalbės apie karą, kad jau viskas, gali lėktuvai, bombos kristi, bet, jei žmonės labai melsis ir prašys Mane – AŠ ESU VISAGALIS – Aš galiu viską sutvarkyti“. Reikia tik maldų ir perprašyti Kristų, nes labai daug esame Jį ižeidę.

Kai tik nuodėmių daugybė, tai ir darosi viskas. Regėjime matau tokį vaizdą. Maskvoje Kremliaus bokštas – aukštas, juodas, baisus. Atleikia toks paukštis, baltas baltutėlis, labai ilgu snapu, ir kerta su snapu į bokštą, tik plytos truppa, tiesiog griūva viskas. Bet, kai žmonės nustoja melstis, paukštis atsitraukia nuo to bokšto. Ir vėl, kai žmonės pradeda labiau melstis, jis vėl prilekia. Jau daug nugriuvę, jau daugiau kaip pusė. Dar liko pati apačia. O aplinkui, kaip žalčiai vyniojasi, laikosi susikabinę. Malda viską gali.

1985 m. per Gavėnią prie to Kryžiaus regėjime pamaciau M. Gorbačiovą. Aš jį pažinau. Jis ištiesė ranką, ji smaluota, baisu žiūrėti. Nuo pirštų pradėjo bėgti, valytis ta ranka. Ir pamatau griovį. Visi nešvarumai taip, kaip koks tepalas, bėga į vieną pusę. Aš žiūriu, kas čia darosi. Jo ranka švari pasidarė, o iš griovių pradėjo švarus vanduo tekėti. Bet kada Gorbačiovas atsistojo, matėsi, kad jis pasikeitė,

suspaudė kumščius. Atrodė, kad jis vėl viską norės, ką gero padarė, suspausti, sugriauti.

1985 m. pavasarį, kada aš nesutikau išsikelti, nors iš Vilniaus gaudavau laiškus ir raštus iki kurios dienos būtinai išsikelti, tada jau buvo prievartiniai teismai ir sodybos nugriovimas. Pirmiausia, teismas buvo Šakiuose per Jurgines 1985 m. balandžio mėn. 23 d., o už dešimt dienų Vilniuje, nes padavėme skundą į Aukščiausiąjį teismą. Šakiuose buvo susirinkę žmonių, todėl teismas neįvyko. Pašaukė mane į šitą kambarį. Buvo teisėjas ir mūsų pirmininkas P. J. Aš jiems sakau: „Neisiu iš tos vietos, nesikelsiu“. Teisėjas sako: „Kitaip negali būti!“ Davė kumščiu į stalą: „Turi būti nugriovimas, teismas turi priteisti, kitaip negali būti“. Tada aš padaviau skundą į Vilnių. Bet Vilniuje tas pats. Iš kolūkio buvo atsiųsta atstovė, kažkokia mergina. Pirmininko P. J. nebuvo. Tada vyko prievartinis nugriovimas. Atvažiavo teismo vykdytoja ir viskas. Prasidėjo kraustymas į kitą vietą.

Vieną kartą atnešė kažkas ir padovanojo šitai vietai šv. Agnietės paveikslą – Mergaitė su Avinėliu. Kai aš pamačiau tą paveikslą, prisiminiau, kad šita mergaitė su Avinėliu čia buvo atėjusi. Aš ją mačiau. Ji buvo visa nušvitusi, jaunutė, ant rankų laikė Avinėlį. Ji buvo lygiai tokia, kaip šitame paveiksle. Ji taip gražiai pasižiūrėjo, nusišypsojo, nieko nesakė, tik tą Avinėlį laikė ant rankų.

1985 m. birželio mėn. 24d. išvakarėse, prieš šitos sodybos nugriovimą, regėjime mačiau šv. Pranciškų. Jis man parodė Kryžių ir sakė: „Visko išsižadėk, pasiimk Kryžių ir eik“. Reiškia reikės tą kryžių išnešti ir iškentėti.

1985 m. birželio mėn. 26d. trečiadienį vyko Apsireiškimo vietoje sodybos sunaikinimas. Buvo taip. Atvažiavo milicija, darbų vykdytojai, atvežė pilną autobusą vyrų. Aš nežinau, bet atrodo iš Kybartų. Atvažiavo „staliniecas“ (toks traktorius, buldozeris). Mudvi su Birute B. vežėme šieną. Pas mus į lauką atvažiavo partijos sekretorius pasakyti, kad atvažiavo teismo vykdytoja. Kada mes parvažiavome į namus, radome visus bestovinėčius ir belaukiančius.

Kadangi jie galvojo, kad aš eisiu į man už 2 km skirtą butą gyventi, jie norėjo, kad aš gražiuoju sutikčiau ir dėčiau parašą ant dokumentų. Jie man skyrė dviejų kambarių butą dviaukščiame name antrame aukšte. Perkraustant jie šituos paveikslus suvyniojo į popierius, ir visus kitus daiktus – kryžius, statulas, rožančius ir kitus, kurie buvo žmonių sunešti. Kai išvežė viską, grūdus, baldus ir kitus daiktus, jie galvojo, kad aš ten išeisiu gyventi, bet Dievo Valia buvo kita. Pirmiausia „staliniecas“ nugriovė klėtį, kur buvo grūdai, kuras ir visa kita. Paskui nuvertė tvartą. Vištos dar buvo tvarte, iš ten jų niekas nevarė. Baisus tada vaizdas buvo. Daug vištų sutrynė, kitos dar liko gyvos, kurios spėjo išlįsti. Po to, kai atvažiavo šitą Kristaus Apsireiškimo vietoje namą griauti, tai tas „staliniecas“ Kristaus Apsireiškimo vietoje davė, davė ir niekaip negalėjo pastumti, turėjo pakelti visą priekį. Kada nustūmė tą namą, toje vietoje, kur Kristus basas ant grindų stovėjo, toje pačioje vietoje liko grindys. Ir taip jie viską sustumdė.

1985 m. birželio mėn. 28d. atvažiavo partijos sekretorius su keturiais vyrais, bidoną gazolio užpylė ant tų sustumtų namų ir padegė. Vaizdas buvo baisus. Dega trobos, viskas dega. Paskui jie visi dar manęs prašė, kad paimčiau ką. Aš pasakiau, kad pasiėmiau viską, kas man reikia. Sakau: „Tu netiki?“ Atidariau krepšį. Ten buvau įsidėjusi tokį nedidelį kryželį, Šv. Raštą, pasą. Tai mano visas turtas buvo. Kaip viską griovė gali paliudyti penki žmonės: Genutė A., Birutė B. iš Šakių, aš ir dar dvi moterys iš Rusijos. Tą naktį pasilikau, pernakvojau pas kaimynus M. Tos rusiukės čia nakvojo. Ryte aš vėl atėjau. Kai viską nuvertė, buvo dar mano didelis šuo likęs. Aš bijojau jį paleisti, kad žmonių neužpultų. Milicininkai sėdi ant suolo, aš atvedu tą šunį ir sakau: „Aš neturiu, kur dėti to šuns. Vyrai, būkit geri ir peršaukit tą šunį“. Aš su jais kalbuosi į jį žiūrėdama, jis guli ant pilvo, kojas ištiesęs. Mudviejų akys susitiko, ir tas šuo pradėjo verkti. Jis prišliaužė ir pradėjo man kojas, rankas laižyti. Tada, kai jis atsistojo, o didelis šuo buvo, uždėjo man kojas ant pečių ir pradėjo mane laižyti, kad aš buvau visa šlapia. Žiūriu paskui, kur tie milicininkai din-

go – nei vieno ant to suolo nėra, matau – jie verkia. Vis tik žmonės, širdį turi. Taip ir liko tas šuo nenušautas. Po to aš jį išsivežiau į Kauną. Apsigyvenau pas šios vietos lankytojas Genutę ir Irutę.

Po sodybos sunaikinimo, apsigyvenau Kaune, Palėmonė pas šios vietos lankytoją Genutę. Buvau nuėjusi melstis į Petrašiūnų bažnyčią, ir prie Švč. Mergelės Marijos altoriaus buvo toks regėjimas. Pradėjau nejausti savęs, papuoliau į ekstazę, ir man buvo paaiškinta: „Jie padarys tą aerodromą, pabaigs, bet jie galima sakyti, nesinaudos juo. Dar ir lėktuvas pakils“. Ir aš matau, kad čia kur ta aikštelė, ant pievos krašto, stovi Švč. Mergelė Marija baltais rūbais. Galvoju, jei čia viskas nuversta, tai kaip nepadarys. Padarė tą aerodromą, bet negalvojo, kad nesinaudos. Dievas leido, ir kai atėjo laikas, padarė tokius kelius, aikšteles, tik statyk namą, koplyčią. Mašinų per Metines kiek daug atvažiuoja, kaip dabar žmonėms patogų. Kartais ir jų darbai geri, tik reikia už juos melstis. Jie nežinojo, ką daro, o dabar džiaugiasi.

1986 m. būdama Kaune, aš tą vietą lankydavau. Ir žmonės važiavo, ėjo, meldėsi, aukojosi, nors vyko statybos darbai (*Red.* – buvo daromas aerodromas), ženklino tą vietą, statydami kryžius. Žmonės šitą vietą labai mylėjo, sodino gėles, saugojo kaip akies vyzdį. O saugumiečiai ir valdžios žmonės atvykę, mėtė viską, spardė kryžius.

1986 m. vieną sykį buvo šitaip. Net baisu pagalvoti. Aš parvažiavau iš Kauno. Matau, viskas ištrypta, vazonai sudužę, gėlės sulaužytos. Kryžių nėra. Aš ieškau tų kryžių, bet nerandu. Ateina kaimynas S. ir atsiveda mažą šunelį. Tas šunelis lakstė lakstė, pribėgęs pauostė tą vietą ir nubėgo ten toli, kur dabar yra asfalto galas, maždaug 150 m. Mano kaimynas nori eiti namo. Aš jam sakau, kad niekur nerandu kryžių. Jis šaukia šunelį: „Pudiki, Pudiki!“ Šunelis niekaip neatbėga, vis tupi. Man sako: „Tu pašauk“. Aš irgi jį šaukiu, ir jis manęs neklauso. Einu žiūrėti, ko jis ten tupi ir matau, kad jis žiūri žemyn pasilenkęs. Kai priėjau, matau, medžių šaknys išrautos, vienos duobės net išeiti negalima. Baisu, kas čia padaryta. Tada, kai priėjau, pamačiau, kad

šuneliui per snukį rieda ašaros. Matau, toje duobėje kryžiai sutrypti molyje, dumble. Šunelis surado tuos kryžius. Aš nežiūrėjau nieko, šokau į tą duobę ir išėmiau kryžius.

Kai aš buvau Kaune, eidavau kiekvieną dieną į bažnyčią. Ten visai netoli, už kokių 700 metrų buvo Karmelitų bažnyčia. Aš per Šv. Mišias kalbėdavau rožančių, tik per patį Pakylėjimą – ne. Vieną rytą jaučiu, kad pal. Jurgis Matulaitis yra. Jis man aiškina: „Gera rožančių kalbėti, bet per Šv. Mišias reikia sekti, kartu su kunigu, visą Šv. Mišių auką, nes Šv. Mišių auką yra neįkainojamas turtas. O jeigu tu visą laiką kalbi per Šv. Mišias rožančių, tau jos neužsiskaito. Jeigu tu jau vienas esi išklausiusi Šv. Mišias, gali paskui kalbėti rožančių, bet per pačias pagrindines maldas reikia nutraukti, nekalbėti rožančiaus. O jei neturi laiko melstis, vaikščioji po miestą, paimk rožančių. Nereikia viešai rodyti, bet įsidėk į kišenę, ar kitur, ir melskis vaikščiodama“.

Kai atvažiuodavau į Apsireiškimų vietą, ypač per Gavėnią, būdavo didelių trukdymų. Toje vietoje buvo keletas mažesnių kryžių. Labai mėtė tuos kryžius, būdavo baisu žiūrėti. Atvažiuodavau kas dvi savaites, pirmaisiais mėnesio penktadieniais, ir kai pasiilgdavau.

1987 m., kai buvau Kaune, man vidinis balsas liepė: „Nepasakok, čia ne tavo vieta, kai sugrįši namo, vėl bus tas pats – pranešimai, regėjimai, ir žmonėms reikės pasakoti“. Tikrai negalvojau, kad aš kada nors sugrįšiu. Kaune buvo tik tie pranešimai, kurie svarbiausi.

1987 m. Pal. Jurgis Matulaitis buvo paskelbtas palaimintuoju. Jis sakė: „Man visai vis tiek, ką jau pas Dievą turiu užsitarnavęs, tą jau turiu. Bet, kada mane paskelbs šventuoju, tada daugiau galios turėsiu, ir daugiau galėsiu padėti žmonėms“. Štai kas yra šventieji – jie daugiau padeda. Dar pal. Jurgis Matulaitis sakė: „Mylėk Šventą Raštą, nes tai pagrindinė Knyga ir gyvenk pagal Šv. Raštą“.

1987 m. per Gavėnią buvo Apsireiškimų vietoje pastatytas ažuolinis kryžius. Jis buvo ten ilgą laiką, net kai darė aerodromą, pavasarį per Gavėnią. Žmonės labai mylė-

jo tą kryžių. Prieš 1987 m. lapkričio 14 d. Metines jis buvo pavogtas. Per Metines visur jo ieškojome, bet niekur neradome. Po savaitės rado tą kryžių ir įkasė į žemę, kad žmonės matytų – apie 800 m nuo tos vietos. Atsirado tokia stipri moteris, kuri ant rankų atnešė tą kryžių į Apsireiškimų vietą. Nuvažiavusios kitą dieną dvi moterys prikalė apačioje skersinį ir įkasė į žemę, kad neištrauktų.

1987 m. per lapkričio mėn. 14d. per Kristaus Apsireiškimų metines lijo. Pylė visą dieną. Sakau: „Už tai žmonės aukos įdėjo. Tai atsisteisimas už tuos, kurie netiki, viską vertė, ir tuos kryžius. Mes turime atsisteisti, melstis už tuos žmones“. Nors lijo, visi labai sušlapo, bet nesitraukė. Keista tai, kad, rodos, sušali, sulyji, bet neapsergi.

1988 m. buvo toks regėjimas. Visai arti matėsi gaublys. Tas gaublys toks kaip geležimi apkaustytas, aptrauktas, atrodo, kad niekas jo nepramuš. Ištiesai geležinis. Visur buvo tamsa, niekur jokios prošvaistės. Tai turbūt pasaulinis vaizdas buvo parodytas, kaip stipriai veikia tamsiosios jėgos.

Vykdamant aerodromo statybos darbus, ta Apsireiškimų vieta buvo liečiama tik kraštutiniu atveju, darbininkai elgėsi pagarbiai.

1988 m. per Gavėnią buvo išalas, saugumiečiai negalėjo Kryžiaus išrauti, nes, įkasant į žemę, buvo prikaltas pritvirtinimas. Tada jie tą kryžių nukirto, suskaldė išilgai, o atmušę skersinį – į keletą dalių. Po to jis vėl buvo sukaltas ir įkastas šalia skridimo tako, nors valdžios buvo nurodyta, kad jis turi būti nukeltas už 20 metrų į šoną. Jis vėl užkliuvo saugumiečiams. Dingo, ir paskui buvo pranešta, kad žmonės matė tą Kryžių prie Kaliningrado srities sienos Pašešupyje. Aš dar tuomet Kaune buvau ir, vieną dieną ten nuvažiavusi,ėjau ieškoti. Praėjau pro tą vietą, kur buvo kryžiai, vaikščioju šen bei ten, niekur neradau. Ir kad man kas sakytų: „Tu atsisuk“. Aš atsisuku, žiūriu, prie medžio tie kryžiai stovi. Ant vokiečių kapų jie buvo nuvežti. Tada ėmiau mašinėlę iš Kauno ir parvežėme tuos kryžius. Taip atsirado ir tas ažuolinis Kryžius!

1988 m. birželio mėn. 30d. užbaigus aerodromo ir kelio statybos darbus, šis objektas buvo perduotas eksploatacijai.

Buvo labai sunkūs laikai Lietuvai, tada aktyvūs žmonės rinko asmenis, kurie galėtų ką nors – malda, gerą darbą artimui, kelionę į šventas vietas, įvairius kentėjimus aukoti už mūsų tautą. Žmonės šiuos pasiryžimus vykdė. Ypač už Lietuvą įvairiomis intencijomis užprašinėjo Šv. Mišias. Gelbėjo tautą kaip kas galėjo. Kiti žmonės išipareigojo kalbėti rožančių ir melstis už tas tautas, kuriose yra didelis dvasinis nuosmukis ir nuo jų gali prasidėti neramumai. Daugiausia buvo permaldaujama per Aušros Vartus, Keturnaujieną, Šiluvą.

Kai padarė aerodromą nelabai buvo aiški Kristaus Apsireiškimo vieta. Buvo šitaip. Mes tą naktį adoravome. Aš buvau parvažiavusi iš Kauno. Kai mes meldėmės, sakau: „Viešpatie, ar tikrai čia yra ta vieta? Gal pusę metro į vieną ar kitą pusę?“ Žmonės budėjo, ženklino, bet gali būti kiek nors suklysta. Mes taip meldžiamės, ir aš pamatau, kad iš dangaus krinta šviesa lyg kokia ietis. Ta šviesa krito iškart į tą vietą. Mes taip išsigandome. Šviesa krito su tokia jėga, apakino ir mes nežinojome, kas čia darosi. Paskui tik mes supratome, kad ten yra Apsireiškimo vieta, kur ta ietis krito. Priėjau prie tos vietos, ir reikėjo apie 20 centimetrų pataisyti. Dievas parodė, kur Jėzus stovėjo, kur ta vieta tikrai buvo.

Man leido matyti sielas. Jos man papasakojo ne visos, bet kurioms leidžia. Per šią vietą galime išsiprašyti daug malonių. Dievas į šią vietą daugiausia leidžia ateiti ir gauti malonių sieloms žmonių, kurie gyvi būdami atvykdavo. Kartą buvo toks regėjimas. Atėjau čia ir susitikau kleboną, mirusį 1988. 08. 27. Jis atėjo manęs pasitikti, ir aš aiškiai pažinau, kas jis yra. Jis sako: „Ačiū Dievui, kad buvau tris sykius atvažiavęs į šituos namus. Aš dabar galiu aplankyti šią vietą“. Jis mane labai prašė melstis už jį. Klebonas sako: „Aš būnu ten (jis parodė, kur būna), ir kaip ilgai mane čia laikys, nežinau, nes tai ne mano valia. Bet aš per šią vietą labai daug galiu sau pagelbėti – pasilengvinti kentėjimus“.

1989 m. gaudavau įsakymų, kad reikia į šią vietą važiuoti. Paragininimas toks būdavo. Kai nuo 1989 m. prasidėjo naktiniai budėjimai, pradėjau dažniau važiuoti, kas savaitę važiuodavau. Kada labai sunku buvo, liepė žmonės raginti, kad važiuotų į šią Apsireiškimų vietą, melstųsi, nes čia galima Dievą permaldauti. Čia yra begalinis Dievo Gailestingumas. Būnant Karmelitų bažnyčioje, Kristus labai prašė: **„Nepalikite Manęs vieno, melskitės ir budėkite“.**

1989 m. buvo ruošiamas projektas namo statybai. Man buvo pranešta, kur jis turi būti, kurioje vietoje (7 m nuo asfalto ir 7 m nuo tos koplytėlės). Man atrodo, kad ta pati vieta, kur 1963 m. Šv. Dvasia buvo nusileidusi.

1989 m. lapkričio mėn. 14d. Kristaus Apsireiškimo 20 metų Jubiliejus. Šiam Jubiliejui žmonės ruošėsi iš anksto. Vilniuje buvo užsakytas koplytstulpis, kuriame būtų pavaizduota Kristus, Švč. Mergelė Marija, kviečianti mus maldai, ir Šv. Dvasia. Reikėjo gauti iš rajono Vykdomojo komiteto leidimą, kad galėtume pastatyti šį koplytstulpį. Projektu rūpinosi Genutė A. Nors leidimas buvo duotas statyti nuo asfalto už 20 m, bet žmonės prieš pat Metines pastatė ant asfalto tiksliai Kristaus Apsireiškimo vietoje. Dirbo nedidelės pajėgos, bet viskas sekėsi puikiai. Pastatėme koplytstulpį, padarėme iš akmenų maždaug 60 cm pagrindą. Per Metines buvo daug žmonių. Šv. Mišias pirmą kartą šioje vietoje 13 val. aukojų kunigai V. Š., kuris per šią vietą gavo kunigystės pašaukimą, ir tuo metu K. Naumiestyje buvęs E. G. Per Ostijos pakėlimą žmonės matė stebuklingų ženklų. Nuostabu! Ačiū Dievui. Susivienijo Dangus ir žmonių širdys. Čia tikrų atsivertimų į tikėjimą būna.

Buvo renkami parašai, kad vyskupas duotų leidimą pirmaisiais mėnesio penktadieniais aukoti Šv. Mišias K. Naumiestyje. Klebonas D. J. išprašė leidimą, nes žmonės atvažiuoja, meldžiasi, adoruoja pirmaisiais mėnesio penktadieniais ir ne visi gali sugrįžti į savo parapijas išklausti Šv. Mišių. Taip 20 metų Jubilėjaus proga vyskupas J. Ž. leido pirmaisiais mėnesio penktadieniais K. Naumiesčio bažnyčioje aukoti Šv. Mišias. Dėkojame Dievui. Kristus yra pasakęs, kad daug kur žmonės meldžiasi, bet kaip čia mel-

džiasi, Jis niekur nematė. Tikrai žmonės nuoširdžiai meldžiasi, susikaupe, eina keliais, verkia, net vyrai.

1990 m. sausio mėn. 28d. gyvenau pas Irutę Kaune. Karmelitų bažnyčia arti, maždaug 700 m. Tuo metu Soboras nedirbo. Ten Karmelitų bažnyčios pagrindiniame altoriuje yra Kryžius, o šv. Petras ir Povilas šonuose. Regėjime Kryžius išnyko, ir aš matau, kaip viduryje sėdi Dievas Tėvas ir rankose laiko gaublį, Marija suklupusi labai prašė savo Sūnaus Kristaus, kuris buvo kitoje pusėje, kad prašytų Sūnus Dievo Tėvo atleidimo, kad žmonių pasigailėtų, kad dovanotų, kad atleistų, nes Dievas Tėvas labai įžeistas. Dievas Tėvas turi rankose gaublį. Matyti juoda žemė, vandenynai. Jis suka, suka tą gaublį ir sustoja. Parodė pirštu – ČIA LIETUVA, ČIA KETURNAUJIENA. Ant to gaublio aiškiai buvo parašyta KETURNAUJIENA. Ir tiek pasakė: „KELŠIS KETURNAUJIENA, KELŠIS VISA LIETUVA“. Per Keturnaujieną galima Dievą permaldauti.

1990 m. A. V. iš Šakių pastatė Apsireiškimo vietoje mažą koplytėlę, kurios centre yra anksčiau pastatytas koplytstulpis.

1990 m. pas mane buvo atvažiavę nelaukti svečiai. Buvo taip. Kada saugumiečiai manęs neprišnekėjo išsikelti į suteiktą butą, atvažiavo į namus pasirašę dokumentą ir labai prašė, kad aš pasirašyčiau. Jie buvo pas mane pusę dienos ir jau man nusibodo Vis kartočiau: „Nesirašysiu, nieko nedarysiu“. Tai vėl tas partijos sekretorius prašo: „Būk tu gera, tu tokia paklusni, kodėl tu negali pasirašyti ant to dokumento?“ Sakau: „Ne, kitaip nebuvo ir nebus, aš nesirašysiu, tikrai nesirašysiu. Jūs čia sėdėkit nors ir pusę metų pas mane“. Paskui jau visai vakaras, pasižiūriu, kad man jau reikia eiti, sakau: „Jeigu norit, būkit, aš jus užrakinu, o aš einu į bažnyčią“. Paskui jie pakilę išvažiavo. Du kartus buvo atvažiavę. Jie labai norėjo, kad aš pasirašyčiau. Dar buvo atvažiavę, kai buvo mano teismas. Liepė tuos daiktus atsiimti, jeigu neinu į butą. Jie man grasino. Sakau: „Aš neisiu, tegul tie daiktai ten būna. Aš tikrai neisiu į tuos namus, darykite man ką norite“. Tai paskui antrą sykį vėl

atvažiuo ir vėl tą patį. Jie galvojo, kad eisiu, pasirašysiu, sutiksiu gyventi. Vis prašė: „Mes nenorime tokio skandalo. Tik tu sutik, tu būk gera, tuoj sugrįžk ir vėl viskas bus gerai. Mes tave aprūpinsime viskuo. Duosime ir gyvulius, ir viską, kad tik tu eitum gyventi čia“. Kai nesutikau, paskui mane perdavė į teismą. Teismas buvo Kaune, ir atėmė iš manęs man skirtą butą. Paskui vėl sako: „Tai dabar pasiimk tu tuos daiktus“. Vėl prašo. Aš jiems taip sakau: „O kur aš dėsiu. Čia ne mano kambarys, aš neturiu teisės. Kur aš tuos daiktus dėsiu, šitiek privežta. Išmeskite čia ant gatvės, tai žmonės žinos, ką jūs atvežėte, ir ką mėtote. Darykite, ką norite, nes čia yra žmonių daiktai, ne mano. Aš neturiu teisės juos imti“.

1990 m. lapkričio mėn. 14d. per Apsireiškimų metines buvo labai daug žmonių. Daug privažiavo autobusų, lengvųjų automobilių. Gerai, kad padarytos aikštelės, keliai išasfaltuoti. Žmonių čia gali susirinkti labai daug. Norėdami sunaikinti šią vietą, įrengdami aerodromą, padarė gerą sprendimą tolimesniems darbams. Nėra to blogio, kad neišeitų į gera. Žmonės tokių lėšų būtų neturėję. Nuo 11.30 val. iki 15.00 val. apie keturias valandas buvo matomas saulės stebuklas. Tai buvo kaip vaivorykštė, toks puslankis ir jo galuose tokios mažos nedidelės saulelės. Puslankio viršuje lyg balandis, išskleidęs sparnus, šviesos srautas. Saulė nebuvo ryški. Žmonės matė stebuklingų ženklų. Vilniaus astronomai šį saulės stebuklą užfiksavo, nes man prieš 3 dienas liepė pranešti jiems. Per Šv. Mišias, Pakylėjimo metu, mačiau susijungimą su Dangumi, šviesa krito maždaug 20 m pločio.

1991 m. gyvenant Kaune, buvo taip. Regėjime matau šv. Joną Bosko ir šv. Antaną. Jie abu atėjo. Tai Bažnyčios šulai. Šv. Antanas nieko nesakė, o šv. Bosko taip pasakė: „Jeigu mane prašytumėte, aš daug jums padėčiau. Aš irgi iš nieko statybas dariau. Reikia tik melstis ir Dievu pasitikėti, aš jums padėsiu“. Paskui mes pradėjome melstis į šv. Joną Bosko. Tada ir medžių atsirado, ir padovanojo šiai vietai šv. J. Bosko paveikslėlį. Šventųjų, kurie čia apsilanko, kas

nors iš žmonių atneša paveikslą. Taip atsitiko ir su šv. Tėvo Pijaus paveikslu, ir su kitais.

Kai Lietuvai buvo labai sunkūs laikai, prasidėjo svarbūs įvykiai, liepė būtinai važiuoti į Apsireiškimų vietą ir sakyti, kad kuo daugiau žmonių lankytų šią vietą. Prieš sausio 13 d. buvo pranešimas: „KETURNAUJIENA IR AUŠROS VARTAI – pačios pagrindinės vietos, per kurias galima išsiprašyti pagalbos ir pergalės“. Ir už tai liepė man būtinai apie tai pasakyti. Aš kauniečiams sakiau, raginau važiuoti čia melstis.

Kai gyvenau Kaune pas savo draugę Ireną, mirė jos mama. Kaip tik visi buvome nuvažiavę pas Irutės seserį, nes ten buvo pašarvota. Per šermenis pamačiau jos sielą. Ji dairosi į visus savo septynis vaikus ir man sako: „Kaip čia dabar yra, kodėl jie į mane nė vienas nežiūri, tik į tą mano gendantį kūną? Kodėl jie į mane nė vienas nepažiūri?“ Ji vargšė nesupranta, kad žmogus savo akimis nemato sielos. Tą pačią dieną, parvažiavusi į namus pas Irutę, susitikau jos mamą. Mes taip žiūrime viena į kitą. Pirmiausia leido jai atsiprašyti. Sako man: „Atleisk tu man, Aneliuke, nes gal kada aš tau negera buvau, per griežta ar kokia“. Aš jos irgi atsiprašiau. Taip viena kitos mudvi atsiprašėme. Aš jos nebijoju, lygiai taip, kad su jumis kalbėčiau. Kada ji eina pro duris, ji dar nežino, nesupranta, griebia už durų rankenos, dar nežino, kad sielai nereikia nei durų, nei nieko.

1991 m. mano vyras Pranas jau buvo išsilaisvinęs iš skaistyklos kančių, bet Dievo veido dar nematė. Jis kalbėjo: „Aš dabar Dievo nematau. Kokia man kančia yra, koks ilgesys. Dabar aš daug daugiau kenčiu, negu kentėjau už savo nuodėmes. Na, kaip vyrai, aš ne kiekvieną sekmadienį buvau nuėjęs į bažnytelę, nepriklaupiau, nenusilenkiau Kristui. Tas pats Kristus yra bažnyčioje“.

1992 m. gegužės mėn. 18d. aš sugrižau čia į savo buvusią vietą. Jau buvo praėję trys dienos, kai buvau grįžusi, ir gegužės mėn. 21 d. ketvirtadienio vakare vaikščioju tuo asfaltu ir rožančių meldžiuosi. Pradėjau jausti Kristaus ilgesi, meilę, bet nieko nematau. Priėjusi arčiau prie koplytėlės, pamatau Kristų. Jis kokia pusantro metro pakilęs

nuo žemės, taip gražiai į mane pasižiūrėjo, nusišypsojo, ir tiek man pasakė: „Tu vėl sugrįžai į Mano namus“. Čia ne mano namai, bet Jo namai. Buvo baltas rūbais, rankas iškėlęs lyg po Prisikėlimo per šv. Velykas.

Namelio statyba jau vyko. Jau buvo rūsys. Kristus man būtinai liepė grįžti į namus. Apsigyvenau rūsyje. Ten įrengta virtuvė ir kambarys. Rudenį pastatė namą. Labai daug žmonės aukojo, net medžius. Dirbo kiek kas galėjo, kas ateidavo. Vieną kartą atvažiavo du tokie jauni vyrukai iš Klaipėdos ir prašo manęs: „Duok mums nors kelias plytas nunešti, mudu irgi norime prisidėti“. Sakau: „Neškite, vaikai, kiek judu pajėgiate“. Pusę dienos jie dirbo. Sako: „Gal Dievas atleis už šitą mūsų jaunystę, už viską“. Tuo metu darbininkai mūrijo kamina. Paskui iš kažkur atvažiavo visa šeima padėti. Prie namo pasistatė palapinę. Žmonės taip užsidedę dirbo.

1992 m. buvo labai karšta vasara. Neprisimenu kada, bet tai buvo dienos laiku. Aš balsą girdėjau: „Jei žmonės nesimels, nesiaukos, Kristus labai ižeistas, dėl nuodėmių ta sausra“. Ir buvo išvardintos nuodėmės: pornografija, abortai, šventų dienų nešventimas, šventų sakramentų išniekinimas. Reikia, kad būtų visuotinė malda, visi melstųsi, kad apjungtų visą Lietuvą malda.

1992 m. rugsėjo mėn. aplink Lietuvą buvo nešama Švč. Mergelės Marijos Paslaptingosios Rožės statula.

1992 m. spalio mėn. buvo šitaip. Aš jau žinojau, kad mirs mano mama, nes labai nusilpusi buvo. Dieną matau, kad mano mama išėjo iš šito namo. Aš supratau, kad ji mirė. Dar pasižiūrėjo į mane ir taip tiesiog ant Turčinų kaimo nuslinko. Paskui mačiau po mirties jos sielą apie mėnesį laiko. Tai vaikščioja, tai meldžiasi atsiklaupusi. Bet kažkodėl, kai aš įeinu, ji išeidavo iš koplytėlės, nebūdavo. Meldžiasi susikaupusi. Sako, kad jai labai gera, nes leidžia pasimelsti, atsiprašyti už savo nuodėmes. Visi turime nuodėmių. Mama išgyveno pusę mėnesio. Kai aš pareidavau, ją sutikdavau, bet ji taip praeidavo pro mane. Buvo tokia suvargusi, tokia išsikankinusi. Kartą ji mane apsikabinusi

sako: „Aneliuke, tu man atleisk, ką aš dariau. Ar man Dievas atleis?“ Jai prieš mirštant, aš negalėjau pas ją nueiti. Jai šitas skausmas širdyje liko, ir tai yra baisus dalykas. Ačiū Dievui, prieš mirtį ją aplankė kunigas D. B. ir aprūpino šventais sakramentais. Tai yra didžiausia laimė.

1992 m. spalio mėn. pabaigoje užbaigė namo statybą. Dvi savaitės prieš Apsireiškimų metinės reikėjo atsivežti daiktus, kurie buvo likę tame bute, į kurį nėjau gyventi. Nuėjau pas valdytoją prašyti mašinos. Jis taip priėjo prie manęs, pasižiūrėjo ir sako: „Vaikeli, tu, mano, ką tu ten veši? Ten viskas supuvę. Kad tu prašai, duosiu ką nors, bet ką tu veši?“ Sakau: „Vis tiek reikia nors dulkes parvežti“. Mes nuvažiavome. Dar pasiėmėme meistrus. Žmonių buvo atvažiavę iš Kauno, iš Šakių, iš kitų vietovių ir mes nuvažiavome. Pirmiausia apylinkės pirmininkas atsinešė geležį, atplėšė duris ir mane įleido į virtuvę. Visur baisu, sugedusių taukų kibiras stovi, smarvė, iš mėsos tik odos likusios, nieko nėra. Po to įeinu į kitą kambarį ir pirmiausia pamatau šv. Antano paveikslą. Toks jis gražus. Žiūriu, visi paveikslai kuo gražiausi. Bet man rūpėjo šitas mūsų labai mylimas Kryžius. Kur jis yra, gal sulaužytas, gal kas? Buvo dar kitos durys į kambarį. Aš įsikarščiavusi pečiu stuktelėjau ir papuoliau į tą kambarį. Pamačiau, kad tas Kryžius visas sveikas sveikutėlis. Mudvi su Birute B. pribėgome prie to Kryžiaus ir negalėjome atsitraukti. Ir bučiavome, ir verkėme iš to džiaugsmo, kad tas Kryžius išliko, nesulaužė. Kadangi vežant į butą visi daiktai buvo gerai sudėti, tik popierių neliko, o paveikslai sveiki sveikutėliai, nei vienam nieko nepadaryta. Viskas buvo sumesta ant žemės, bet nei užtiesalai, nei pledai nepaliesti, tik mano asmeniškai daiktai, sofos kampas pelių, žiurkių išgraužtas. Valdžios žmonės tikrai galvojo, kad aš eisiu čia gyventi. Kai viską anuomet išvežė, vakare atnešė man raktus ir sako: „Paimk raktus“. Sakau: „Ačiū, aš raktų neimsiu“. Vykdytoja iš teismo tada manė, kad aš verksiu, ar ką darysiu, bet Dievas davė jėgų išverti. Aš taip pasitikėjau Kristumi, kad man nei ašara neišbyrėjo. Buvau rami, kai jie vežė viską, krovė. Kai čia parvežėme viską, atvažiavo žmonės ir jie verkė iš džiaugsmo,

nes prisiminė, ką kuris atnešė. Viskas iš sugriauto namelio vėl sugrižo. Medžiagos, audeklai, staltiesės buvo švarios, nesuėstos kandžių, nesupeliję. Visi daiktai, kurie buvo ant altorėlio turbūt pasišventino, nes išliko.

Man sugrižus gyventi, sugrižo ir šuo. Nežinau, iš kur jis atsirado. Buvo tada jaunas, prie fermos atklydęs. Žmonės sako: „Tu taip myli šūnis, veskis, nes jis niekam nepriklauso“. Aš parsivedžiau tą šunį. Irutė pritarė, nes šuo mums reikalingas, nes kartais naktį kas nors ateidavo. Šuo nieko nejudindavo – nei gėlių, nei žvakių. Viena kartą jis buvo nepririštas. Į kambarį durys atidarytos. Tas šuo įbėgo. Aš maštau, ką jis veikia. Einu pasižiūrėti, ir matau, kad žvakė degdama parvirto, ir užsidegė medžiaga. Tai tas šuo spaudžia koja cypdamas. Jūs įsivaizduokite, ką tas šuo darė. Arba, kada mane saugumas puldavo, tai tas šuo lydėdavo mane į darbą.

1992 m. lapkričio mėn. 26d. regėjime pamačiau Švč. Mergele Mariją. Buvo šitaip. Naktį, jau buvau atsigulusi, miegojau, ir išgirstu žodžius: „Eik“. Aš atėjau į kiemą, ir pamatau nuo kaimyno S. pusės ateinančią lyg vienuolę, bet taip greitai eina. Aš pagalvojau, kad ten kokia vienuolė, taip stoviu kieme, nedrįstu nieko jai sakyti. Ji juodais rūbais apsirengusi, su šydu ant veido. Vienoje rankoje laikė krepšėlį, bet gėlių jame neprisimenu, tik juodas kaspinas matyti, o kitoje rankoje tokia labai graži, spindinti dėžė. Graži ta dėžė, bet visiškai tuščia. Ji man duoda tą dėžę ir sako: „Šitą dėžę kaip balzamo reikia pripilti maldų, aukų, nes ji visiškai tuščia“. Aš pareinu namo. Mano kūnas lovoje guli. Irutė miega. Mano kūnas su siela akimirksniu susijungia ir visa pasidarau tokia, kaip dabar esu.

Antrą kartą mudvi su Irute buvome jau pasimeldusios, aš taip sėdėjau ant sofos. Ir vėl aš pamatau Mariją. Ji buvo pilka suknele, mėlynų apsiaustu, ant galvos nuometas. Jos pirmutiniai žodžiai buvo tokie: „Tu mane matei prieš dvi dienas, tai žinok, Aš ten buvau“. Ir toliau Ji sako: „Daug kartų ir ilgai Aš apsireiškiau Jugoslavijoje, Medjugorjėje. Iš karto žmonės labai reagavo, labai lankė, meldėsi, atgailavo, darė viską. Paskui kažkaip apsirato. Ir jeigu nors kiek

būtų prisidėjusi Bažnyčia, ta tamsa būtų išsisklaidžiusi“. Ji taip pakėlė į Dangų akis. Viena ašara nuriedėjo per skruos-
tą, ir tiek pasakė: „Kad ir čia nebūtų kaip Jugoslavijoje“. Ir
toliau kalba: „Bet čia yra labai gerų žmonių, bet ir daug blo-
gu“. Paskui pradėjo aiškinti, kas yra Šv. Mišios: „Tai neįkai-
nojamas turtas. Mano Sūnus įsteigė Šv. Mišias. Nuo tada
iki pasaulio pabaigos bus aukojamos Šv. Mišios. Jos yra nei
parduodamos, nei nuperkamos. Jėzus viską padarė per pa-
skutinę Vakarienę, įsteigdamas Švenčiausiąjį Sakramentą.
Jis viską paliko žmonėms. Ir apaštalai, Bažnyčia, vyskupai,
kunigai, Šv. Tėvas. Dabar yra viskas tas pats kaip anais
laikais, kai prasidėjo nuo kelių apaštalų. Bažnyčia turi būti
viskas. Reikia ją gerbti ir mylėti“. Kaip Kristus kunigus yra
pavadinęs MANO TARNAI. Ir dar Marija priminė tas nuodė-
mes. Tai pornografija, abortai, šventų dienų nešventimas,
šventų sakramentų išniekinimas. Labai skaudu Jos Sūnui,
kad sekmadieniais žmonės dirba ir neina į bažnyčią. Reikia
melstis. Paskui Marija dar sakė: „Aš labai myliu Lietuvą.
Aš daug kur esu apsireiškusi. Aš ją globosiu. Labai žmonės
daug kalba, kad bus pasaulio pabaiga. O kada tai bus, nie-
kas nežino – nei Aš nežinau, nei mano Sūnus, nei angelai
Danguje, tik vienas dangiškasis Tėvas žino, kada bus pa-
saulio pabaiga“.

Tada, kai Marija buvo atėjusi, sakė: „Aš labai myliu
Lietuvą ir globosiu, nes piktasis darys viską prieš savo galą,
nes jau jo veikimo pabaiga arti. Ypač dabar yra sunku“. Rei-
kia labai melstis ir pasitikėti, ypač Marija, nes Ji gali savo
Sūnų permaldauti. Tai va, kas yra Šv. Mišios. Žmonėms aš
sakau: „Eikit į bažnyčią, melskitės, kiek jėgos leidžia. Ypač
sekmadieniais, eikite į bažnyčią nesėdėkime namuose, nes
reikės atsakyti už visus darbus sekmadieniais“. Kitiems
nėra kada, tik sodai, tik visokios pramogos, darbai viso-
kiausi. Viską reikia mesti, visus darbus, nes nieko mes ne-
nusinešime. Ką turėsime amžinybėje, tą turėsime. Ką tada
sakysite? Tie žmonės už galvų tveriasi. Sako: „Aš neinu, aš
nucinu tik retkarčiais“. Tai sakau: „Jūs tik dirbate ir vis-
kas, o bažnyčia?“ Bažnyčią mes turime gerbti ir mylėti, nes
per ją veikia Dievas. Mylėkime Bažnyčią.

1993 m. Gavėnios metu aš sėdėjau ant sofos ir regėjime pamačiau Mariją su Kūdikėliu ant rankų. Iš debesėlio buvo. O tas mažulis labai gražus. Abu buvo su gražiom karūnom. Jėzus buvo baltu rūbu. Rankose laikė gaublį ir ant to gaublio viršaus buvo matyti kryželis. Ir dar Švč. Mergele Marija pasakė: „Kadangi čia stovėjo mano Sūnus, nors ir nebus visai prašvitę Aš galėsiu Jį atsinešti ant rankų“. Tada, kai buvo labai įžeista Kristaus Širdis dėl tautos susipriešinimo ir kitų nuodėmių, ir buvo prašoma melstis į Švč. Mergele Mariją.

1993 m. žiemą buvo regėjimas. Pamačiau kambaryje vyriškį. Akys tikrai baisios, kaip kokios ugnies pilnos. Jis sako: „Tu nesimelsk už tuos išklydusius žmones, nes tu labai daug sielų atimi iš manęs. Jei dar tu man šitaip darysi, aš tave pribaisiu, ar kažką padarysiu“. Bet be Dievo galybės jis man nieko nepadarys. Dievas yra viskas. Tada jis ėmė ant manęs spjauti ugnimi, bet ji nukrenta šalia kojų. Ta ugnis manęs nesiekia. Tada aš supratau, kas jis čia per vienas, praėjau pro jį ir einu tolyn. Iš paskos jaučiu, kad jis čia pat eina. Tokia baisybė, kad net bijojau atsisukti. Tada aš išgirstu tokius žodžius iš koplytėlės pusės: „Ateik tu pas mane“. Tai buvo Marijos žodžiai. Aš greit atėjau į tą koplytėlę, o jis iš paskos ėjo, bet jo neprileido arti koplytėlės maždaug 10 m atstumu. Įėjusi į koplytėlę, pasimel-džiau ir išgirstu žodžius: „Tu atsisuk ir pasižiūrėk“. Kada aš atsisukau, pamačiau visą jo baisybę. Apžėlęs, apaugęs plaukais, su kanopomis, baisiausiomis akimis, ugnys su siera eina iš burnos. Baisu pažiūrėti, koks jis buvo. Tuosyk buvo prisnigta, ir kai jis bėgo, toks sūkurys susisuko iki to galo aerodromo. Kai jis bėgo, asfaltas dundėjo, kaip kokios patrankos, kad šaudytų ir išnyko. Man parodė, kokia pik-toji dvasia yra, ir kokią galią turi. Koks žiaurumas, koks baisumas.

1993 m. kovo mėn. 19d. regėjime virš koplytėlės pasirodė debesėlis. Aš tuomet virtuvėje sėdėjau ant sofos ir mačiau, kas darosi lauke. Nieko neliko, nei sienų, tik kaž-kokia erdvė. Virš koplytėlės pamačiau Švč. Mergele Mariją. Ji tokia graži, rūbas ir apsiautas balti, linksma. Rankytės

mažytės, ant dešinio skruosto apgamas. Baltas rūbas spindintis, visa lyg auksu žibėjo. Tuomet Ji man pasakė: „Ateisiu, kada bus labai sunku“. Paskui pamačiau, kaip iš tos koplytėlės Marija slinkte nuslinko aplink namą ir atėjo pro duris iš vakarų pusės. Prieš Kryžių stovėjo, ant kilimo krašto užėjusi. Paskui Švč. Mergelė Marija pasakojo apie šios vietos ateitį. Daug pasakojo kas bus ateityje, bet ne dabar.

Reikia daug aukų, maldų, visko reikia. Marija tikrai ateis, ir dar kažką darys – lieps sakyti kam ir kaip elgtis, ką daryti. Kada tai bus, nežinau. Daryti kažką reikės. Dabar toks kritiškas momentas, ir, jei eisime į gerą pusę, Lietuva iškils ir laimėsime. Reikia žmones kviesti melstis. Daug yra pasiaukojusių žmonių. Turi vieni už kitus melstis. Svarbiausia Marija visą laiką sako, kas yra Šv. Mišios ir kad daugiau žmonių eitų į bažnyčią. Jei ta juoduma užslinks – bus blogai. Nėra tikro persilaužimo.

Iš pal. Jurgio Matulaičio gavau rudenį tokį perspėjimą. Iš kaimyno A. S. parsinešiau porą pintinių obuolių. Dar sykį ruošiausi eiti parsinešti ir išgirstu žodžius: „Užtenka, daugiau nenešk, nes kas per daug, bus atimta. Tiek reikia, kiek reikia žmogui, o ne koks gobšumas turi būti“.

1993 m. lapkričio mėn. 14d. per Apsireiškimų metines buvo atvažiavę žmonės iš Klaipėdos. Jie čia liko, nes sugedo autobusas. Grįžę man per telefoną paskambino ir sako: „Kai kunigai dalijo šv. Komuniją tuo metu pamatėme ant dangaus Švč. Sakramentą. Jį matė ir daugiau žmonių. Ta Komunija artėjo, artėjo, tokia graži, didoka, balta. Ji pakilo virš žmonių ir nusileido prie tos koplytėlės arti. Paskui, žiūrime iš tos Ostijos pasidarė balandis, toks gražus, švytintis, lyg auksu žerėjo. Jis taip ištiesęs sparnus buvo. Bet, kai sparnų galus palenkė žemyn, tada, sako, neištvėrėme – gulėme kryžiumi, nes nežinojome, ką daryti, ir meldėmės: „Dieve, pasigailėk ir atleisk“. Visą minią tas balandis apglėbė“. O šv. Mišių metu, prieš patį Pakylėjimą, platus švytinintis stulpas iš dangaus krito.

1994 m. Man parodė blogio pripildytą taurę. Ji graži kaip auksas žiba. O nuodėmių su kaupu prikritę, iš taurės krinta, nes netelpa. Kokios sunkios ir baisios nuodėmės! O

toliau už kokių trijų metrų Kristus stovi ir žiūri į taure. Il-gais rūbais, susimąstęs, susikaupęs. Mato, kas darosi, kad taurė pilna ir krinta iš jos. Sako man: „Tu pažiūrėk, matai – jau netelpa, jau pilna, jau iš jos krinta. Tai kiek reikia gėrio, kiek reikia maldų, kiek aukų, supraskite“. Reikės atsisteisti už viską. Kąžko tikimės, atrodo, savaime viskas įvyks be jokios aukos, maldos be pastangų atsitaisys.

1994 m. liepos mėn. 18d. Kanados lietuviai šiai vietai paaukojo labai gražų 0,6 m aukščio Kryžių. Irutės paprašyta, norėjau prie to Kryžiaus kaip relikviją padėti gabalėlių tų grindų dalies, ant kurios 1969 m. lapkričio mėn. 14 d. stovėjo Kristus pirmojo Apsireiškimo metu. Iš dėžutės, kurioje ta grindų dalis buvo saugoma, paėmiau gabaliuką ir norėjau nuo jo atpjauti dalelę. Pradėjus pjauti, rankų pirštai ėmė kaisti, apėmė mane keistas jaudinimasis, kilo noras viską padėti ir bėgti. Bet vis tiek baigiau pjauti, ir mane apėmė nepaprasta meilė Kristui. Pasijutau ekstazės būklėje ir staiga pamačiau Kristų. Jis sėdėjo prie virtuvės tame kambaryje, kitoje stalo pusėje, raudonais rūbais, apie galvą labai didelę spindulių aureolę. Kristus sako: „Dėl to tu taip jaudinai, nes šitas grindis tikrai yra lietusios Mano kojos. Tau buvo dar 1970 metais pasakyta, kad Lietuva gaus Nepriklausomybę per kančią, kraują ir ašaras. Labai didelė klaida daroma, kad imama mada iš Vakarų. Dėl to verkia Mano Motina, o jie ima madą iš ten, kur Mano Motina verčia jau kruvinomis ašaromis. Ateis toks laikas, kad ir čia Mano Motina verks kruvinomis ašaromis, nes einama prie to, kad Komuniją duos žmonėms į rankas. O Mane turi teisę liesti tik kunigas. Aš ėjau mirti ant Kryžiaus iš meilės, o dabar Man nėra nei pagarbos, nei meilės. Labai blogai daro kunigai, kai prievarta verčia Mane priimti atsistojus. Reikia labai daug melstis už kunigus. Šitą pasakyk žmonėms“. Bet aš, nenorėdama užgauti Bažnyčios tylėjau, nors dėl to labai išgyvenau. Rugsėjo mėn. 13d. buvau Šiluvoje ir teko pamatyti didelę nepagarbą Švč. Sakramentui. Grįžusi tą pačią dieną išgirdau tokius žodžius: „Tu matai, kas darosi, ir dar tyli“. Po to aš pradėjau pasakoti žmonėms. Kas būtų, jeigu į

tuos perspėjimus nebus kreipiamas dėmesys, pasakoti uždrausta.

1994 m. rugsėjo mėn. iš 18 į 19d. naktį regėjime vėl mačiau Kristų ir Švč. Mergele Mariją. Po mano matyto 1994 m. liepos mėn. 18 d. regėjimo kilo nerimas, kad einame prieš bažnyčią. Jau pradėjo kalbėti, kad čia blogai daroma. Yra nepatenkintų kunigų. Pradėjau abejoti, ar gerai padariau, kad pradėjau pasakoti. Tikrai buvau sunerimusi, nes man Bažnyčia yra viskas. Bet, kad man liepė sakyti, net du kartus perspėjo, ir aš tada sakiau, aš negalėjau išlaikyti. Tada tą vakarą buvo Jėzus ir Marija regėjime, ir supratau, kad žmonėms sakydama, gerai padariau. Abu jie buvo linksmi. Jeigu būčiau nesakiusi, tikrai Jie būtų buvę nepatenkinti. Pirmiausia pamačiau Kristų, o Marija prie tų durų buvo, arčiau prie virtuvės antrame aukšte, tame kambaryje, kur aš gyvenu. Marija buvo už Kristaus nugaros. Marijos rūbas sidabrinis, švytėjo, o Jėzus raudonais rūbais ir didele spindinčia aureole. Vėliau aš nebijojau nieko. Nors iš bažnyčios išmes, ar ką darys, turėjau šitaip pasielgti, nes tai yra regėjimas. Sunku buvo, tikrai sunku, bet aš jau buvau pasiruošusi viskam. Aš taip galvojau, kai neįleis į bažnyčią, šventoriuje pastovėsiu. Man labai sunku buvo, bet aš kitaip negalėjau pasielgti.

1994 m. lapkričio mėn. 14d. ryte buvo žmonių ir matė rytuose stebuklingų ženklų. Aš šitaip mačiau. Buvo apie 8 val. ryto, ir žmonės atbėgo manęs šaukti. Sako: „Eikit, žiūrėt, kas čia darosi!“ Jie pabarškino į virtuvės langą. Aš išbėgau į lauką ir matau. Saulė buvo, ir žmogus ištiesta ranka pirštu parodė lygiai ant šičia, nuo Keturnaujienos kelio link Apsireiškimų vietos. Pagal tą ištiestą pirštą ėjo šviesa, tiesiog atsimušė į koplytėlę spindulys. Žmonės matė šviesų kelią, kur mes einame nuo Keturnaujienos, ant dangaus. Juo ėjo tiek daug žmonių – pulkai, neužmatyti nei galo, nei krašto, visi eina čia. Tokį vaizdą matė visą tą kelią. Atplūs žmonės. Jau dabar reikia melstis už tuos visus išklydusius žmones, kad jie nors kiek pasitaisytu.

Per Metines, lapkričio mėn. 14d., kai būna Šv. Mišios, atviras dangus matyti kaip tik ties koplytėle. Daug kartu mačiau, o dabar jau penkeri metai, kaip čia Šv. Mišias leidžia laikyti. Kada prieš patį Pakylėjimą ir šiemet, ir praeitais metais, atrodo, kaip koks stulpas, platus, kaip tas asfaltas. Nematyti nei galo, nei krašto, virpa, visas nušvitęs. Kaip aš seniau, dar tuosyk mačiau K. Naumiesčio bažnyčioje, kaip kunigas J. J. susijungė su Dangumi.

1995 m. vasario mėn. pabaigoje. Tą patį gaubli, matytą 1988 m., vėl leido matyti. Juodumas, kuris jį gaubė, jau virš šito namelio sutrūkęs, skiriasi, ir matyti visa grožybė. Tiesiog atviras dangus. Reikia labai melstis, kiek tik dvasinių jėgų turime prašyti ir atsiprašyti Dievą. Svarbiausia reikia eiti į bažnyčią. Kokių 10 metrų tarpai matyti tokios prošvaistės. Kitur dar sukaustyta.

1995 m. vasarą, kai ravėjau daržą, mačiau piktają dvasią. Ji labai ant manęs buvo nepatenkinta. Sako: „Tu neik prie tų žmonių! Ką tu ten šneki jiems nesąmones!“ Aš į jį neatsisukau, toliau dirbu. Jis dar šitaip pasakė: „Aš vis tiek kažkaip prisitaikysiu“. Bet vidinis balsas man sako: „Tu nebijok jo visai, tavo yra kas saugoja“. Tuomet, kai saugoja, nėra ko bijoti, nes aš pasitikiu. Kai regėjimus pasakoju, piktajai dvasiai baisu, nes žmonės įtiki, verkia. Kristus man sakė: „Tau darbą reikia dirbti, ir, jei nuoširdžiai atlieki, tai yra kaip auka. Bet ypač reikia aukotis, kai pamatai, kad žmonių ateina, mesk darbą ir eik pas žmones, nes tam esi pašauktas“.

Vasarą atvažiavo keturi vyrai. Visokių knygų man kiša. Kokios gražios tos knygos, vieni paveikslai, spalvotos. Jie pilną krepšį prisidėję. Krišna kažkoks, aš tokio nežinau. Sakė, kad jau prieš 3000 metų atsirado. Pradėjo šnekėti visokių dalykų. Tuokart žmonės melstis atvažiuoja. Iš pradžių aš tiems sektantams nieko nesakiau. Atvažiavusiems žmonėms pasakoju. Man Dievas davė supratimą, kad aš jiems griežtai sakýčiau, kad manęs niekas neįtikins kitaip. Tik katalikų tikėjimas mums turi būti svarbus. Kristus dar man Kaune būnant yra sakęs: „Tikras tikėjimas katalikų“. Tai aš jiems šitaip pasakiau. Mane tada jie užpuolė ir sako:

„Ką tu čia šneki, kam tas Kryžius, kam tų kunigų reikia?“ Toks vienas labai tik žiūri į akis. Galvoju, žmogau, tu mažes neperšnekėsi.

1995 m. liepos mėn. pirmąjį penktadienį čia buvo atvažiavę žmonių, pamatė būsimosios bažnyčios pamatų atžymėjimą ir išsigando, kad vakarinė siena kerta koplytėlės kampą ir reikės ją nugriauti. Pirmiausia išgirdau tokius žodžius: „Kol kas ta statyba čia sustabdyta“. Po kokių trijų ar keturių dienų, mes kaip tik meldėmės ta intencija. Dievo prašėme, kad kokį ženklą, pranešimą ar ką duotų. Žmonės labai norėjo, kad tas koplytstulpis būtų viduryje. Kai pasimeldėme, mano draugės išėjo, o aš dar pasilikau. Aš taip keistai pradėjau jaustis ir pamatau šitos naujos koplytėlės visą vaizdą regėjime. Koplyčia graži, balta, nepaprastas grožis, paskui šitaip pasakė: „Pirmiausia reikia patraukti nors metrą į vakarus, kad tas koplytstulpis nebūtų taip kampu tyje“. Paskui parodė visą tą koplytėlę. Matėsi altorius, statulos, bet taip neryškiai, taip pat vieta, kur įdėtas tabernakulis. Iš to tabernakulio sklido šviesa, tiesiog spinduliavo. Paskui man šitaip pasakė: „Už tai ypač čia bus Dievo malonių“. Tas spinduliavimas yra už tai, kad ši vieta susijungia su atėjusiu Kristumi, kai Jis vaikščiojo šitoje vietoje. Ir vėl Kristus grįžta į tą vietą Švenčiausiame Sakramente. Už tai ta vieta ir čia didelės Dievo malonės. Paskui dar sakė dėl to koplytstulpio. Taip sakė: „Tas koplytstulpis čia bus tik laikinai, nes jį išims. Per vidurį bažnyčios bus takas. Koplytstulpis bus kairėje, o dešinėje irgi kažkas bus. Gal Kristaus statula. Dar šitaip sakė: „Labai gerai būtų, kad laikinai paliktų šią koplytėlę, nes dabar žmonėms labai patogų čia melstis, nes kol vykdys statybas, nebus kur melstis“.

1996 metais, vykstant koplyčios Keturnaujienoje statybai, regėjime mačiau Joną Krikštytoją. Jis buvo apsirėngęs kupranugarių vilną apdaru, susijuosęs diržu. Jis pasakė tokius žodžius kaip Šv. Rašte: „Taisykite Viešpačiui kelią, ištiesinkite Jam takus“.

1996 m. birželio mėn. 13d. buvo čia atvažiavę iš Šaikių moterys, ir mes namelyje meldėmės už kunigus, kalbėjome Paslaptingosios Rožės litaniją. Tada išgirdau tokius žodžius: „Aš neištverčiau iš džiaugsmo, kad jūs meldėtės už kunigus ir Aš net turėjau pasirodyti jums“. Mačiau kaip iš tos statulėlės pasirodė Švč. Mergelė Marija visu ūgiu ir su tokia meile į visas pažiūrėjo. Tiek susijaudinusi buvo, kad mes meldžiamės už kunigus. Po to Jėzus iš statulos atsiskrido į Mariją pasižiūrėjo, nusišypsojo. Paskui peržvelgė mus visas ir vėl nusišypsojo.

1996 m. rugpjūčio 2d. Kristus sakė: „Man patinka, kai toje vietoje žmonės meldžiasi, net naktimis aukojasi. Aš jų maldų išklausau. Mano Tėvo ranka pakelta ir baismės jau prasidėjusios – sausros, potvyniai ir kitos nelaimės. Lietuvoje kai kur yra geriau, Lietuvos padėtis yra geresnė negu kitose šalyse. Dabar yra šėtono veikimo laikas, jis labai stipriai veikia – stengiasi žmones sukiršinti vienas prieš kitą ir atima iš žmonių meilę“.

1996 m. per Vėlines čia buvo atėjusios sielos. Jų labai daug. Kitos kenčiančios, kitos jau nusivaliusios, kitose lyg kokie šašai būtų.

1997 m. vasario mėn. prieš Grabnyčias, išvakarėse turėjau tokį regėjimą. Jaučiu, kad mano kūnas lovoje guli, o aš stoviu prie to namo iš vakarų pusės ant laiptų. Matau didelę žmonių minią. Tada buvo 1996 m. lapkričio mėn. 14d. Apsireiškimų metinės. Aš pasakoju žmonėms, o jie taip nuoširdžiai klauso. Pamatau staliuką labai gražų ir kartu tą pačią dėžę, kur 1992 m. lapkričio mėn. 26 d. juodais rūbais apsirengusi Marija man davė. Ji tada sakė: „Šita dėžė visiškai tuščia, į ją reikia pripilti kaip balzamo maldų, aukų“. Ir aš, bestovėdama ant tų laiptų, matau ant staliuko padėtą tą dėžę, apipintą rožių vainiku, vienas galas atviras, o žmonių maldos, aukos eina į tą dėžę. Tokie tiesiog srautai matyti. Šalia tos dėžės taip neaiškiai matyti Švč. Mergelė Marija – linksma, susikaupusi ir džiaugiasi, kad šitaip žmonės meldžiasi. Ateityje čia daug bus žmonių, nes yra begalinis Dievo Gailestingumas, ir daug galima iš-

prašyti. Dievas tikrai išklausys, nes Marija be galo gera. Ji seniau sakė: „Nesirūpinkit, labai melskitės ir aukokitės, nes Aš tikrai padėsiu“.

1997 m. kovo mėn. pirmojo penktadienio išvakarėse buvo atvažiavę žmonių iš Kretingos. Meldėmės. Vakare buvome kambaryje ir kalbėjome apie piktąją dvasią, apie jos veikimą ir kaip ji trukdo melstis. Naktį buvò pranešimas. Taip sakė: „Tikrai dabar taip yra, nes yra piktojo laikas ir labai puola kiekvieną žmogų“. Net pabrėžė, kad labai sunku yra, nes jis darys viską, net melstis neduos. Ir dar šitaip sakė: „Ir čia visko yra, nėra gerai, bet kitur dar blogiau“. Daug aukos įdeda žmonės, kurie čia atvažiuoja, adoruoja, nuoširdžiai meldžiasi.

1997 m. kovo mėn. 18d. buvo šitaip. Atvažiavo iš Vilniaus mūsų pažįstamos. Jas tiesiog Dievo Apvaizda čia atsiuntė. Pasakojo, kad viena mergaitė sirgo ir pal. Jurgio Matulaičio prašė, kad nors kiek pasveiktų, galėtų nueiti į bažnytelę. Ir kai nuėjo į bažnyčią ir meldėsi prie pal. Jurgio Matulaičio, pajuto Jo buvimą, net neišsivaizdavo, kad tikrai Jis galėjo būti. Kai jos čia atėjo, mes kaip tik kalbėjomės apie pal. Jurgį Matulaitį. Aš čia kaip tik sėdėjau už stalo ir pajutau Jo buvimą. Apsirengęs kaip vyskupas. Labai gražus, švytintis, su vyskupo kepure. Jis tiek pasakė: „Aš tikrai buvau atėjęs pas ją ir tik laikinai užtariau, kad jai geriau būtų ir galėtų nueiti į bažnyčią“. Paskui vėl sako: „Kurie manęs iš visos širdies šaukiasi, aš viską girdžiu, matau ir suprantu. Aš labai greitai galiu prisistatyti“. Kažkaip jis sakė, kad jeigu Dievas leidžia, aš galiu. Paskui sakė: „Labai negerai, kad jūs, žmonės, su visokiomis apkalbomis visko prišnekate, atsiranda piktumai, susierzinimai. Nereikia jokių kivirčų daryti. Reikia susitaikyti, melstis vieni už kitus, nes pyktis gero neduoda. Jis tik blogį neša, kuo toliau, tuo daugiau, ir žmogus malonių nustoja, kai įsivaro į kivirčus. Susitaikyti reikia, vienas kitam atleisti, ir melstis vieni už kitus. Tada tai bus gerai“. Kažkada pasakė: „Aš dar neturiu didelės galios, bet tuoj turėsiu“.

1997 m. rugsėjo mėn. pirmojo mėn. ketvirtadienio vakare buvo atvažiuavę maldininkai iš Žemaitijos naktiniam budėjimui ir maldai. Visi kartu meldėmės koplytėlėje. Jau buvo žinoma, kad yra mirusi princesė Diana, ir visi kaip tik už jos sielą meldėmės. Regėjime pamačiau Dianos sielą, kuri staiga priartėjo prie Marijos koplytstulpio, su meile ji apsikabino ir prisiglaudė. Matėsi, kad ji buvo švytinti, linksma ir atrodė, kad ji labai laiminga. Ji pasižiūrėjo į visus besimeldžiančius ir pasakė: „Kaip aš džiaugiuosi, kad numiriau, nes į kokias sunkias nuodėmes būčiau įkliuvusi“. Po to pamačiau princesės Dianos sielą, kurioje matėsi nedaug mažų žaizdų.

1997 m. rugsėjo mėn. buvau įsijungusi televizorių ir žiūrėjau Panoramos laidą. Jaučiu, kažkas šalia stovi ir matau moterį vienuoliniais rūbais, kaip nešiojo Motina Teresė. Išgirstu žodžius: „Aš labai norėjau nuvažiuoti į Dianos laidotuves, labai prašiau daktarų, kad mane leistų, bet jie manęs neleido. Man labai buvo sunku, ir aš neišlaikiau. Jeigu jie mane būtų leidę važiuoti į tas laidotuves, šitaip būtų nebuvę, bet aš sutinku, jeigu tokia Dievo Valia, jei to reikėjo“. Tuoj pat per Panoramą buvo pranešta, kad mirė Motina Teresė iš Kalkutos.

Dabar ima daugiau žmonių atvažiuoti. Labai žmonės susijaudinę, tokie sukręsti, labai jaučia šią vietą. Jie taip sako: „Kas čia yra, kodėl, kai mes atvažiuojame, atrodo, mums taip lengva pasidaro. Daugelis čia sako: „Mes čia jaučiame dvasinį pakilimą, nėra nuovargio. Atrodo, mes jėgų naujai gauname“. Vasarą daugiau žmonių atvažiuoja, daug žmonių pirmą kartą. Atvyksta tokių žmonių, kurie nemoka nei melstis, nei nieko, sako, ką mums darė per tą 50 metų.

1997 m. lapkričio mėn. 14d. per Apsireiškimų metines labai lijo. Žmonės sušlapo, bet, kaip keista, iš čia sugrįžę žmonės neserga.

1997 m. gegužės mėn. iš 19 į 20d. naktį namelyje žemaičiai, šakiečiai giedojome Kalvarijos kalnus. Apie trečią valandą nuėjau į koplytėlę, ten dar meldėsi iš Šakių moteris, šalta buvo, atidaviau jai švarką, pajutau didelę Dievo

palaimą ir išgirdau žodžius: „Daug mūsų tautoje žmonių meldžiasi, bet kad šitaip melstųsi, niekur taip nėra. Jau maldų čia yra! Taip meldžiantis galima permaldauti Dievą“.

1998 m. lapkričio mėn. 11d. 33 žmonės iš Kauno pėsti nešė į Keturnaujienos šventovę medinę Jėzaus Širdies statulą. Nakvojo Lekėčiuose ir Lukšiuose. Kelionėje buvo žmonių maloniai sutikti. Lapkričio mėn. 13 d. apie 19.00 val. vakaro ši žmonių grupė pasiekė šventovę. Visi buvo pavargę, bet koplyčioje suklupę meldėsi, dėkojo Dievui ir giedojo. Šios kelionės intencijos, kad Dievas apsaugotų Lietuvą nuo Ignalinos atominės elektrinės katastrofos ir Jėzaus Širdies permaldavimo intencija už tautos nuodėmes.

1998 m. lapkričio 14d., šeštadienis, 29-osios Metinės. Diena buvo labai šalta. Žmonės ateina pasišildyti. Kunigai irgi buvo labai sušalę. Kai žmonės meldėsi per 11.00 val. šv. Mišias, prasiskyrė dangus, išlindo saulutė, spinduliavo ir tokia šviesos properša ilga liko. Šiomet jau daugiau žmonių buvo negu pernai, nes pernai tą dieną lijo. Mačiau saulę kaip per pusę perpjautą. Juoda virvė buvo, tokia ryški riba aiškiai matėsi lygiai per pusę. Kiti sakė, kaip dangus ir žemė būtų. Žmonės savaip supranta. Per Metines net trys autobusai buvo iš Mažeikių. Buvau į autobusą nuėjusi. Visi iššoko iš tų mašinų, kiekvienam įdomu pamatyti saulės stebuklus.

1999 m. sausio mėn. 17d. sekmadienį 9.00 val. ryte beklausydama religinės laidos per Baltijos televiziją, kurioje kalba Motina Andželika, kai kunigas kalbėjo apie apaštalus, kurie turėjo mesti tinklus ir sekti Kristų, išgirdau vidinį balsą: „Ir tau tie žodžiai tinka, nes tau jau buvo pasakyta prieš patį sodybos nugriovimą, kad Aš tau duodu laisvą valią. Jei nori – eik į tuos mūrus arba išsižadėk visko, imk Kryžių ir sek paskui Mane. Ir pasitikėjai Manimi, tu Man ištikima buvai, iškentėjai viską. Ir dabar, ką Aš tau sakysiu, reikės viską pasakoti. Pasitikėk manimi. Viską, ką liepsiu, reikės sakyti“.

1999 m. vasario mėn. 10d., trečiadienis. Besimeldžiant trečios rožančiaus dalies paskutinę paslaptį iš Jėzaus Širdies statulėlės, kuri atnešta iš Kauno, išgirdau žodžius: „Tu privalai neleisti nugriauti, išdraskyti visko – koplytstulpio, statulų“. Po to dvasiškai pamačiau ant dangaus gyvą Viešpaties Jėzaus Veidą priešais koplytėlę. Buvo raudonu rūbu iki krūtinės matėsi. Jis pasakė: „Jau taip dabar žmonės gyvena, galvoja, kad šventi, kad nėra nuodėmių, nereikia net išpažinties eiti. O kokios sunkios nuodėmės yra, jų nepripažįsta, žmonės neįvertina – pirmiausia puikybė, kerštas, pavydas, neapykanta kitam žmogui, nei vienam nieko neužtenka. Toliau patys žinote, kas darosi, nenoriu net sakyti. Aš negaliu, nei Mano Motina Marija negali ateiti į Žemę, nes perdaug jau žemė nuodėmių purvina, sutrypta blogybių. Tik tada Aš ir Mano Motina ateis, kai apsivalys Žemė. Ir dabar Aš tau kalbėsiu per šitą statulą, ką tau reikės daryti. Kai Aš kalbu, tu matai, kad ji pasikeičia, visa lyg gyva būna, visa lyg dreba. Būna sudvasinta, ir akys tarsi gyvos būna. Tai žinok, kiek Man reikia duoti jai energijos. Aš ten per ją kalbu. Ir kada bus Marijos statula, tada Ji irgi kalbės per ją. Kiekvieną vakarą ateikite į koplytėlę, kalbėkite rožančių“.

1999 m kovo mėn. 4d. atvežtą iš Vilniaus į Šakius Mergelės Marijos statulą Šakių bažnyčios kunigas D. B. pašventino. Po vakarinių šv. Mišių Keturnaujienos maldininkai iš Klaipėdos, Kretingos, Kauno, Šakių ir kitų vietovių pėsti nešėme šią statulą į Apsireiškimų vietą, melddamiesi ir giedodami. Nešant šią statulą, žmonės norėjo kiekvienas, turėdamas savo intenciją, prisidėti prie nešimo. Vėliau mūsų jėgos susilpnėjo, nes vėlus vakaras, pavargome. Nuo asfalto pasukus į žvyrkelį, kelias buvo su provėžom, šlapia, nes ankstyvas pavasaris. Buvo keista, kad Birutė B., nors serga cukralige, taip ištvermingai nešė apie 2 km. Nešant statulą nejauti jokio nuovargio, o nuėjus vos kojas velki. Atėjome apie 1.00 val. nakties ir dar ilgai adoravome, meldėmės.

Nuo 1999 metų balandžio mėn. kiekvieną naktį maldininkai važiuoja į Apsireiškimo vietą ir per naktį meldžiasi, adoruoja. Kretingos maldininkai atvyksta pirmaisiais mėnesio ketvirtadieniais iš vakaro ir gieda Kalvarijos kalnus.

1999 m. lapkričio 13d. maldininkai iš K. Naumiesčio atnešė Švč. Mergelės Marijos su Kūdikiu statulą iškilmingai į Apsireiškimo vietą. Eiseną lydėjo vikaras kun. Ž. B.

Ruošėmės 1999 m. lapkričio mėn. 14 d. 30-osios Metinėms. Sekmadienis. Tą dieną aš labai buvau nusiminusi, kad negalėsime nueiti į bažnyčią. Kaimynai M. nevažiuoja, žmonės atėjo, šeimnininkės dirba. Na, bet Dievo Apvaizda atsiuntė draugus, kurie nuvežė į bažnyčią.

1999 m lapkričio mėn. 25d. 1.00 val. nakties atėjau į koplyčią ir pamačiau, kad Marijos statula su Kūdikiu Jėzumi pasisuko į mane. Pasijutau ekstazės būklėje ir pamačiau vienuolės, sėdinčias ant suolų, kurios meldėsi rožančių, o kitoje rankoje laikė maldaknyges. Švč. Mergelė Marija pasakė iš statulos: „Taip turėjo būti, kad tu čia atėjai. Matai, kokia didelė čia apsauga. Reikia melstis, ypač naktį. Budėti čia ir kitur, tai viskas lengviau praeis, nes daug galima išpašyti iš Dievo“.

2000 m. kovo mėn. 23d. 22.00 val. Koplyčioje besimeldžiant rožančiaus maldą pamatau Kristaus Apsireiškimo vietoje juodą žemę ir išlindusią nukapoto Kryžiaus likusios dalies dalį, tokia atpleišėjusi buvo. Po to šioje vietoje pamatau rausvą šviesą, kuri sklido giliai iš žemės aplink Švč. Dievo Motinos Marijos su Kūdikiu statulą apie pusę pagrindo aukščio. Ši šviesa virpėjo, liežuviaiėjo, degė, net jautėsi gyvybė. Šviesa buvo panaši į tą šviesą, kuri pirmojo Kristaus Apsireiškimo metu sklido iš Švč. Jėzaus Širdies. Šviesa pabuvo kurį laiką, išnyko. Atsirado balsva šviesa panaši į tą, kuri sklido iš Švč. Mergelės Marijos delnų pirmojo Jos Apsireiškimo metu (1969.11.26). Tada išgirdau vidinį balsą: „Tikrai mano Sūnus ir Aš čia stovėjome. Reikia daugiau melstis, pasitikėti ir mažiau kalbėti“.

2000 m. kovo mėn. 27d. buvo šitaip. Ryte 7.30 val. koplyčioje su moterimis kalbėjome rožančių ir pamačiau toje Apsireiškimo vietoje mirga rausvos ir šviesesnės spalvos šviesa, o Marija nušvitusi pasakė: „Viską, ką tu matei, tos šviesos į Mane suėjo. Aš daugiau turėsiu galios, kai leisiu iš Dangaus šviesą, daugiau žmonių matys, nes dabar mato tik vienetai“.

2000 m. gegužės mėn. 29d. Mačiau kardinolą Vincentą Sladkevičių. Buvo šitaip. Jaučiu, kad kažkas ateina ir dvasiškai matau. Nuo manęs jis už kokia 10 m buvo. Aš jį iškart pažinau. Taip kaip buvo pašarvotas rausvais kardinolo rūbais. Jis pasakė: „Kad aš gyvas buvau čia atvažiavęs, tai leido mano sielai čia ateiti. Aš pamilau šitą vietą. Nors aš tikrai stengiausi pagal Dievo valią viską daryti, bet vis tiek smulkmenų buvo. Dar reikės kiek pakentėti, bet labai mažai. Dabar, kada laidotuvės bus, labai daug šv. Mišių bus. Gal visai nereikės, nes kas tai yra šv. Mišios!“ Visas šypsojosi: „Dabar žinau, kaip čia viskas yra. Jei Dievas leis, galėsiu dar papasakoti“. Ir paskui jis iškilo, iškart matau visai pro mano galvą jis tiesiai link Kauno nuėjo jo siela.

Jubiliejiniais 2000 – aisiais metais maldininkai iš Klaipėdos ir kitų Lietuvos vietovių suorganizavo maldingą kelionę pėsčiomis aplink Lietuvą permaldavimo ir atsiteisimo intencija už Lietuvos žmonių dvasinį atgimimą, prašant TIKĖJIMO, VILTIES IR MEILĖS. Daug šitas žygis padėjo, daug perprašyta, permaldauta. Šitokią meilę, pagarbą jau-tėme, didelė auka, begalinis pasitikėjimas Dievu.

2000 m. lapkričio mėn. 13d. iš K. Naumiesčio bažnyčios į Apsireiškimo vietą maldininkai pėsčiomis atnešė Kristaus Karaliaus statulėlę. Jėzus su gražia karūna ir apsiaustu. Kartu buvo nešamas Kryžius 2000 m. apkeliavęs Lietuvą. Tokios žvaigždės krito iš dangaus ant tos koplytėlės, toks blizgėjimas, visur nušvitę buvo.

2000 m. lapkričio mėn. 14d. mačiau Švč. Mergele Mariją virš bažnyčios. Aš žinojau prieš dvi dienas, kad bus regėjimas ir žmonės matys. Per Šv. Mišias 11 val., prieš patį Pakylėjimą, žmonės subruzdavo, žiūri į dangų. Pamačiau iš

pradžių tokią judėjimą, atrodo, mirga, juda dangus ir virš šitos bažnyčios bokštelio pamačiau Švč. Mergelę Mariją, neaiškiai, balta suknele, žalsvu į mėlynumą apsiaustu, kuris apgaubė visą bažnyčią net iki kolonų. Marija buvo susikauptusi, rankytes susiėmusi, galvą nuleidusi, meldėsi. Ir už kokios minutės pamačiau angelus, kurie uždėjo jai briljantais išpuoštą, labai gražią karūną. „Aš dabar dažniau pasirodysiu, matysi ir ryškiau. Tu prie šito turi priprasti. O jei pasirodyčiau savo didybe, tu neišlaikytum“.

2000 m. lapkričio mėn. 15 į 16 d. pranešimas naktį: „Aš būsiu Vilniuje, nes ir ten žmonės gražiai meldžiasi, bet neapsireikšiu, nes ten ne Apsireiškimų vieta“ (Red.– kalbama apie Aušros Vartus).

2000 m. gruodžio mėn. 26d. Antrą šv. Kalėdų dieną negalėjau važiuoti į bažnyčią, koją skaudėjo ir su Irute 13.00 val. atėjome melstis į koplyčią. Besimeldžiant pamatau pro galines duris, iš Šakių pusės, dešine puse įeinančią Švč. Mergelę Mariją su tuo pačiu apsiaustu, kaip mačiau per Metines. Įėjusi Ji priklaupė Švč. Sakramentui ir gražiai nusilenkė. Marija buvo linksma, rankas laikė ant krūtinės. Ji pasakė tokius žodžius: „Šitoje vietoje yra labai mylimas ir gerbiamas Švč. Sakramentas. Kai kuriose bažnyčiose išimtas iš centro ir perkeltas į šoną. Dabar jau vis tiek kai kur eis į gerą pusę, žmonės meldžiasi, adoruoja ir daug galima išprašyti. Šv. Mišios yra viskas“.

2001 m. kovo mėn. iš 1 į 2d. buvo 4.05 val. Šianakt žmonės meldėsi, adoravo. Kadangi buvo šalta meldėmės namelyje iš širdies. Kai giedojome „Garbinkime Švenčiausiąjį Sakramentą“ pamačiau Mariją. Ji pasakė: „Tikrai šiandien jūs gražiai meldėtės, o Aš atėjau padėkoti. Tai pasakyk žmonėms“. Švč. Mergelė Marija buvo tuo pačiu apsiaustu, kaip mačiau per Metines virš koplyčios.

2001 m. vasarą jaunimo daug atvažiavo. Po truputį pradėsime atsigauti. Mylėkime jaunimą.

2001 m. gegužės mėn. 4d. Janina iš Klaipėdos meldėsi balandžio mėn. Žemaičių Kalvarijoje ir iš Marijos išgir-

do žodžius: „Važiukite į Keturnaujieną ir, kai privažiuosite nuo asfalto į Apsireiškimo vietą kelią, išlipkite ir eikite pėsčiomis su žvakėmis ir gėlėmis rankose. Janina klausia: „Bet kad žmonės neturi pinigų, kas užmokės už autobusą?“ Tada balsas liepė nueiti į vieną gatvę, ir pasakė namo numerį. Nuėjusi rado žmogų, kuriam papasakojo, kas įvyko ir jis pasakė: „Gerai, aš duosiu didelį autobusą ir nereikės mokėti nė cento“. Janina buvo suabejojusi, ar tai buvo tikras pranešimas, bet paskambino man ir viską papasakojo. Tada kilo mintis prašyti K. Naumiesčio kleboną, kad į Apsireiškimo vietą atvyktų aukoti Šv. Mišias, nes žmonėms nebus laiko melstis, nes dar reikės važiuoti į K. Naumiesčio bažnyčią. Sekmadienį paprašiau klebono ir jis taip pasakė: „Be vyskupo leidimo negaliu“. Pirmadienį klebonas pasikalbėjo su vyskupu ir jis leido čia aukoti Šv. Mišias. Žmonės susirinko į bažnyčią, prasidėjo Šv. Mišios. Pradėjau jausti Dievo artumą ir didelę meilę Švč. Mergelei Marijai. Neužilgo išgirdau balsą: „Aš jau atėjau“. Ji ant žemės nestovėjo, o skraidė aplink stalą, pasirodydavo virš stalo, ant kurio buvo aukojamos Šv. Mišios. Po to išgirdau balsą iš Marijos: „Tu pasakyk jai, kad Aš tikrai kalbėjau“. Šiandien, eidami nuo kelio, didelę auką žmonės darė. Marija pati šią eiseną lydėjo. Pirmasis mėnesio penktadienis – didžiausia šventė, nes nuo tada prasidėjo maldingos eisenos su gėlėmis ir žvakėmis į Apsireiškimo vietą. Dievas nori pagarbos šitai vietai. Susirinkusiems pirmąjį mėnesio penktadienį maldininkams gera žinia, kad gegužės mėnesį bus jau dažoma bažnyčia iš vidaus ir, jei viskas gerai seksis, kitais metais šventins bažnyčią ir nereikės važiuoti į K. Naumiestį išklausti Šv. Mišių.

Pranciškonai tretininkai iš Klaipėdos, kurie yra kartu ir šios Apsireiškimo vietos aktyvūs lankytojai kartu su kitais žmonėmis iš įvairiausių Lietuvos vietovių suruošė maldingą žygį Kryžiaus ženklu per Lietuvą permaldavimo ir atsiteisimo intencija už Lietuvos žmonių dvasinį atgimimą, prašant TIKĖJIMO, VILTIES, MEILĖS. Daug permaldauta, aukos įdėta, nešant didelį kryžių. Jei toks tikėjimas būtų, Lietuva sužydėtų.

2001 m. spalio mėn. 1d. apie pirmą valandą meldėmės, adoravome. Besimeldžiant pamačiau ne taip daug, mažiau nei pusę bažnyčios, sielų. Man jos prisipažino: „Mes esame iš tos vietos, kur žuvome 2001 m. rugsėjo 11 d. (Red. – Amerikos dangoraižių susprogdinimas). Jos akies mirksniu atėjo. Jos sako: „Mes daug iškentėjome, nes likome gyvi ir sudegėme. Savo kančią aukojome už nuodėmes“. Tos sielos rūko pavidale. Tiesiog baisu gyvam degti. Mes pradėjome už jas melstis. Jos suėjo visos.

2001 m. lapkričio mėn. 14d. Apsireiškimo metinėms jau buvo sudėtos grindys. Eisena iš K. Naumiesčio atnešė kryžių ir paveikslą.

2002 m. sausio mėn. 31d. – vasario mėn. 1d. Adoravome, verkėme, meldėmės. Užsidegėme daug žvakų, senoviškai meldėmės su žvakėmis. Jau trys paros kaip čia nėra elektros, vėtra buvo. Pamačiau šviesą ir išgirdau Marijos balsą: „Tikrai nuoširdžiai meldžiatės ir galite daug ko iš Dievo išprašyti. Nebijokite, Aš padėsiu permaldauti savo Sūnų“. Dar ji sakė: „Turite pasitikėti ir melstis prie Švenčiausiojo Sakramento“.

2003 m. gegužės mėn. 2d. pirmojo penktadienio Šv. Mišiose per Pakylėjimą pamačiau baltą didelę Ostiją, visą švytinčią. Spinduliaiėjo į šonus. Kai pakėlė kieliką, buvo tokia rausva virpanti šviesa. Ji spindėjo iš kieliko vidaus, virpėjo ir kilo į viršų apie 1 m aukščio. Jautėsi nepaprasta galybė. Buvo net kunigo rankos nušvitusios. Išgirdau balsą: „Papasakok žmonėms, kad įvertintų Šv. Mišių auką. Šv. Mišių vertė priklauso nuo to, kaip kunigas laiko Šv. Mišias, kaip įsijaučia į Kristaus kančią. Žmonės neįvertina, kas yra Šv. Mišios“.

2003 m. gegužės mėn. 23d. penktadienio vakare naktinės adoracijos metu koplyčioje meldėmės su kitais maldininkais. Besimeldžiant išgirdau bildesį ir pamačiau Kristų, išeinantį iš tabernakulio. Buvo tokios pačios išvaizdos kaip ir 1969 m. lapkričio mėn. 14 d. Apsireiškimo metu bordo spalvos rūbu, vieną ranką laikė prie krūtinės atitraukęs rūbo kraštą. Atsistojo ties tuo išniekintuoju Kryžiumi,

atsisuko į jį, atsiduso, ilgokai žiūrėjo, pirmiausia į viršų, paskui į šonus, po to į apačią, paskui į Kryžiaus kančią. Nulenkę galvą prieš tą Kryžių ir pasakė: „Daugelis žmonių netiki, kad Aš tikrai esu Švč. Sakramente. Kai kur man yra mažai meilės ir pagarbos“. Mačiau Jo žvilgsnį, nors Kristus buvo nusisukęs į Kryžių, net jaučiau Jo Širdies plakimą. Paskui Jis vėl ėjo kaip žmogus žingsniais link altoriaus ir išnyko.

2004 m sausio mėn. 9d. vakareėjau pabučiuoti Švč. Mergelės Marijos Karalienės kojas. Aš labai nusigandau, nes statula susiūbavo, pasidarė kaip gyva ir pasigirdo balsas: „Labai Aš esu patenkinta, kad žmonės pradėjo labai karštai ir nuoširdžiai melstis. Ramiai laikykitės ir melskitės. Nereikia jokio keršto, nes niekas nepadės – tik malda“.

2005 m. birželio mėn. pirmasis penktadienis. Jėzaus Širdies šventė. Koplyčioje vyko Švč. Sakramento adoracija, buvo daug maldininkų. Giedojome Kalvarijos kalnus. Baigėme maždaug pusė dviejų nakties. Toliau kartu meldėmės. Regėjime pamačiau, kaip iš rytų pusės į koplyčią įėjo Šventojo Tėvo Jono Pauliaus II siela. Jis pagyrė besimeldžiančius žmones ir sakė, kad dar reikia truputį maldų už jį. Ypač prašė melstis už Popiežių Benediktą XVI, nes jam bus labai sunku. Tai pasakęs, Jonas Paulius II palaimino žmones ir išėjo per koplyčios centrines duris.

2005 m. birželio mėn. 3d. Jėzaus Širdies šventėje apie 22.00 val. bažnyčioje adoravome su maldininkų grupe. Tuo metu pamačiau stovintį Kristų toje pačioje vietoje, kur kunigas stovi per Šv. Mišias. Jis buvo bordo rūbu, visa di- dybe ir grožiu. Tokio linksmo aš niekada nemačiau. Kristus ištiesė rankas į šonus ir į kiekvieną žmogų, pasižiūrėjo su begaline meile. Paskui pasižiūrėjo į Švč. Sakramentą, priėjo arčiau tabernakulio ir išnyko.

2005 m. liepos 30d. 18 val. Šv. Mišių metu, kai ku- nigas pakėlė Ostiją, pamačiau didelį spindėjimą, o prieš taurės pakėlimą, taurėje mačiau vyną ir Kristus pasakė: „Dabar vynas, o tuoj bus Mano Kraujas“. Po to parodė ta-

bernakulį ir tarė: „O ten Aš esu jau gyvas. Šianakt žmonės gaus daug malonių“.

2006 m. liepos mėn. 29d.– rugpjūčio mėn. 2d. maldininkų žygis iš Kauno per Marijampolę į Keturnaujienos šventovę.

2006 m. rugpjūčio mėn. 3 ir 4d. naktį bažnyčioje vyko adoracija. Mes meldėmės ir per naktį budėjome. Regėjime toliau pamačiau tokį vaizdą: visas bažnyčios priekis tamsus. Mes vis tiek meldžiamės. Malda nugalėjo. Nukrito tas juodumas ir šėtonas pasidarė sudžiūvęs kaip sliėkas. O prieš tai jo nagai buvo įleisti į sieną, ir jis laikėsi. Mačiau Jėzų, bet dar bus visko – kančių ir išbandymų. Kristus buvo už Šv. Mišių stalo linksmas, nusišypsojo ir pasakė: „Nebijok, laikykis! Malda nugalė viską. Tik gera malda ir nuoširdžiu tikėjimu nugalėsite“. Ir vėl nušvito visa bažnyčia.

**DĖKINGUMĄ DIEVUI UŽ GAUNAMAS MALONES
REIŠKIAME KASDIENIU ATSIVERTIMU, MALDA,
ATGAILA, PASIAUKOJIMU DIEVUI, ŽMONĖMS IR
APSIREIŠKIMŲ SKLEIDIMU.**

PAMALDŲ TVARKA KETURNAUJIENOS BAŽNYČIOJE

- Viešpaties Jėzaus Kristaus ir Švč. Mergelės Marijos apsireiškimų iškilmingas minėjimas kiekvienais metais lapkričio 14 d. Šv. Mišios 9, 11 ir 13 val.
- Per Atvelykį Dievo Gailestingumo atlydai. Šv. Mišios 9, 11 ir 13 val.
- Šv. Mišios 12 val. I-ais mėnesio penktadieniais, I-ais mėnesio šeštadieniais
- Šv. Mišios 17 val. paskutiniaais mėnesio šeštadieniais, prieš paskutinius mėnesio sekmadienius, po jų naktinė adoracija
- Šv. Mišios 12 val. paskutiniaais mėnesio sekmadieniais.